KRISTIN HANNAH

Autoarea a 17 romane publicate în tiraje de peste 25 de milioane de exemplare în 21 de țări

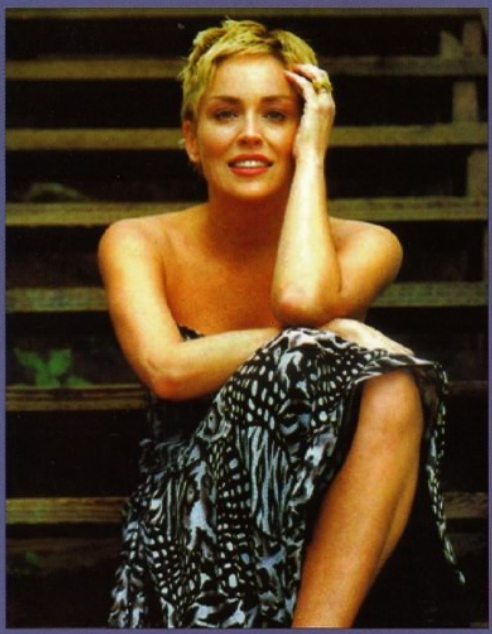

Regăsire

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Cîştigătoare a unor distincții literare importante, inclusiv premiul pentru „Cea mai bună carte a anului", Kristin Hannah continuă să se situeze pe primele locuri în topurile americane, romanele sale fiind traduse în numeroase limbi.

Subiectul acestei cărți este incitant. Se pune problema dacă dragostea şi devotamentul sînt de ajuns pentru a salva un mariaj în care doi oameni, ce uitaseră de aspirațiile lor, ar mai putea să le împlinească vreodată.

Elizabeth şi Jackson Shore s-au căsătorit de cînd erau foarte tineri, au crescut două fete şi au trecut peste toate greutățile, consolidîndu-şi familia. Din afară, relația lor pare perfectă. În realitate însă, Jack şi Elizabeth se înstrăinează din ce în ce mai mult. Cînd Jack acceptă o slujbă avantajoasă în alt oraş, Elizabeth lasă totul la o parte pentru a-l urma. Apoi, alte evenimente le răstoarnă planurile de viitor. Ea începe să-şi pună întrebări legate de propria viață – renunțările de zi cu zi, căsnicia cufundată în rutină, iluziile pierdute. Hotărîrea îndrăzneață pe care o ia îi va şoca pe toți cei din jurul său, însă îi va permite să-şi realizeze un vis din tinerețe. Dar cît de mare e prețul acestei schimbări? Şi cît de suportabil?

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Lei 154000 + 14000 TVA

5 948389 000042

KRISTIN HANNAH

REGĂSIRE

Kristin Hannah
REGĂSIRE

Traducere: LIDIA GRĂDINARU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNAH, KRISTIN
Regăsire / Kristin Hannah; trad.: Lidia Grădinaru – Bucureşti: Orizonturi, 2004 ISBN 973 – 9342 – 72 – 8
I. Grădinaru, Lidia (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1

DISTANT SHORES
2002 by Kristin Hannah

TOAMNA

Există un flux în treburile oamenilor.
Care, folosit la timp, duce la noroc.
Omis, toată călătoria vieţii lor. Se limitează la umbre şi suferinţe.
Pe o astfel de mare plină plutim noi acum.
Şi trebuie să urmăm curentul unde duce el.

Altfel ne pierdem aventura.

— Shakespeare, *Julius Caesar,* activ, Scena III

1

Seattle, Washington

Totul a început cu al doilea martini.

— Hai, mai bea un pahar, spuse Meghann.

— Nici vorbă. Elizabeth nu prea ţinea la băutură. Dumnezeu îi era martor că lucrul ăsta se dovedise decisiv cu ani în urmă, în 1976, când era la Universitatea din Washington.

— Nu poţi refuza să bei la petrecerea mea de aniversarea a patruzeci şi doi de ani. Mai ţii minte cum m-am îmbătat astă-primăvară când ai făcut tu patruzeci şi cinci de ani?

Ce dezastru a fost atunci!

Meghann sesiză ezitarea şi, ca orice avocat bun, o speculă.

— Am să-l chem pe Johnny să ne ia de aici.

— E chiar aşa mare că are şi permis de conducere?

— Uite ce-i, mă jigneşti. *Toţi* iubiţii mei au carnet de conducere.

— Şi eu credeam că n-ai standarde.

— Le menţin cât mai mici cu putinţă. Meghann ridică mâna şi-i făcu semn chelneriţei, care veni repede. Mai vrem două martini. Şi adu-ne şi un platou cu frigărui şi mulţi cartofi prăjiţi.

Elizabeth nu se putu abţine să zâmbească.

— De data asta o să iasă urât.

Chelneriţa se întoarse, puse pe masă două pahare elegante, şi le luă pe cele goale.

— În cinstea mea, spuse Meghann, ciocnindu-şi paharul de al lui Elizabeth.

În următoarea oră, conversaţia alunecă spre

vremurile de altă dată. Erau prietene de peste douăzeci de ani, în cele două decenii care trecuseră de când fuseseră la colegiu, vieţile lor o luaseră în direcţii opuse. Elizabeth îşi pusese toate energiile în activitatea de soţie şi mamă. Meghann devenise avocat de mâna-ntâi specializată în divorţuri, dar prietenia lor era la fel de strânsă. Ani întregi, întrucât Elizabeth şi familia ei se mutaseră din oraş în oraş, ţinuseră legătura prin e-mail şi telefon. Acum, în sfârşit, locuiau destul de aproape pentru a se vedea în ocazii deosebite. Ăsta era unul din lucrurile pentru care Elizabeth era încântată că locuia în Oregon.

Când sosi şi al treilea rând, Meghann râdea zgomotos de sunetul pe care îl scotea casa de marcat.

— Vezi namila aia de iubire arzătoare din colţul ăla? Meghann aruncă o ocheadă şireată unui tânăr care stătea lângă fereastră şi părea a fi de vârsta colegiului.

— Şi uite – n-are bretele. Probabil că şi le-a dat jos săptămâna trecută. E exact genul tău.

Meghann căută prin cartofi unul mai crocant.

— Nu toate au norocul să se mărite cu iubitul lor din colegiu, drăguţă, în plus, nu mai am un gen anume. Am avut cândva. Acum îl păstrez pe cel care mă face fericită.

Fericită. Cuvântul o izbi cu putere pe Elizabeth.

— Mă întreb dacă un „Ole!” zgomotos de la o fată… Birdie? Care-i problema? Ce ai?

Elizabeth împinse paharul cu martini şi îşi încrucişă braţele. Asta devenise poziţia ei preferată în ultimul timp.

Uneori se pomenea stând singură în cameră, în picioare, cu braţele atât de strânse la piept încât nici nu putea respira. Era ca şi cum ar fi încercat să ţină în ea ceva care voia să iasă.

— Birdie?

— N-am nimic, zău.

Meghann coborî glasul.

— Ascultă, Birdie. Ştiu că ceva nu e în regulă. Sunt

prietena ta. Te iubesc. Povesteşte-mi.

De asta nu bea Elizabeth. Din cauza slăbiciunii, nefericirea ei lua proporţii inimaginabile, iar emoţiile nu se mai lăsau ţinute în frâu. Se uită la prietena sa cea mai bună, şi ştiu că trebuie să spună ceva. Pur şi simplu nu mai putea să ţină totul în ea.

Căsnicia ei eşua. Era greu de crezut; de spus era aproape de neconceput.

Ea şi Jack se iubeau, dar era un sentiment modelat în mare parte din obişnuinţă. Pasiunea dispăruse de mult. Aveau tot mai mult impresia că parcă nu se potriveau deloc la paşi, fiecare dansând după altă melodie. El voia să facă sex dimineaţa; ea voia noaptea. Şi aşa lăsau să treacă luni fără să facă dragoste, iar când, în sfârşit, ajungeau să facă, pasiunea lor era la fel de sleită ca şi necesitatea.

Totuşi, prietenii îi invidiau. Toţi arătau spre ei şi spuneau: *Uite o căsnicie care durează.* Ea şi Jack erau ca ultimul exponat dintr-un muzeu care se golea de ani de zile.

N-ar fi putut să spună totul. Cuvintele aveau prea multă putere. Trebuia să fie mânuite cu mănuşi rezistente la foc, altfel te-ar fi ars până la os.

— Nu sunt prea fericită în ultimul timp; asta-i tot.

— Dar ce-ai vrea?

— O să sune stupid.

— Sunt pe jumătate beată. Nimic n-o să sune stupid.

Elizabeth îşi dori să poată zâmbi la asta, dar inima îi bătea atât de tare încât se simţea ameţită.

— Vreau… vreau să fiu cine am fost cândva.

— Oh, scumpo. Meghann oftă din greu. Presupun că n-ai vorbit cu Jack despre asta.

— De fiecare dată când suntem aproape de a discuta despre ceva important, intru în panică şi spun că totul e bine. După aceea îmi vine să îmi dau în cap cu un baros.

— Nu ştiam că eşti atât de nefericită.

— Asta-i partea proastă. Nu sunt nefericită. Se prăbuşi în faţă. Coatele ei făcură masa să zăngăne. Sunt doar pustiită.

— Ai patruzeci şi cinci de ani, copiii nu mai stau cu tine şi căsnicia ta s-a învechit, s-a răsuflat şi vrei s-o iei de la capăt. Majoritatea clientelor mele sunt în situaţia ta.

— Oh, bine. Nu numai că sunt nefericită şi supraponderală, sunt şi un clişeu.

— Un clişeu este ceva adevărat în mod obişnuit. Vrei să-l părăseşti?

Elizabeth se uită la mâini, la inelul cu diamant pe care îl purta de douăzeci şi patru de ani. Se întrebă dacă ar putea să şi-l mai scoată.

— Visez să-l părăsesc. Să trăiesc singură.

— Şi în visele alea eşti fericită, independentă şi liberă. Când te trezeşti, eşti iar singură şi pierdută.

— Da.

Meghann se aplecă spre ea.

— Ascultă, Birdie, în biroul meu intră zilnic femei care spun că nu sunt fericite. Eu scriu cuvintele acelea care le vor destrăma familiile şi vor frânge multe inimi. Şi ştii ce? Majoritatea dintre ele îşi doresc să fi încercat mai asiduu, să fi iubit mai mult. Sfârşesc prin a renunţa la casă, economii şi stilul de viaţă pentru o slujbă de la nouă la cinci şi un teanc de facturi, în timp ce scumpul de soţior aşteaptă zece secunde, după care se însoară cu chelneriţa de la Hooters. Aşa că iată un sfat de un milion de dolari de la cea mai bună prietenă a ta şi avocat de divorţuri. Dacă eşti pustie, nu e vina lui Jack, şi nici problema lui, iar părăsindu-l nu rezolvi nimic. E treaba ta s-o faci fericită pe Elizabeth Shore.

— Nu mai ştiu cum să fac asta.

— Oh, pentru Dumnezeu, Birdie, să fim sincere. Pe vremuri erai un cumul de calităţi – talentată, independentă, intelectuală, şi aveai simţ artistic, în anii de

colegiu cu toţii credeam că ai să ajungi următoarea Georgia O'Keeffe. Acum organizezi toate evenimentele de strângere de fonduri din oraş şi îţi decorezi casa. Eu mi-am luat licenţa în drept în mai puţin timp decât îţi ia ţie să alegi materialul pentru o canapea.

— Nu e cinst…

— Sunt avocat. Ce e cinstit nu mă interesează. Glasul i se înmuie. Şi mai ştiu că ţi-a fost foarte greu cu slujba lui Jack. Ştiu cât de mult ţi-ai dorit un loc în care să prinzi rădăcini.

— Ba nu ştii, spuse Elizabeth. Am locuit în peste o duzină de case de când ne-am căsătorit, în şase oraşe. Tu ai trăit numai în Seattle. Nu ştii cum e să fii străina din oraş, noua soţie fără prieteni şi fără un C.V. al ei. La dracu', tu ai intrat în colegiu la şaisprezece ani şi totuşi ai reuşit să te acomodezi. Ştiu că m-am lăsat obsedată de casa mea, dar asta pentru că mi-am găsit locul în Echo Beach, Meg, în sfârşit. Pentru prima dată de când nu mai sunt copil, am un cămin. Nu o casă, nu un apartament într-un bloc, nu un loc în care să stau cu chirie un an sau doi. Un cămin, îşi dădu seama că, practic, ţipa. Jenată, coborî glasul. Acolo mă simt în siguranţă. Tu nu poţi să înţelegi asta pentru că ţie nu ţi-a fost niciodată frică.

Meghann păru să se gândească la asta. Apoi spuse:

— În regulă, să lăsăm casa. Altceva voiam să spun: nu mai ţin minte de când nu te-am mai văzut pictând.

Elizabeth se îndreptă de spate. Asta era ceva despre care hotărât nu voia să vorbească.

— Am zugrăvit bucătăria săptămâna trecută.

— Foarte nostim! Meghann aşteptă în tăcere un răspuns.

— După ce s-au născut copiii n-am mai avut timp. Expresia feţei lui Meghann era iubitoare, dar fermă.

— Acum ai.

Era o aluzie subtilă că fetele erau acum la colegiu, că

raţiunea de a fi a lui Elizabeth nu rămăsese în loc. Numai o femeie fără copii putea să creadă că e atât de simplu s-o iei de la început. Meg nu ştia cum este să-ţi dedici copiilor douăzeci de ani din viaţă şi apoi să îi vezi plecând. La emisiunile precum *Oprah*, specialiştii spuneau că asta îţi lasă un gol în viaţă. Au subestimat situaţia.

Nu era un simplu gol, era un crater. Acolo unde odată erau flori şi copaci şi viaţă, acum n-a rămas decât piatră.

Totuşi, trebuia să recunoască faptul că şi ei îi trecuse prin minte acelaşi gând. Ba chiar încercase de câteva ori să schiţeze câte ceva, dar era groaznic să întinzi prea târziu mâna după un talent şi să rămâi cu mâna goală. Nu era de mirare că îşi revărsase întreaga creativitate în mult iubita ei casă.

— Ca să pictezi e nevoie de pasiune. Sau poate doar de tinereţe.

— Asta să i-o spui lui mutu'. Meghann băgă mâna în geantă şi scoase un carnet în a cărui spirală era înfipt un pix. Deschise carnetul şi scrise ceva, apoi rupse foaia şi i-o dădu lui Elizabeth.

Pe foaie scria: GRUPUL DE SPRIJIN AL FEMEILOR FĂRĂ PASIUNI. JOI, 7,00 / ASTORIA COMMUNITY COLLEGE.

— De aproape un an aştept momentul potrivit să-ţi recomand asta.

— Sună ca o întrunire de vedete porno. Despre ce se discută acolo? Cum să rămâi cu rujul pe buze după o partidă de sex oral?

— Nostim! Poate ar trebui să încerci o partidă de sex în picioare. Şi numai Dumnezeu ştie câte căsnicii a salvat o partidă de sex oral.

— Meg, eu…

— Ascultă-mă, Birdie. Am o mulţime de cliente din Grays County, şi le-am trimis la întrunirea asta. E un grup de femei – majoritatea proaspăt divorţate – care se adună

să stea de vorbă. Toate au renunţat la prea multe şi încearcă să găsească o cale de întoarcere.

Elizabeth se uită lung la bilet. Ştia că Meg aştepta ca ea să spună ceva, dar parcă îi pierise graiul. Una era să se îmbete şi să i se plângă celei mai bune prietene de nefericirea ei, şi alta să intre într-o cameră plină de femei străine şi să declare că nu avea nicio pasiune în viaţă.

Spera ca zâmbetul ei să nu arate atât de fragil precum era.

— Mulţumesc, Meg. Păstrându-şi zâmbetul, îi făcu semn chelneriţei şi mai comandă un martini.

Echo Beach, Oregon

Ceasul de pe noptieră desena în întuneric, unul după altul, numere roşii. La 6: 30 – cu exact treizeci de minute mai devreme – Jack se întinse şi decuplă soneria.

Rămase întins, uitându-se la dârele de lumină care se strecurau printre lamelele jaluzelelor. Dormitorul era dungat în benzi albe şi negre; straturile de întuneric făceau ca totul să pară ciudat de nefamiliar, îşi dădu seama că afară ploua. Altă zi cenuşie, mohorâtă. O vreme obişnuită pentru început de decembrie pe coasta Oregonului.

Elizabeth dormea lângă el, cu părul argintiu răsfirat pe faţa de pernă albă. Jack îi auzea răsuflarea uşoară şi din când în când un sforăit înăbuşit care însemna că era posibil să se trezească răcită. Probabil o prinsese răceala săptămâna trecută când fusese la Seattle.

La începutul căsniciei lor, dormeau întotdeauna ghemuiţi unul într-altul, dar, undeva pe drum, simţiră nevoia de spaţiu între ei, în ultimul timp ea începuse să doarmă chiar pe marginea saltelei.

Însă astăzi lucrurile păreau să se schimbe în bine, în sfârşit, la patruzeci şi şase de ani, lui avea să i se mai dea o şansă. O companie de televiziune începea un program săptămânal de sport, care avea să acopere principalele

discipline sportive din nord-vest; compania se afiliase la NBC. Dacă primea slujba salvatoare de realizator, trebuia să facă naveta trei zile pe săptămână, dar cum urma să obţină nişte bani în plus, asta nu avea să fie un inconvenient aşa de mare. Era un pas al naibii de important de la banalele reportaje locale pe care le făcea.

(Nu acolo *ar fi trebuit* el să fie, nu acolo îi era locul, dar uneori o greşeală poate să distrugă un om.)

Avea să fie iar *cineva.*

În ultimii cincisprezece ani muncise de-i ieşiseră ochii, progresând cu paşi prea mici pentru a putea fi observaţi. Mutându-se dintr-un orăşel împutit în altul, îşi ispăşise greşelile. Astăzi, în sfârşit, avea un prilej decent, o şansă să reintre în joc. Nu avea să mai scape mingea nici de-al dracului!

Se dădu jos din pat şi imediat icni de durere. Clima asta umedă îi făcea zile fripte din cauza genunchilor. Strâmbându-se, porni şchiopătând spre baie. Ca de obicei, fu nevoit să calce pe mostre de ţesături, resturi de vopsea şi reviste deschise. Birdie redecora de luni de zile dormitorul, planificând fiecare mişcare de parcă era coordonatorul apărării într-un meci de Supercupă. Aceeaşi poveste şi în sufragerie, în fiecare colţ erau mormane de materiale, aşteptând acel moment extrem de rar – ca soţia lui să ia o decizie.

Făcuse deja duş şi se bărbierise când Elizabeth intră împleticit în baie, legându-şi cordonul gros din bumbac de la halatul de baie.

— ’Neaţa, spuse ea cu un căscat. Doamne, mă simt ca bătută! Cred că am răcit. Te-ai sculat devreme.

El simţi o undă de dezamăgire că ea uitase.

— Azi e ziua cea mare, Birdie. Mă duc la Seattle pentru interviul ăla.

Fruntea ei se încreţi uşor, apoi îşi aduse aminte.

— Oh, da. Sunt sigură că ai să primeşti slujba.

Pe vremuri Birdie i-ar fi ridicat moralul, asigurându-l că totul avea să iasă bine până la urmă, că era destinat măreţiei. Dar în ultimii ani obosise; amândoi obosiseră. Iar el ratase atâtea slujbe de-a lungul anilor încât nu era de mirare că ea nu mai credea în el.

Se străduise din răsputeri să se prefacă fericit aici, să se convingă pe sine că tot ce dorea de la viaţă era să fie realizatorul emisiunii sportive locale de la prânz, care acoperea în majoritate sporturile de liceu, la categoria juniori, însă Birdie ştia că el doar tolera să trăiască în acest târg de nimic aflat la periferia unui oraş mare. El chiar detesta să fie o celebritate de nivel mediu. Toate astea nu făceau decât să-i aducă aminte cine fusese cândva.

Ea îi zâmbi aşa, de formă.

— Mai mulţi bani or să fie grozavi, mai ales că fetele sunt la colegiu.

— Poţi s-o mai spui o dată.

Atunci ea ridică privirea spre el.

— Slujba va face ca totul să fie mai bine, Jack?

Întrebarea soţiei îi aspiră aerul din plămâni. Doamne, era sătul de discuţia asta! Nesfârşita ei căutare a răspunsului la *ce se întâmplă cu viaţa noastră* era epuizantă. Cu ani în urmă, încercase să-i spună că fericirea ei nu trebuia să depindă de el. O văzuse renunţând din ce în ce mai mult la ea. Nu putuse împiedica acest lucru, sau nu-l împiedicase, dar într-un fel era numai vina lui. Se săturase până peste cap de asta.

— Nu azi, Elizabeth.

Ea îi aruncă o privire jignită, cu care el deja se obişnuise.

— Bineînţeles. Ştiu că pentru tine e o zi mare.

— Pentru *noi*, spuse el, de-acum supărat.

Zâmbetul ei era prea luminos pentru a fi adevărat.

— Am găsit un loc unde să sărbătorim noua ta slujbă.

Schimbarea bruscă a subiectului era modul lor de a netezi momentele aspre din căsnicia lor. Ar fi putut să rămână supărat, să forţeze o discuţie, dar ce rost ar fi avut? Birdie nu riposta, şi nu mai era de spus nimic nou.

— Unde?

— E o tabără într-o rezervaţie de urşi în Alaska. Un loc unde ajungi cu avionul, stai la cort şi te uiţi cum trăiesc urşii grizzly în mediul lor natural. Am văzut pe Travel Channel un interviu cu patronul, Laurence John.

El îşi desfăcu prosopul de la talie şi îl aruncă la întâmplare pe marginea căzii. Gol, se întoarse şi deschise debaraua de haine, luă o pereche de chiloţi, şi-i puse şi se întoarse spre ea.

— Credeam că o să spui să luăm cina la Heathman şi să dansăm în Sala de Cristal.

Ea veni ezitant înspre el. El văzu că îşi răsucea verigheta – un gest nervos deprins de mult.

— Mă gândeam că poate dacă am pleca… dacă am avea o aventură…

El ştia la ce se gândea ea, şi n-ar fi mers. O nouă locaţie nu era decât o altă scenă pe care să se joace aceleaşi scenete vechi, să se rostească aceleaşi replici cunoscute. Totuşi, o mângâie cu blândeţe pe obraz, sperând să nu-şi demaşte cinismul. Nimic nu-i displăcea mai mult decât s-o facă să sufere, deşi în ultimii ani ea devenise atât de fragilă încât sarcina de a-i proteja sentimentele era imposibilă.

— Tabăra de urşi sună grozav. O să împărţim acelaşi sac de dormit?

Ea zâmbi.

— Asta se poate aranja.

El o trase la pieptul său.

— Ce-ar fi să sărbătorim aici, în patul nostru, când ajung acasă?

— Aş putea să-mi pun chestia aia marca Victoria

Secret pe care mi-ai dăruit-o.

— N-am să mă pot concentra toată ziua. O sărută. Fu un sărut lung şi dulce, plin de promisiuni. Genul de sărut pe care aproape că-l uitase. Preţ de o fracţiune de secundă, îşi aminti ce fusese între ei odată, pe vremea când era incredibil de bine să facă sex. Când o zi petrecută în pat era alegerea excelentă.

Se dădu puţin înapoi şi se uită la faţa ei frumoasă şi zâmbitoare. Cândva, nu prea demult, se iubiseră necondiţionat, îi era dor de zilele acelea, de sentimentele acelea.

Poate că…

Poate că astăzi, pentru ei chiar putea să se schimbe totul.

Traficul în Seattle se desfăşura foarte anevoios. Lui Jack nu-i venea să creadă că erau atâtea maşini pe şoseaua principală. Oraşul era un tablou cenuşiu, învăluit în ceaţă, susţinut de beton. Până şi Lake Union era astăzi posomorât ca şi ploaia care nu mai contenea. La fiecare câteva minute se auzea sunetul unui claxon şi scrâşnet de cauciuc pe pavajul ud, îi plăcea la nebunie înghesuiala şi agitaţia din jur. Energia. Era pentru prima dată, după mult timp, când se afla într-un oraş în continuă mişcare. Industria tehnologică îi dăduse oraşului Seattle o dinamică, o nervozitate pe care nu o cunoscuse pe vremuri.

Traversă podul plutitor. Nu mai fusese aici de ani de zile, probabil de pe vremea când era student la Universitatea Washington. Schimbările erau uimitoare.

În anii ’70, Bellevue luase fiinţă ca o comunitate pentru navetiştii care doreau un stil de viaţă rural. Familiile se instalau în grupuri, cumpărând case cu trei niveluri în fundături cu nume precum Rain-Shadow Glen şi Marvista Estates. De la est la vest şi de la nord la sud fusese turnat în fâşii cu patru benzi asfalt negru şi gros, înainte ca străzile să se fi uscat bine, au răsărit mall-urile.

Clădiri ca nişte cutii de pantofi, cu acoperiş plat şi laturi albe care se înghesuiau una într-alta sub strălucirea neonului firmelor. Ani de zile, suburbia s-a dezvoltat vertiginos; la sfârşitul anilor ’80 semăna cu sudul Californiei.

Apoi a explodat Internetul. Microsoft şi Immunex s-au mutat în această înşiruire de case rurale şi, dintr-odată, a fost nevoie de un *oraş.* Un loc pe care numărul crescând de oameni activi, milionari tineri să-l poată numi cămin. Schimbările au venit tot atât de repede ca banii. Mall-urile au cedat locul shopping center-elor frumoase. Restaurante moderne ofereau prânzuri în aer liber direct pe asfalt, la mese cu umbrele. Barnes şi Noble au construit cel mai modern supermagazin în vechea popicărie.

În colţul intersecţiei lui Main Street cu 10 bth Street se înălţa o clădire impozantă şi luxoasă, o combinaţie strălucitoare de beton şi sticlă cu o modernă faţadă rococo. Era o reprezentare perfectă a „noului” Bellevue, costisitoare, îndrăzneaţă şi modernă.

Jack parcă în faţa clădirii. Rămase un minut în maşină, adunându-şi încrederea în sine, apoi se îndreptă spre clădire şi intră. La etajul al şaptesprezecelea îşi îndreptă repede cravata de mătase – mai mult din obicei decât dintr-un adevărat simţ al ţinutei impecabile – şi păşi în eleganta zonă de recepţie din sticlă şi aramă.

Se gândi: Eşti Fulgerul Săritor Jack. Ar fi norocoşi să pună mâna pe tine; apoi se duse spre birou.

Recepţionera îi zâmbi radioasă.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Sunt Jack Shore şi îl caut pe Mark Wilkerson.

— O clipă, vă rog. Ridică receptorul şi îl anunţă. După ce închise, spuse: Luaţi loc. Imediat va veni cineva.

El se aşează pe canapeaua lucioasă din piele roşie. Câteva minute mai târziu, o femeie se apropie de el. Era înaltă şi subţire – frumos corp. Bijuteria de aur de la gâtul

ei sclipea în lumina fluorescentă de deasupra capului. Îi întinse mâna.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule Shore. Sunt Lori Hansen. Tata spunea mereu că eraţi cel mai bun mijlocaş pe care l-a avut vreodată NFL. Mă rog, dumneavoastră şi Joe, desigur.

— Mulţumesc.

— Poftiţi, vă rog.

Jack o urmă pe un coridor larg cu pardoseala de marmură. Peste tot erau oameni adunaţi ciorchine în jurul copiatoarelor sau în dreptul uşilor. Câţiva îi zâmbiră când trecu pe lângă ei; cei mai mulţi îl ignorară.

În cele din urmă, ajunseră la destinaţie – o uşă închisă. Ea bătu uşurel şi o deschise.

Jack închise ochii o fracţiune de secundă şi vizualiză succesul – *Fulgerul Săritor Jack* – apoi zâmbi încrezător.

Bărbatul de la birou era mai în vârstă decât se aşteptase Jack – poate şaptezeci sau mai mult.

— Jackson, spuse el ridicându-se şi întinzând mâna. Eu sunt Mark Wilkerson.

Dădură mâna.

— Ia loc, spuse Mark, arătând scaunul din faţa biroului său uriaş de mahon.

Jack se aşeză.

Mark nu. Rămase în picioare de cealaltă parte a biroului, părând să ocupe un spaţiu exagerat, într-un costum negru Armani, Wilkerson era prototipul autorităţii şi puterii, ambele deţinute de atâta timp încât probabil că mâinile îi erau bătătorite. El avea cea mai mare companie de producţie din nord-vest.

În cele din urmă, se aşeză şi el.

— Am văzut înregistrările tale. Eşti bun. De fapt, m-a mirat cât de bun eşti.

— Mulţumesc.

— Au trecut cincisprezece ani de când jucai la Jets?

— Da. Mi-am paradit genunchiul. După cum sunt sigur că ştiţi, am ajuns cu echipa mea să câştigăm Supercupa.

— Eşti un premiant Heisman. Da, victoriile obţinute în trecut sunt absolut impresionante.

Oare punctase uşor cuvântul *trecut,* sau îşi imaginase Jack asta?

— Mi-am făcut datoria în televiziunea locală, după cum puteţi vedea din C.V.-ul meu, în cei doi ani de când sunt la staţie, ratingurile au crescut considerabil. Se aplecă şi întinse mâna după servietă. Mi-am permis să schiţez nişte idei pentru emisiunea dumneavoastră. Mă gândesc că poate fi dinamită.

— Cum e cu drogurile?

Şi uite aşa, dintr-odată, Jack ştiu că s-a terminat.

— Asta a fost demult. Speră să nu pară înfrânt. Cât am fost în spital, m-am deprins cu analgezicele. Reţelele mi-au dat o şansă mare – *Fotbalul de luni seară* –, dar mi-am bătut joc de ea. Eram tânăr şi prost. N-o să se mai întâmple. Sunt curat de ani de zile, întrebaţi-i pe patronii mei anteriori. Ei vor garanta pentru etica muncii mele.

— Nu suntem o companie uriaşă, Jack. Nu ne putem permite genul de scandaluri şi dezamăgiri care este procedura standard ce operează în reţele. Adevărul e că te-au stricat drogurile. Nu văd cum mi-aş putea risca succesul cu tine.

Jack îşi dori să fi putut fi omul care fusese odată. Acel om ar fi spus: *Bagă-ţi în fundul ăla alb şi zbârcit micul program TV de rahat*, în loc de asta spuse:

— Pot să fac treabă bună pentru dumneavoastră. Daţi-mi o şansă.

Fiecare cuvânt avea un gust amar pe limba lui, dar un om cu ipotecă, cu acţiuni a căror valoare era în scădere, şi două fete la colegiu nu avea de ales.

— Îmi pare rău, spuse Mark, deşi nu părea să-i pară.

— De ce v-aţi mai deranjat să mă intervievaţi?

— Fiul meu şi-a amintit de tine din universitate. S-a gândit că o întâlnire faţă în faţă o să mă facă să mă răzgândesc în privinţa ta. Aproape că zâmbi. Dar fiul meu are propriile lui probleme cu abuzul de droguri. Bineînţeles, el crede că omului trebuie să i se mai dea o şansă. Eu nu.

Jack îşi luă servieta. Pe vremuri credea că abandonarea fotbalului era pierderea lui cea mai mare. Asta îl împinsese în primul rând spre flaconul cu pastile.

Dar se înşelase.

Nimic nu era mai rău decât erodarea lentă, continuă a respectului de sine. Momente precum acestea aveau darul de a uza un om.

În cele din urmă, se ridică, îşi adună toată tăria pentru a zâmbi şi a spune:

— Vă mulţumesc că aţi stat de vorbă cu mine.

Deşi n-ai vorbit cu mine, penis încrezut, n-ai vorbit deloc.

Apoi ieşi din birou.

*

Elizabeth stătea în sufragerie având în poală mostre de ţesături, de vopsele şi pagini din reviste ilustrate, dar nu se putea concentra asupra sarcinii imediate.

Poate diseară, se tot gândea ea.

Ani de zile ascultase talk show-urile din timpul zilei de la televizor. Psihiatrii erau de părere că pasiunea putea fi reaprinsă, că dragostea pierdută pe autostrada aglomerată a consolidării unei familii putea fi regenerată.

Spera să fie adevărat, pentru că ea şi Jack erau în mare impas. După douăzeci şi patru de ani de căsnicie, uitaseră cum să se iubească; acum, din legătura lor rămăsese doar un firicel subţire.

Căsnicia lor era ca o pătură veche care se rodea de ani de zile. Dacă nu era reparată – şi cât mai repede –

fiecare din ei s-ar fi ales cu o mână de aţe colorate. Nu putea să se prefacă întruna că lucrurile aveau să se îndrepte de la sine.

Trebuia *să facă* ceva. Acesta era un lucru pe care îl propovăduiau psihiatrii: Ca să ai rezultate, trebuie să acţionezi.

Diseară avea să fie un nou început pentru ei, era hotărâtă în privinţa asta.

Se duse la treburile ei, dar păstră toată ziua în minte acest scop, în cele din urmă veni acasă şi pregăti mâncarea lui preferată: *coq au vin.*

Aroma ispititoare de pui cu vin şi mirodenii umplea casă, îi luă aproape o oră să aprindă focul în şemineul din sufragerie (materialele inflamabile erau întotdeauna treaba lui Jack, ca şi ducerea gunoiului şi plătitul facturilor). Când termină, aprinse lumânările cu parfum de scorţişoară, care erau preferatele ei. Apoi stinse luminile. La lumina lumânărilor, galbenul pereţilor părea dulce ca untul topit. De o parte şi de alta a canapelei cu tapiţerie în albastru deschis şi galben, două măsuţe de mahon închis licăreau în ape roşii şi aurii.

Toată casa arăta ca un decor de film.

Când totul fu perfect, alergă în baie şi făcu un duş, se epilă de două ori pe picioare şi îşi dădu pe tot corpul cu loţiune mirosind a migdale.

În sfârşit, se duse la sertarul cu lenjerie şi scotoci printre chiloţi Jockey For Her de toată ziua şi sutiene de bumbac Calvin Klein până dădu de camizolul de mătase albă cu dantelă şi chiloţeii pe care le primise cadou de la Jack de Ziua îndrăgostiţilor în urmă cu câţiva ani. Poate mai mult de câţiva. Nu le purtase niciodată. Cât trecuse de când el voia s-o vadă în lenjerie sexy?

Se încruntă.

Păreau îngrozitor de mici.

Iar fundul ei era îngrozitor de mare.

„Nu te face de râs”, îşi spuse ea, dând să le pună la loc.

Atunci se zări în oglindă. O femeie de patruzeci şi cinci de ani se uita la ea – riduri şi tot tacâmul. Cândva, oamenii îi spuneau că seamănă cu Michelle Pfeiffer. Fireşte, asta fusese în urmă cu zece ani şi zece kilograme.

Se uită la articolele de lenjerie din mâinile ei. Mărimea zece. Cu o mărime mai mici. Nici nu era chiar atât de mult, zău aşa…

Măcar de-ar fi putut să înlăture pe cale chirurgicală amintirea faptului că avusese cândva mărimea şase.

Foarte încet, îşi trase pe cap camizolul. Era doar o idee de cămăşuţă, scurtă până la coapse.

Poate chiar era sexy.

În plus, în casă era întuneric. Plină de speranţă, îşi puse chiloţeii şi scoase un oftat de uşurare. Strâmţi, dar se puteau purta.

Se uită în oglindă.

Aproape drăguţă.

Poate că avea să meargă. Poate că totul putea să se inverseze prin câteva mici schimbări în obişnuinţă…

Se duse la dulapul ei, scoase halatul de mătase de un albastru intens, care era tot un cadou primit demult, şi şi-l puse pe ea. Ţesătura îi mângâie pielea netedă, parfumată, şi brusc *se simţi* sexy.

Se fardă cu mare grijă, conturându-şi pleoapele à la Cleopatra, cu dermatograf şi aplică un strat de luciu de buze.

Când termină, era şase treizeci şi îşi dădu seama că Jack întârzia.

Îşi turnă un pahar de vin şi se duse în camera de zi să aştepte. Când termină şi al doilea pahar, era îngrijorată, îl sună pe celular, dar nu răspunse.

De aici până în Seattle era drum lung – cel puţin trei ore şi jumătate. Dar dacă ar fi plecat târziu, ar fi sunat…

La opt, cina era compromisă. Puiul se desprinsese de pe oase, iar ceapa se topise. Nu rămăsese sos nici de gust.

„Perfect”.

Atunci auzi cheia în uşa de la intrare.

Prima ei reacţie fu un val de supărare. *Ai întârziat* erau cuvintele care îi umpleau gura, dar inspiră adânc şi slobozi aerul încetişor, egal. Şi ce dacă el ar fi trebuit să sune?

În noaptea asta, voia să fie amanta lui, nu soţia lui, îi turnă un pahar de vin şi se îndreptă spre uşă.

El stătea în prag, uitându-se lung la ea.

Şi ea ştiu.

— Bună, iubito, spuse el fără să zâmbească, îmi pare rău că am întârziat. Nu comentă nimic – nici focul, nici lumânările, nici ţinuta ei.

Ea veni către el, simţindu-se dintr-odată stângace în halatul ei de mătase.

— N-am căpătat slujba.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea încet, ştiind care avea să fie răspunsul.

— Wilkerson n-a vrut să mizeze pe un tip care obişnuia să ia droguri. Jack îi zâmbi cu atâta tristeţe încât îi frânse inima. Cred că unele lucruri nu mor niciodată.

Ea vedea cât de rău suferea, dar, când întinse mâna spre el, bărbatul se feri. Intră în camera de zi şi rămase cu privirea pironită în foc.

— Mai ţii minte când ţi-ai paradit genunchiul? spuse ea, urmându-l. Am tras toate draperiile din rezerva ta de la spital, şi m-am urcat în pat lângă tine, şi…

— Asta a fost demult, Birdie.

Ea se uită lung la el, neştiind ce să spună. Deşi era la o distanţă de nicio lungime de braţ, se simţea de parcă era la zeci de kilometri. Douăzeci şi patru de ani de căsnicie, şi iată-i acum – amândoi nesiguri, incapabili să-şi ofere unul celuilalt o mână de sprijin. Ea nu ştia ce să-i mai spună,

sau dacă trebuia să mai spună ceva.

— Poftim. Bea un pahar de vin.

El luă paharul şi se aşeză, apoi deschise servieta şi scoase un teanc de hârtii. Fără să ridice privirea, spuse:

— Pot să aprind lumina? Nu văd nimic aici.

— Sigur. Ea se îndepărtă repede, ca nu cumva el să observe cât o rănise. Apoi se înfăşură mai strâns în halatul ei caraghios şi se îndreptă spre bucătărie, îţi aduc ceva de mâncare.

— Te iubesc, Birdie, spuse Jack în urma ei.

— Mda, răspunse ea încet, îndepărtându-se. Şi eu te iubesc.

8

Dimineaţa următoare, Elizabeth şedea pe un taburet la masa din bucătărie, ţinând strâns în mâini o cană cu ceai de muşeţel.

— Cafea? întrebă Jack, turnându-şi o ceaşcă.

— Nu, mulţumesc, încerc să renunţ la cofeină.

— Iarăşi?

— Da, iarăşi. Lăsă cana jos, pe blatul de marmură al mesei. Degetele ei se plimbară pe suprafaţa aspră de ceramică striată a cănii, pe coada uşor curbată. Cana era una din multele ei relicve, o amintire din perioada ceramicii. Deseori se gândea că, atunci când avea să moară, un antropolog putea să-şi dea seama cine fusese ea, judecând după hobby-urile ei. Ceramică. Sticlă colorată. Cergi. Bijuterii confecţionate din linguri vechi de argint. Macrame. Fotografii şi albume. Artă fotografică. Şi apoi mai erau cursurile nesfârşite pe care le urmase la colegiile locale. Literatura shakespeariană, istoria artei, ştiinţe politice. O dată ce îşi pierduse îndemânarea de a picta, pornise în căutarea unui înlocuitor, ceva care să aprindă în ea un foc de creativitate. Nimic nu ţinuse.

Jack spălă ibricul de cafea şi îl puse cu grijă la locul lui. Arăta obosit, şi nu era de mirare. Se sucise şi se

învârtise toată noaptea.

— De ce nu stai azi acasă? întrebă ea. Am putea lua masa în oraş. Poate facem o plimbare pe plajă. Sau să facem cumpărături de Crăciun. Toate magazinele sunt împodobite.

— E prea frig.

Ea nu ştiu ce să mai spună. Odinioară n-ar fi contat dacă ploua sau ningea. Important era să fie împreună. Acum, până şi vremea intervenea între ei.

El veni lângă ea, o atinse pe umăr şi spuse încet:

— Îmi pare rău.

Ruşinea din ochii lui aproape o nimici. O duse înapoi în timp. Preţ de o secundă, tot ce văzu în bărbatul de lângă ea era băiatul de care se îndrăgostise cu mulţi ani în urmă.

— O să mai ai şi altă ocazie.

— Te iubesc, Birdie.

De data asta, era sigură că el vorbea serios.

— Şi eu te iubesc.

— Oare de ce n-o fi asta suficient?

Lui Elizabeth îi venea să-şi ferească privirea.

— Ce vrei să spui?

— Ei hai, Birdie, mereu ai vrut să avem discuţia asta, nu-i aşa? Eterna întrebare arzătoare „Ce s-a întâmplat cu noi?" Ei bine, acum e rândul meu să întreb. De ce nu ne mulţumim cu ce mai avem încă?

— Eu una vreau să mă mulţumesc.

— N-ar trebui să fie aşa de greu, spuse el atât de încet încât ea trebui să-şi încordeze auzul.

Conta ce spunea ea acum; ea ştia asta. Foarte rar li se întâmpla să îndrăznească să abordeze adevărul nefericirii lor, însă nu se putea imagina fiind sinceră şi spunând *Mă tem că nu ne mai iubim.*

— Ştiu. Atât reuşi să spună.

Umerii lui Jack căzură; pe faţa lui apăru o expresie de nemulţumire.

— Mă termini, Elizabeth, spuse el, retrăgându-se cu un pas. Suspini şi te lamentezi cât de nefericită eşti, dar când, în sfârşit, încerc să discut treaba asta, refuzi să vorbeşti.

— N-am spus că sunt nefericită, în acea clipă îşi dori din toată inima să nu fi spus asta. Însă lucrul acela căruia îi dădeau acum târcoale era atât de… mare… încât o înspăimânta.

— Fireşte că n-ai spus. De fapt, tu nu *spui* niciodată nimic.

— De ce aş spune? Oricum nu mă asculţi.

Se uitară unul la celălalt, niciunul neştiind unde aveau să ajungă. Teama că unul din ei avea să recunoască în cele din urmă adevărul era ţesută în tăcerea care îi învăluia.

— Bine, atunci, spuse în cele din urmă Jack. Plec la lucru. Poate că astăzi dau lovitura cu reportajul acela grozav.

Cu asta, se însoriseră din nou pe autostrada confortabilă a vieţilor lor. O fi semnalizat Jack scurt întoarcerea, dar în cele din urmă, nicio bandă nu permitea schimbarea direcţiei.

Jack stătea în picioare în faţa stadionului, frecându-şi mâinile de frig. Prin parcare bătea un vânt rece, măturând frunzele şi fărâme de moloz.

— V-am prezentat cele două echipe care se întrec în campionatul de fotbal din acest an State Boys B-8, spuse el, oferind camerei de filmat unul dintre zâmbetele lui pentru relaţia cu publicul. Or fi ele mici ca mărime şi număr, dar compensează ca însufleţire şi hotărâre. Din centrul oraşului Portland, a transmis Jackson Shore.

În clipa în care cameră se opri, îi aruncă microfonul cameramanului.

— La dracu’, e tare frig aici, spuse el încheindu-se la haină, îşi flutură mâna în semn de rămas-bun, îndreptându-

se repede înapoi spre sediul staţiei TV. Ar fi putut să aştepte să meargă cu maşina, dar băieţilor din echipa tehnică le lua o veşnicie să-şi strângă echipamentul.

O dată ajuns la căldura din sediu, îşi luă o cafea cu lapte dublă şi intră în biroul său. Acolo se aşeză la biroul lui ieftin din metal, şi încercă să se gândească la ceva de făcut. Nu-i veni nimic în minte. Se ridică şi se duse la fereastră. Afară, ziua era cenuşie ca plumbul. Cernea mărunt, o burniţă aproape invizibilă cu ochiul liber. Semafoarele aruncau pe pavajul ud raze de lumină roşie şi verde.

Putea oricând să se ducă la colegiu şi să vadă ce se întâmpla cu Ducks, dar echipa lor de baschet nu părea promiţătoare.

Poate că ar fi fost ceva să se intereseze de Trail Blazers…

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse el, neîndrăznind totuşi să se întoarcă. Ştia că ar fi trebuit să ridice privirea, indiferent cine ar fi intrat, dar când era într-o pasă atât de proastă îi luă câteva secunde să-şi compună acel zâmbet de relaţii cu publicul.

— Domnule Shore…

În cele din urmă, se întoarse. Era Sally nu-mai-ştiu-cum, una dintre noii asistenţi de producţie. Era tânără, frumoasă şi ambiţioasă. Recunoscuse la ea acea ambiţie de prima dată când o văzuse. Privind-o acum şi văzându-i focul pătimaş din ochi, se simţi şi mai obosit.

— Cu ce pot să te ajut?

— Voiam să vă mulţumesc pentru seara de marţi.

Jack se gândi o clipă.

— A, da. Bridgeport Pub. O mână de producători şi realizatori se duseseră acolo după program, în ultimul moment, Jack o invitase pe Sally.

Ea îi zâmbi şi, preţ de o clipă, el fu hipnotizat de ochii ei albaştri.

— A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră să mă invitaţi şi pe mine.

— M-am gândit că e bine pentru tine să mai ieşi puţin cu producătorii. E greu de pătruns în branşa asta.

Ea veni cu un pas mai aproape.

— Aş vrea să mă revanşez.

— În regulă.

— Drew Grayland.

El nu ştia la ce se aşteptase, dar în mod sigur nu la asta.

— Centrul de la Panther?

— Surioara mea a fost sâmbătă seară la o petrecere cu el. Mi-a spus că a băut numai băuturi tari şi a consumat tot felul de droguri, apoi a luat o fată în camera lui. Când fata a ieşit de acolo, plângea şi avea hainele sfâşiate, în noaptea aceea, mai târziu, un şofer beat a lovit un câine pe Cascade Street. Se zvoneşte că şoferul era Drew, şi că poliţia din campus muşamalizează afacerea. Ştiţi că joi e marele meci UCLA.

Jack nu avusese niciodată un pont ca ăsta.

— Chestia asta ar putea fi o ştire de senzaţie, îşi permise să viseze preţ de o secundă – un reportaj naţional transmis la o oră de vârf, chipul lui la toate televiziunile din America. Iar Henry, reporterul-şef al rubricii de sport, era plecat din oraş. O vacanţă în regiunile slab populate ale Australiei.

— Pot să fiu asistenta dumneavoastră la reportajul ăsta? întrebă Sally.

— Sigur. Va trebui să vedem dacă femeia a înaintat vreo plângere împotriva lui. Nu ne putem baza pe bârfele din campus.

Sally deschise un carnet şi începu să ia notiţe.

— Am să discut cu directorul de la ştiri. Tu te ocupi de întrebări şi de piste. Vom începe cu poliţia campusului. Ne întâlnim în hol în… Se uită la ceas. Era douăsprezece

douăzeci şi cinci, în treizeci de minute e bine?

— Perfect.

— Şi mulţumesc, Sally.

— Viaţa e ca un bumerang.

Ea îi zâmbi cu toată faţa, şi el simţi atunci o undă din vechea încredere în sine.

Când Elizabeth ajunse acasă, era obosită fiinţă, întrunirea de la bibliotecă se prelungise, grupului de studiu îi luase aproape o oră până să înceapă, iar tâmplarul cu care stătuse de vorbă era prea scump ca să şi-l poată permite.

Istovită, îşi aruncă poşeta pe masa din bucătărie şi ieşi pe verandă, aşezându-se în balansoar. Mişcarea egală, scârţâitoare, a balansoarului îi linişti nervii zdruncinaţi.

În faţa ei se întindea oceanul nesfârşit de bronz. Peluza de un verde intens, încă umedă de la ploaia de după-amiază, licărea în soarele care apunea. Doi brazi bătrâni, cu crengile aplecate, încadrau perfect priveliştea.

Un *măcar dacă* îi trecu prin minte; se scutură imediat de el. Vremurile în care picta rămăseseră mult în urmă. Dar dacă n-ar fi rămas, dacă ea n-ar fi lăsat să se răcească pasiunea odată fierbinte, asta ar fi pictat.

În apropiere, o pasăre croncăni zgomotos. O cioară care, fără îndoială, o dojenea că îndrăznise să-i invadeze spaţiul.

Dar acesta era locul *ei,* mângâierea ei. De la cei trei sute de bulbi pe care îi plantase în grădină, la gardul pe care ea îl făcuse şi îl vopsise în alb, şi până la fiecare mobilă din casă. Fiecare centimetru pătrat al acestei proprietăţi îi reflecta visele. Oricât de nefericită sau stresată era, putea să iasă pe veranda asta liniştită, să privească oceanul şi se simţea împăcată.

Se uită cum soarele auriu se scufunda încet în oceanul ce se întuneca, apoi se ridică şi intră în casă.

Era timpul să pregătească cina.

Tocmai intra pe uşă când sună telefonul. Răspunse.

— Alo?

— Hei, puştoaico, azi te-ai rezervat pentru coasta Oregonului?

În ciuda oboselii, Elizabeth zâmbi.

— Bună, Meg, îmi pare bine că te aud. Se prăbuşi într-un fotoliu cu tapiţerie în dungi albastre şi galbene, şi îşi puse picioarele pe sofaua în ton. Ce este?

— Azi e joi. Voiam să-ţi aduc aminte de întrunirea aia.

Femeile fără pasiuni.

Zâmbetul lui Elizabeth se stinse.

— Da, n-am uitat, spuse ea, deşi bineînţeles că uitase.

— Te duci?

Da, cum să nu! să intre într-o cameră plină de persoane necunoscute şi să recunoască în faţa lor că nu avea nicio pasiune.

— Nu, de fapt, nu mă duc. Nu e genul meu.

— Şi care anume e genul tău?

Asta durea.

— Acum vorbeşte avocatul din tine.

— Ce faci diseară, aranjezi în ordine alfabetică sertarul cu condimente? Crede-mă, Birdie, într-o zi ai să te trezeşti că ai şaizeci de ani şi n-ai să mai ţii minte când ai fost fericită ultima dată.

Elizabeth nu răspunse la asta. Acelaşi scenariu urât îi trecuse şi ei prin minte. Des.

— Dacă m-aş duce – şi nu capitulez, reţine – cum ar fi?

— Un grup de prietene care se adună ca să discute, probabil, cum e să fii pierdut în mijlocul vieţii.

Asta nu suna prea rău; ea se gândise la Inchiziţie.

— Ar trebui să vorbesc şi eu?

— Nu, Marcel Marceau, tu ai putea să stai acolo ca o stâncă.

— Chiar crezi că asta m-ar ajuta?

— Să ne înţelegem. Dacă nu te duci zilele astea, săptămâna viitoare am să-ţi fac aşa un tămbălău încât joia următoare ai să te rogi să te duci.

Elizabeth nu se putu abţine să râdă. Cu ani în urmă, când Meg trecuse prin cumplitul şi sfâşietorul ei divorţ, ea o tratase exact la fel. Uneori o prietenă trebuie să te întărească; despre asta era vorba.

— Bine, mă duc.

— Îmi promiţi?

— Îţi promit. Tu n-ai vreun amărât de tată de hărţuit?

— Nu, acum n-am, dar am o întâlnire. E italian. Giuliano.

— I-ai terminat în sfârşit pe americani?

Mai vorbiră vreo douăzeci de minute despre lipsa unei vieţi amoroase a lui Meghann, apoi închise. Elizabeth îşi turnă un pahar de vin şi scoase din congelator două bucăţi de piept de pui. Le puse la dezgheţat în cuptorul cu microunde, şi se duse să verifice robotul telefonic. Găsi un mesaj de la Jamie, fata ei cea mică, şi unul de la Jack. El era pe urmele unui reportaj baban şi avea să vină acasă foarte târziu.

— Acum ştiţi care e situaţia, fani ai sportului, spuse ea cu glas tare. Asta era încă una din trăsăturile ei de femeie mai în vârstă şi cam nebună: vorbea singură. Am să mă duc la întrunire.

Făcu un duş, apoi intră în debaraua de îmbrăcăminte. Se uită la hainele frumos aranjate. Foarte multe din ele erau viu colorate: eşarfe pictate manual, pulovere tricotate, de asemenea, manual, ţesături cu imprimeuri executate cu ajutorul sitei, îi plăcea arta în toate formele ei, încă din adolescenţă era lăudată pentru gustul ei la îmbrăcăminte. Dar nimic din toate astea nu o mai ajuta. Ultimul lucru pe care îl dorea acum era să iasă în evidenţă printre cei neînsemnaţi.

Uită-te acolo. O femeie fără nicio pasiune.

După mai multe încercări, alese nişte pantaloni din lână de culoarea ciocolatei şi o bluză de caşmir crem, cu guler colant. Hotărî să nu-şi pună curea. Oricum, erau mulţi ani de când nu i se mai potrivea niciuna din cele preferate.

Se fardă şi îşi împleti părul blond şi drept (care avea mare nevoie să fie vopsit) într-o coadă-spic, îşi scoase cerceii atârnători din argint cu turcoaze pe care îi purta de obicei şi îşi puse unii cu perle, apoi se studie în oglindă.

— Perfect. Arăta la fel de ştearsă ca o pitulice.

La şase, îi lăsă lui Jack un bilet pe masa din bucătărie, în eventualitatea că el avea să ajungă acasă înaintea ei. Era un gest inutil, bineînţeles. Ştiind cât de des umbla el prin bucătărie, avea să ajungă la menopauză până ce soţul ei ar fi descoperit acel bilet.

Douăzeci de minute mai târziu, intră în parcare.

Colegiul public fusese construit la sfârşitul anilor şaptezeci, şi reflecta perfect epoca. Ziduri de beton texturat susţineau un acoperiş plat din metal portocaliu. Copaci desfrunziţi străjuiau aleile şi dădeau campusului un ciudat aer trist. Ornamente uzate – oameni de zăpadă şi fleacuri înnegrite de vreme – atârnau de stâlpii de iluminat şi foşneau în adierea uşoară a vântului.

Elizabeth îşi strânse bine poşeta sub braţ şi continuă să meargă. Trecând pe culoare, se bucură că îşi luase mocasinii. Paşii ei abia se auzeau. Dacă hotăra să se întoarcă, nimeni n-ar fi observat.

În cele din urmă ajunse la camera 106. Din nefericire, uşa nu avea geam; nu putea să tragă cu ochiul înăuntru şi să găsească un motiv pentru a se răzgândi.

Deschise uşa cu grijă şi, fără să-şi mai permită o pauză, intră.

Era o sală de clasă mică, obişnuită. Pe tabla veche se vedeau urmele unei ecuaţii matematice, în mijlocul clasei, era un semicerc de scaune pliante, metalice; unele erau

libere, pe altele şedeau femei care arătau neliniştite, în stânga, pe o măsuţă acoperită cu o faţă de masă albă, erau un filtru de cafea şi o tavă cu prăjituri de casă.

— Nu fi timidă. Intră.

Uimită, Elizabeth se răsuci şi se pomeni nas în nas cu o femeie uluitor de frumoasă, îmbrăcată într-un costum stacojiu. Pe ecusonul de la reverul ei scria: SARAH TAYLOR.

— Eu sunt Sarah, spuse femeia zâmbind luminos. Bine ai venit la întrunire.

Elizabeth nu reuşi să zâmbească.

— Eu sunt Elizabeth.

Sarah o atinse pe umăr, într-un gest liniştitor.

— Toate au emoţii la început. Se întoarse spre celelalte femei. Charlotte, vrei să-i urezi bun venit celei mai noi membre a noastră?

Elizabeth intră în panică. Ea nu era cu adevărat membră, sau era?

Charlotte – o femeie masivă îmbrăcată într-un trening de velur verde şi încălţată cu saboţi verzi de grădină, cu talpă de cauciuc – se îndrepta către ea.

— Bună, spuse simplu Charlotte. Bine ai venit în grupul nostru. Haide, intră. O luă de cot pe Elizabeth şi o conduse spre scaunele în semicerc.

Elizabeth se aşeză.

Lângă ea stătea o tânără mărunţică, cu ochi luminoşi, îmbrăcată într-un costum de denim cu pete verzi şi maro, şi cizme de cow-boy roase.

— Eu sunt Joey, spuse ea zâmbind. Bărbatul meu m-a lăsat, ca să intre într-o trupă rock. Cântă la armonică, îţi vine să crezi? râse, îşi zic Dog Boys. Eu le zic Dog Shits, dar nu în faţa copiilor.

Elizabeth dădu ţeapănă din cap. Joey continuă să vorbească, zâmbind tot timpul. Femeile din cerc discutau între ele despre lucruri obişnuite. Programul şcolar al

copiilor, foşti soţi tăntălăi, slujbe fără viitor şi cecuri pentru întreţinerea copiilor. Glasurile se contopeau într-un murmur nedesluşit şi monoton. Mai veniră şi alte femei, şi luară loc în semicerc. Unele intrară în vorbă cu cele venite mai înainte. Altele, precum Elizabeth, rămaseră tăcute.

În cele din urmă Sarah închise uşa şi luă loc în mijlocul grupului.

— Bine aţi venit, doamnelor. E plăcut să vezi în seara asta atâtea feţe noi. Acesta este Grupul de sprijin al femeilor fără pasiuni. Zâmbi. Nu vă faceţi griji, nu suntem atât de eroice precum sună.

Remarca ei fii urmată de râsete.

— Obiectivul nostru este să ne ajutăm între noi. Avem ceva în comun, iar acel ceva este o senzaţie de pierdere. Am ajuns la o anumită vârstă şi am descoperit că am rătăcit o parte vitală din noi, în lipsa unui cuvânt mai bun, eu numesc elementul care lipseşte pasiune. Ţelul nostru este să ne împărtăşim sentimentele cu femei care înţeleg, împreună putem să fim puternice. Pentru început, s-o luăm la rând şi să spună fiecare un vis al ei. Se întoarse spre femeia de lângă ea. Tu ai mai fost aici, Mina, începe tu, te rog.

Mina, o femeie mai în vârstă, durdulie, îmbrăcată într-o rochie de casă, înflorată, din poliester, părea total la largul ei.

— Am început să vin la aceste întruniri în urmă cu vreo şase luni când soţul meu, Bill, a fost diagnosticat cu boala Alzheimer. Clătină din cap şi scoase un ţâţâit. E cumplit să pierzi pe cineva drag… Oricum, i-am promis fiicei mele că am să vin la întruniri. Nu-mi imaginam că am să descopăr pasiunea, dar acum iau lecţii de conducere auto. Pentru voi, fete tinere, asta nu pare mare lucru, dar mie îmi dă o senzaţie nouă de libertate. Săptămâna viitoare dau ultimul test. Să sperăm că data viitoare am să vin aici la volanul maşinii.

Grupul aplaudă, iar Mina chicoti.

Când se făcu linişte, începu să vorbească următoarea femeie.

— Mă numesc Fran. Soţul meu a fugit cu secretarul lui. Secretarul, nu secretara. Tot ce mă pasionează acum este să-mi cumpăr un revolver. Din păcate, nu pot să mă hotărăsc pe care din noi să împuşc. Zâmbi nervos. A fost o glumă.

Sarah se aplecă în faţă.

— Ce-ţi place să faci, Fran?

— Îmi place să fiu soţie. Se opri şi ridică din umeri. Prietenii mei se poartă de parcă am o boală incurabilă. Asta e prima dată când am ieşit din casă după multe săptămâni. Avocata mea de la divorţ mi-a recomandat să vin aici, dar nu văd cum m-aţi putea voi ajuta.

— Toate putem să ne raportăm la asta, spuse Joey. Se auzi un murmur de aprobare.

— Ia gândeşte-te, Fran, spuse Sarah. Ce ai face dacă ai şti că n-ai să dai greş? Răspunde repede. Scurt. Nu te cenzura.

— Aş cânta. Fran păru surprinsă de răspunsul ei. Pe vremuri cântam.

— Eu fac parte dintr-un cor de femei, spuse Mina. Cântăm la sanatorii şi spitale. Căutăm mereu membre noi.

— Oh, n-am vrut să sugerez că eram o cântăreaţă bună.

Mina chicoti.

— Noi cântăm pentru oameni care poartă aparate auditive. Zău aşa, vino la noi. Ne distrăm pe cinste.

Fran părea nesigură.

— Am să mă gândesc la asta.

Mai multe femei se porniră să vorbească în acelaşi timp. Se părea că multe dintre ele îşi doreau lucruri neaşteptate. Pilotaj, paraşutism, alergare la proba de maraton. Consensul era că orice putea să fie un nou

început.

— De asta ne aflăm noi aici, spuse Sarah. Descoperirea pasiunii nu e legată doar de bani şi carieră. E legată de găsirea adevăratei voastre fiinţe. Cea pe care aţi îngropat-o sub nevoile altora. Fran, s-ar putea să te uimească ce mult contează un lucru mic precum intrarea într-un cor, îi făcu semn femeii de lângă Fran.

Femeia îşi frecă mâinile nervoasă. Era înaltă şi slabă, îmbrăcată toată în negru; să fi avut vreo patruzeci de ani, îşi vopsise părul într-un galben-pai; rădăcinile erau negre.

— Eu sunt Kim. Când tâmpitul de bărbat al meu m-a lăsat pentru o femeie cu *balcoane*, am început să beau. A devenit o pasiune, credeţi-mă. N-am mai băut de trei luni, dar tot timpul îmi doresc să mă apuc din nou. Habar n-am cu ce să înlocuiesc alcoolul. Mama a auzit de grupul acesta la televizor şi m-a făcut să-i promit că vin, aşa că iată-mă aici.

— Ce faci în timpul liber? întrebă Sarah.

Kim se trase de unul din cerceii lungi de argint.

— Tot ce am e timp liber. El mi-a lăsat o grămadă de bani.

Mi-am vopsit părul şi mi-am făcut un tatuaj. Treburile astea sunt hotărât nişte paşi înainte, nu credeţi? Nu zâmbea. De fapt, în spatele acelui rimei negru, ochii ei erau heleşteie de durere.

— Poate-ţi iei o slujbă, spuse cineva. Să câştigi banii tăi.

— *Am câştigat* banii ăia, crede-mă, se răsti Kim, în plus, ce-aş putea să fac? M-am lăsat de colegiu ca să mă mărit şi să-mi cresc fata, care acum are şaisprezece ani şi mă consideră o tâmpită. Munca de voluntar şi susţinerea eului soţului meu nu mi-au adus nicio calificare. Nu mă văd îmbrăcată în chelneriţă şi spunând zilnic: „Doriţi cartofi prăjiţi la asta?”

— Trebuie să existe ceva care te interesează.

Kim se aşează la loc.

— Nu, nimic, îmi pare rău. Ridică privirea. Răzbunarea se pune la socoteală?

Grupul tăcu brusc. Sarah spuse:

— Poate că dacă stai şi asculţi în seara asta, n-o să-ţi mai fie atât de frică.

— Nu mi-e frică. Kim băgă mâna în poşetă şi scoase un pachet de Virginia Slims. Când îşi dădu seama ce făcuse, îl îndesă înapoi în poşetă.

Sarah se aplecă în faţă.

— În momentul acesta eşti în deşert, moartă de sete, dar ţi-e frică să întinzi mâna după apă. Nu te da bătută, Kim. Mai devreme sau mai târziu ai să ajungi într-un punct în care o să fie mai înspăimântător să nu faci nimic decât să faci ceva, şi atunci vei întinde mâna.

Kim îi aruncă lui Sarah o privire de dispreţ abia mascat.

— Găsesc asta brodată undeva pe o pernă?

După un moment de tăcere, Sarah îi făcu semn din cap femeii de lângă Kim, şi ea începu să vorbească imediat. După ea vorbi alta, apoi alta şi alta.

Elizabeth îşi dădu seama brusc că era rândul ei.

Toate se uitau la ea.

Stau aici ca o stâncă, aşa-i, Meg? Ar fi arătat ca o idioată dacă zicea pas. Inspiră adânc.

— Eu sunt Elizabeth. Sunt o casnică obişnuită, cu două fete mari. Stephanie are aproape douăzeci şi unu de ani; Jamie are nouăsprezece. Nu sunt divorţată, nici văduvă, nici părăsită. Tot ce nu e în regulă la viaţa mea e numai din vina mea.

— Nu condamnarea e ceea ce căutăm noi, spuse Sarah. Ne interesează ce vrei de la viaţă. Visurile tale, Elizabeth.

Elizabeth ştia că, dacă nu răspundea, rândul ei avea să ţină o veşnicie.

— Pe vremuri pictam. Surprinzător, vorbele rostite cu glas tare dureau.

— Eu lucrez la un magazin de articole pentru pictură. Picture Perfect de pe Chadwick, spuse una dintre femei. Vino acolo sâmbăta asta, şi am să te ajut să găseşti tot ce îţi trebuie.

Elizabeth avea o grămadă de articole pentru pictat. Vopselele şi pensulele erau ultimul lucru de care avea nevoie un pictor, şi niciun grup de sprijin n-ar fi putut s-o convingă de contrariu.

— N-are rost, zău.

— Nu-ţi fie frică, spuse Sarah. Cumpără vopselele şi vezi ce se întâmplă.

— Ai noroc, spuse visătoare Joey. De fapt, tu ai o pasiune. Eu vin de luni de zile la întruniri şi încă n-am niciun indiciu.

— Aş vrea şi eu să pot picta, spuse altă femeie.

Elizabeth se uită la chipurile din jurul ei. Ele credeau că treaba asta o ajuta, în realitate, o făcea să se simtă mai rău.

— Sigur. Aş putea să încerc, spuse ea doar aşa ca să-i treacă rândul. Probabil că ar fi amuzant să pictez din nou.

Se gândi că femeile aveau să înceapă să danseze.

În afară de Kim, care stătea acolo, îmbrăcată în negrul ei de doliu, şi se uita la Elizabeth, părând că înţelege mai bine situaţia. Săptămâna următoare, Jack şi Sally lucrară optsprezece ore pe zi. Ajungeau devreme la birou – Jack pleca de acasă înainte să răsară soarele – şi stăteau până târziu. Ba, de două ori, el dormise pe canapeaua din biroul său.

Intervievaseră zeci de persoane, urmăriseră nenumărate piste, şi încercaseră să forţeze nişte uşi închise.

Insinuări, anecdote, bârfe – aşa ceva găsiseră din belşug. După toate relatările, Drew era un tânăr desfrânat,

nu prea deştept, care avea o părere exagerat de bună despre el, şi aproape un dispreţ total faţă de sentimentele altora; credea cu toată convingerea că regulile societăţii nu erau valabile şi pentru el. Cu alte cuvinte, era o adevărată pacoste.

Era şi cel mai bun atlet student din Oregon, cel mai bun jucător de baschet din stat din ultimii douăzeci de ani. Mulţi spuneau că el putea să conducă echipa Panther, urmărită de ghinion, la primul ei titlu de campioană NCAA din acest sezon.

Nu prea era de mirare că niciunul dintre jucătorii de la Panther nu voia să stea de vorbă cu el – nici măcar cât să spună un *fără comentarii.* Antrenorul de baschet fusese indisponibil toată săptămâna. Şi se părea că nimeni nu văzuse incidentul cu fata, în afară de sora lui Sally. Pe scurt, nu aveau nicio dovadă. Nimeni nu-l plăcea pe Drew Grayland, asta era limpede, dar nimeni nu voia să spună ceva oficial.

După încă o zi fără niciun rezultat, Jack şi Sally se duseră la un restaurant să ia cina. Se aşezară într-un separeu din spate, slab luminat şi liniştit.

— Acum ce facem? întrebă Sally.

Jack ridică privirea din însemnările împrăştiate pe masă, îl miră să descopere că localul era aproape gol. Când mai veniseră aici să ia cina, toate mesele erau ocupate.

— Cred că-i vremea să mai bem un pahar. Ridică mâna şi îi făcu semn chelneriţei.

Ea veni repede şi trase un creion de după ureche.

— Ce să vă aduc, domnule Shore?

Jack zâmbi obosit, dorindu-şi – nu pentru prima dată – să nu fi fost recunoscut. Simţea că avea chef să se îmbete.

— Dewar’s cu gheaţă.

— Margarita cu gheaţă, fără sare, spuse Sally.

Chelneriţa se întoarse după câteva clipe cu băuturile. Jack sorbi din pahar, uitându-se iar la însemnări. Se uită o oră la ele, încercând să depisteze ceva ce îi scăpase. Cineva cu care nu vorbise. Dar nu găsi nimic. Nu-şi dădea seama unde naiba să se mai ducă. Tot ce ştia sigur era că dăduse greş. Iarăşi. De data asta, o trăsese după el şi pe Sally cea cu ochi luminoşi.

— Henry se întoarce mâine din Australia. Poate că ar trebui să-i dai lui tema asta.

— Noi vom face reportajul ăsta. Tu şi cu mine, încrederea ei părea neclintită, în ciuda tuturor *fără comentarii* şi a fundăturilor, ea continua să creadă în Jack. El nu mai ţinea minte când se întâmplase ultima dată ca cineva să fi avut atâta încredere în el.

Se uită la ea. Chiar şi acum, când lucrurile mergeau aşa de prost, ochii ei negri străluceau de optimism. Şi de ce nu? Avea douăzeci şi şase de ani. Pentru ea, viaţa abia începea; aveau să mai treacă mulţi ani până când ea va fi învăţat gustul amar al dezamăgirii.

La vârsta ei, el fusese la fel. După trei ani de vis la UW, şi acel minunat premiu Heisman, fusese recrutat de o echipă amărâtă care avea nevoie de el cu disperare, în spatele unei linii ineficiente, fu nevoit să-şi dea sufletul doar ca să rămână în viaţă, dar muncise din greu şi jucase din toată inima. Trei ani mai târziu, îl luaseră cei de la Jets.

Acela fusese primul din anii de aur.

La al patrulea meci din primul lui sezon la New York, mijlocaşul de pornire se rănise, şi venise momentul lui Jack, în meciul acela dăduse trei pase de touchdown. La sfârşitul sezonului, nimeni nu mai ţinea minte numele mijlocaşului pe care îl înlocuise. Se născuse *Fulgerul Săritor Jack.* Mulţimea îi scanda numele; aparatele de fotografiat fulgerau oriunde se ducea, îşi condusese echipa la câştigarea Supercupei. Din aşa ceva erau făcute legendele. Ani de zile fusese o supervedetă. Un erou.

Apoi fusese accidentat.

Jocul s-a sfârşit. Cariera s-a încheiat.

— Jack? Glasul lui Sally îl readuse la realitate. Ce s-a întâmplat cu tine?

El oftă. Trebuia să mă aştept.

— Când eram mică…

Oh, bine.

— Mă uitam cu tata la fotbal. Tu erai jucătorul lui preferat. Sublinia orice mişcare pe care o făceai, analiza fiecare pasă pe care o dădeai. Aveam unsprezece ani când a murit – cancer – dar când îmi amintesc de zilele acelea, mă gândesc întotdeauna la fotbal, în fiecare zi după şcoală, stăteam lângă patul lui de spital. La sfârşit de săptămână, ne uitam împreună la meciuri. Cred că era mai bine decât să vorbim. Se uită la el, îi luă o secundă să zâmbească, întotdeauna spunea că eşti cel mai bun mijlocaş, iar acum eşti în Portland, Oregon, la postul cu cel mai mic rating din oraş. Ce s-a întâmplat?

Mai devreme sau mai târziu, toţi întrebau asta. *Cum ai pierdut totul?* întotdeauna dădea acelaşi răspuns.

— Ştii că mi-am paradit genunchiul.

Ea se aplecă în faţă, uitându-se grav la el.

— E mai mult de atât, nu-i aşa?

Momentul acesta deveni dintr-odată periculos; o lunecare înceată, conştientă spre marginea intimităţii. El cunoştea pericolul, bineînţeles. Fiecare bărbat de vârsta lui îl cunoştea, însă el se simţea singur de foarte mult timp, iar în momentul de faţă povara aceea părea mai grea ca înainte.

— A început în spital.

În mod uimitor, îi povesti totul, cum ajunsese dependent de analgezice, şi cum îşi pierduse postul de la *Fotbalul de luni seară*.

Toate astea erau pentru el ca o mână de cioburi de sticlă, numai muchii tăioase şi lumină reflectată. Ştia că

dacă strângea pumnul prea tare mâna avea să-i sângereze, dar nu se putea opri.

Se străduise din greu să lase impresia că pierderea fotbalului nu conta, însă jocul fusese viaţa lui. Fără acesta zilele şi nopţile se depănau ca nişte scene dintr-un film alb-negru. Se anesteziase cu pilule şi alcool. Excesele lui deveniseră de notorietate. De la băiatul de aur, ajunsese animalul de petrecere. Existau perioade foarte mari de care nici măcar nu-şi amintea.

Însă accidentul îl ţinea minte. Se întâmplase târziu, sau devreme, depinde de cum priveşti, într-o noapte rece cu ninsoare. N-ar fi trebuit să conducă, nu după o noapte lungă de beţie la Village Vanguard. Dar ştiuse ce se întâmplase. Cel mai bine îşi amintea de scrâşnetul anvelopelor şi de mirosul de cauciuc ars.

— N-am accidentat pe nimeni, spuse el încet, însă nu asta era ideea. Impresarul meu a ţinut povestea departe de ziare, dar cariera mea s-a terminat oricum. După o perioadă de dezintoxicare, singura slujbă pe care am primit-o a fost la o televiziune locală din Albuquerque. Urcuşul înapoi a fost lung şi lent.

Se uită la Sally şi ştiu că ceva se schimbase între ei. Pentru prima dată, ea se uita dincolo de Jackson Shore – legenda fotbalului, la bărbatul care era el pe dinăuntru.

Încercă să-şi mute privirea. Nu putu.

Ea îi atinse braţul.

— Cu povestea asta o să facem amândoi carieră.

Atingerea el fu ca o scânteie electrică.

Îşi impuse să se uite la hârtiile împrăştiate în faţa lor, încercă să citească. Cuvintele îi jucau înaintea ochilor, fără înţeles şi fără legătură. Apoi observă ceva.

— Campusul se închide astăzi pe perioada vacanţei de iarnă.

— Ştiu.

Trebuia să facă *ceva.* Orice era mai bine decât să

stea aici şi să jinduiască la o femeie pe care nu o putea avea.

— Ce-ai zice să ne întoarcem? Administratorii şi personalul vor fi plecaţi. Poate că cineva va vorbi când nu sunt paznicii în preajmă.

— Merită să încercăm.

Jack achită nota de plată, apoi plecară.

Întorşi în campus, încercară în toate locurile obişnuite, îşi căutară toate sursele anterioare. Făcură totul pentru a nu fi ignoraţi, pentru a putea fi găsiţi uşor.

Nimic.

În cele din urmă, opriră în parcare şi rămaseră în maşină, sub un felinar care arunca o lumină puternică. O ploaie argintie umplea de mărgele parbrizul.

— Cred că asta e, spuse el în cele din urmă, întinzând mâna spre cheia din contact. Aruncă o privire spre ceasul de bord şi văzu că era unu noaptea, în câteva ore trebuia să fie iar gata de lucru.

Un ciocănit în geam îi sperie de moarte.

Jack coborî geamul. Acolo, lipit de portieră, se afla un ofiţer de poliţie din campus, fără uniformă, cu care încercaseră să vorbească mai devreme. Sally îşi luă imediat carnetul şi îl deschise la o pagină goală.

— Vă interesează mizeria de Drew Grayland? întrebă în şoaptă ofiţerul.

— Da. Am auzit că sâmbăta trecută a fost ridicat pentru conducere sub influenţa alcoolului.

— Nu-i nimic nou în asta. Sportivii ăştia ies basma curată mereu. Mi-e silă. Am şi eu fete, ştiţi?

— Poţi să confirmi că Drew a fost arestat sâmbătă noaptea?

Ofiţerul râse.

— Arestat? Mă îndoiesc.

— Cum te numeşti?

— Mark Lundberg.

— Putem să te citǎm oficial?

Ofiţerul clătină din cap.

— Am doi copii de hrănit. Nu pot să iau parte la lupta asta. Dar nu mai pot să stau deoparte şi să nu fac nimic. Poftim. Strecură un plic pe geamul deschis.

Jack îşi aruncă privirea pe plic. Nu scria nimic pe el. Când ridică ochii, Lundberg dispăruse.

Jack deschise plicul, scoase nişte foi şi se uită în treacăt pe ele.

— Oh, Dumnezeule…

— Ce e? întrebă cu emoţie Sally.

— Nişte rapoarte. Patru femei l-au acuzat pe Drew Grayland de viol.

— Şi n-a fost niciodată arestat?

El se întoarse şi se uită la ea.

— Niciodată.

*

Elizabeth se uită pentru ultima oară pe lista cu ce avea de făcut.

Colete la poştă.

Ridicat lucruri de la spălătorie.

Oprit corespondenţa.

Oprit livrare lapte.

Schimbat baterii detectoare de fum.

Confirmare locuri.

Totul era făcut. Mâine pe timpul acesta avea să fie acasă la tatăl ei, înconjurată de fetele ei şi de familie, sărbătorind un Crăciun de modă veche.

După o ultimă trecere în revistă a casei, îşi luă poşeta şi se îndreptă spre maşină.

Ajunse în Portland la timp. Pentru prima dată nu ploua, iar străzile din centru erau liniştite, în alţi ani străzile astea erau înţesate de cumpărători. Anul trecut a fost nevoită să aştepte aproape o oră la raionul de ambalat de la Meier and Frank; anul acesta, nu era deloc coadă.

La postul de televiziune, îşi lăsă maşina în parcarea subterană în zona destinată vizitatorilor şi urcă în hol.

— Bună, Eleanor, îi spuse ea recepţionerei cu cercel în nas. Sărbători fericite.

— Bună ziua, doamnă Shore. Eu nu sărbătoresc Crăciunul – e prea comercializat –, dar mulţumesc oricum. Şi dumneavoastră la fel.

Elizabeth îşi înfrână un zâmbet. Ea nici în tinereţe nu fusese atât de pătimaşă, în timp ce surorile ei din frăţie petreceau nopţi lungi la B & O Espresso de pe Capitol Hill dezbătând schimbările politice din Iran, ea se cufunda pe tăcute în pictat.

Retrospectiv, îşi dori să fi fost ceva mai rebelă. Un trecut în care să fi avut cercel în nas şi tatuaje probabil că i-ar fi prins foarte bine unei femei ca ea.

Urcă scările şi descoperi că biroul lui Jack era gol. Uitându-se îngrijorată la ceas, se grăbi spre studio, se prezentă şi apoi se strecură în camera întunecoasă. Aici erau mai puţini oameni ca de obicei – probabil o echipă redusă din cauza sărbătorilor.

Jack stătea pe platou la un birou mare. Complet machiat, cu luminile strălucindu-i pe faţă, arăta frumos ca o vedetă de cinema. Ca de obicei. Era nedrept că el se ţinea atât de bine, în timp ce ea aluneca spre apus, se gândi ea.

— În acest raport exclusiv, spunea el, Canalul 6 a descoperit un număr de plângeri de abuz sexual formulate împotriva centrului echipei Panther, Drew Grayland, în ultimii doi ani, patru femei l-au acuzat pe domnul Grayland de viol sau hărţuire sexuală. Conform şefului poliţiei, Stephan Landis, oficialii din campus n-au predat aceste rapoarte poliţiei din Portland. Directorul sportiv al Universităţii Olimpice, Bill Seagel, n-a avut nimic de comentat azi când i s-a solicitat părerea despre aceste afirmaţii, în afară de a spune că, după cunoştinţele lui, n-a

fost formulată nicio acuzaţie împotriva lui Grayland. Antrenorul Rivers a confirmat că centrul său vedetă se va lansa împotriva UCLA săptămâna viitoare. Vom continua să urmărim această poveste, şi vă vom ţine la curent cu informaţiile care ne vor parveni.

Jack îi zâmbi reporterei de lângă el. Vorbiră o secundă sau două, apoi Jack îşi scoase microfonul şi se ridică. În timp ce traversa încăperea, o observă pe Elizabeth şi zâmbi larg. O luă de mână şi o conduse în biroul lui, râzând în timp ce închidea uşa cu piciorul.

— Îţi vine să crezi, Birdie? Am făcut-o. Râse. Asta e tema la care am lucrat săptămâna trecută. Cu puţin noroc, reţelele o vor recepţiona. O luă în braţe şi o ridică.

Se bucurară împreună. Nimeni nu avea succes ca soţul ei. Aşa fusese mereu. În vremurile bune, Jack era un torent înspumat care te lua pe sus.

El slăbi îmbrăţişarea şi ea reveni pe podea.

Se uitară lung unul la celălalt; zâmbetele lor se stinseră încet. După un moment lung şi stânjenitor, ea spuse:

— Eşti gata de plecare? Se uită la ceas. Avionul nostru decolează în două ore.

Jack se încruntă.

— Plecăm mâine.

Ticălosul. Iar o făcuse.

Ea fu mândră de stăpânirea sa de sine când spuse simplu:

— Nu. Plecăm azi. Douăzeci şi doi decembrie.

— La naiba!

— Bagajele tale sunt în maşină, nu-ţi face griji. Am împachetat eu tot. Tu trebuie doar să conduci până la aeroport.

Uşa biroului se deschise brusc. O tânără într-o rochie gri tricotată şi cizme până la genunchi intră în fugă.

— N-ai să crezi asta, spuse ea înaintând grăbită.

Străbătu jumătate de cameră până să-şi dea seama că Jack nu era singur. Se opri şi îi zâmbi cu amabilitate lui Elizabeth, îmi pare rău că vă întrerup. Dar e o ştire importantă. Eu sunt Sally.

Elizabeth zâmbi forţat. Era prea supărată pe soţul ei ca să fie sociabilă.

— Bună, Sally. Parcă ne-am mai întâlnit la picnicul de Ziua Muncii.

— A… da.

E limpede, am făcut impresie.

— Scuze pentru întrerupere, Jack, dar eram sigură că ai vrea să vezi asta, îi întinse lui Jack o foaie de hârtie. Alte trei femei au înaintat plângeri împotriva lui Grayland.

— L-au arestat?

— Nu încă. Antrenorul Rivers a spus, citez: „În ţara asta grozavă a noastră, un om e nevinovat până se dovedeşte că e vinovat".

— Cu alte cuvinte, Drew joacă până când e băgat la închisoare.

— Exact. Dar uite care este adevărata veste grozavă. Tocmai am primit un telefon de la una din fete. Vrea să vorbească cu tine, în faţa camerelor.

— Ne întâlnim în hol în treizeci de minute. Vom elabora un plan de bătaie.

— S-a făcut. Salutând-o în grabă pe Elizabeth, Sally ieşi din cameră, trântind uşa după ea.

Elizabeth se uită la soţul ei.

— Lasă-mă să ghicesc. Nu vii cu mine.

El o luă în braţe.

— Ei, hai, iubito, îi murmură el la ureche, ştii câtă nevoie am de asta. Ca de aer.

Iar nevoile tale sunt întotdeauna importante, nu-i aşa, Jack?

O enerva că nu putea să spună asta cu glas tare. La ce vârstă avea să înveţe în sfârşit să spună ce gândea?

— Şi am să fiu acasă la tatăl tău înainte de Ajunul Crăciunului, promise el.

Glasul lui era moale ca mătasea, seducător. Ea ştia că el nu se îndoia deloc că avea să iasă ca el. Se aştepta ca ea să-l aprobe în toate.

— Vorbeşti serios, Jack?

— Da.

— Bine, iubitule. Am să mă duc eu înainte.

El o sărută apăsat şi îi dădu drumul.

— Te iubesc, Birdie. Ea vru să-i răspundă, dar nu putu. El oricum nu observă. Mintea lui o urmase deja pe uşă pe tânăra Sally.

Mai târziu, în timp ce străbătea parcarea pustie, Elizabeth se întrebă – şi nu pentru prima dată – cât se putea îndoi o femeie până să se rupă.

Elizabeth nu suferea să meargă singură cu avionul. I se părea că toată lumea se uită la ea. La niciunul din zboruri nu scotea o vorbă în afară de „mulţumesc”, şi stătea permanent cu nasul într-un roman.

La agenţia de închiriat maşini din Nashville, alese un Ford Taurus alb şi completă formularul. Nu mai făcuse asta niciodată, întotdeauna stătuse tăcută deoparte, lăsându-l pe Jack să se ocupe de toate. Treaba ei era să păstreze documentele la un loc sigur până aduceau maşina înapoi.

Când totul fu gata, se sui în maşină şi pomi spre sud.

Fiecare milă parcursă îi calma nervii.

Era iar în iubitul ei Tennessee, singurul loc din lume pe lângă Echo Beach unde se simţea acasă.

Când ajunse la Springdale, semnaliză şi ieşi din autostradă.

Mai întâi, observă schimbările. Springdale se dezvoltase în cei trei ani care trecuseră de la ultima ei vizită. Partea principală a oraşului migrase spre est, de parcă toate acele clădiri vechi şi superbe erau purtătoare a unei boli transmisibile. Ele stăteau adunate laolaltă, o

enclavă de cărămidă şi mortar îngrămădită în jurul a ceea ce fusese odată singurul semafor din oraş.

Acum Springdale era străbătut de o şosea cu patru benzi, încadrată pe ambele părţi de şiruri lungi de magazine, toate împodobite cu roşu şi verde de Crăciun.

Iar acolo, la intersecţia dintre First Street cu Main Street, între un nou magazin Kroger şi un restaurant Cracker Barrel, era taverna pe care o iubise tatăl ei. Nu o dată Elizabeth îl târâse acasă de acolo…

Vai, iubito, nu poate să fie încă ora de cină, nu-i aşa? spunea el mereu cu glasul acela bubuitor al lui, gata să izbucnească în râs.

La o milă în afara oraşului, şoseaua se îngustă, având numai două benzi, şi Elizabeth era din nou în locul unde crescuse. De o parte şi de alta a şoselei liniştite se întindeau cât vedeai cu ochii câmpuri de tutun pustii, întrerupte pe alocuri de pâlcuri de copaci golaşi. Peste toate tronau câteva gospodării ţărăneşti, casele fiind ascunse vederii de copaci veşnic înfrunziţi, plantaţi cu grijă. Singurele semne de progres erau casele din prefabricate şi panourile de afişaj care se uitau la ele de sus.

Mai înainte, era o intersecţie. Pe unul din colţuri era un stâlp înalt; în vârful lui, pe o platformă metalică, stătea un tractor portocaliu ruginit. Era de atâta timp indicatorul intrării în Sojourner Road încât nimeni nu mai ţinea minte când fusese pus acolo.

Elizabeth coti pe drumul lung cu pietriş care mărginea proprietatea tatălui ei. La dreapta, totul îi aparţinea lui Edward Rhodes. Acri şi acri de pământ roşu. Curând, urmau să se facă însămânţările. În iulie, porumbul avea să fie înalt cât omul, în octombrie, frunzele aveau să fie arămii şi subţiri ca hârtia, iar când veneau vânturile începutului de iarnă, tulpinile aveau să sune ca un stup de albine. Ăsta era circuitul pământului, măsurătoarea

timpului. Totul în lumea tatălui ei era legat de anotimpuri. Lucrurile veneau şi plecau, trăiau şi mureau după soare.

În cele din urmă ajunse la alee. Deasupra drumului se curba un uriaş arc de metal spiralat Legănându-se blând în adierea uşoară, era un indicator de aramă, coclit de vreme, pe care scria: **SWEETWATER.**

Elizabeth slăbi pedala de acceleraţie. Maşina înaintă încet pe alee. De o parte şi de alta, ramurile golaşe ale copacilor se întindeau rugătoare spre cerul cenuşiu de iarnă.

Era acasă.

Casa de cărămidă în stil federal se înălţa mândră în curtea îngrijită, încadrată de un gard viu, tuns cu măiestrie, a cărui linie perfectă era întreruptă ici şi colo de nuci bătrâni. De creanga unuia din acei pomi mai atârna încă leagănul făcut dintr-o anvelopă care, în copilărie, fusese locul preferat de joacă al lui Elizabeth, în zilele însorite de vară.

Elizabeth trase în faţa hangarului pentru trăsură transformat în garaj şi opri motorul. Când coborî din maşină, simţi miros de foc de lemne, de pământ ud şi de frunze putrede, îşi scoase din maşină geanta cu lucrurile, se îndreptă spre uşa din faţă, şi sună.

După câteva clipe de tăcere se auzi un târşâit de paşi şi un glas înăbuşit.

Tatăl ei deschise uşa. Purta o cămaşă de flanelă în carouri şi o pereche de pantaloni şifonaţi de culoare kaki. Avea părul alb, zburlit ca al lui Albert Einstein, şi un zâmbet suficient de larg pentru a frânge o inimă de fată.

— Sfeclă de zahăr, spuse el cu glasul său grav, tărăgănat şi gros ca melasa. Nu ne aşteptam să vii aşa de repede. Hai, intră, nu sta acolo holbându-te la mine, îmbrăţişează-l pe bătrânul tău.

Ea ţâşni înainte. Braţele lui mari se înlănţuiră în jurul ei, făcând-o să se simtă iar mică, tânără. El mirosea a

copilăria ei, a fum de pipă, aftershave scump şi gumă de mestecat cu aromă de mentă.

Când se dădu înapoi, el îi atinse faţa, întotdeauna o uimise că o mână atât de mare putea să fie atât de blândă.

— Ne-a fost îngrozitor de dor de tine. Se uită în spate, în lungul holului. Grăbeşte-te, mamă, a venit fetiţa noastră.

Răspunsul veni imediat. Elizabeth auzi ţăcănitul de tocuri înalte pe pardoseala de marmură. Apoi simţi miros de flori – gardenii. Parfumul-semnătură al mamei ei vitrege.

Anita apăru în fugă de după colţ, îmbrăcată în pantaloni de seară din mătase vişinie şi încălţată cu pantofi negri cu toc cui, înalt. Părul ei blond platinat, lung, era răsucit şi prins în vârful capului. Când dădu cu ochii de Elizabeth, slobozi un mic ţipăt.

— Vai, Birdie, nu te aşteptam atât de devreme! Dădu să se repeadă spre Elizabeth gata de a o îmbrăţişa, dar în ultima clipă se opri brusc şi se alătură soţului ei. Ce bine că ai venit acasă! N-ai mai fost de mult.

— Da, a trecut ceva timp.

— Ei bine… Zâmbetul Anitei venea şi plecă. Urmă una din acele pauze stinghere care punctau întotdeauna conversaţiile dintre Anita şi Elizabeth. Mai bine mă duc să văd ce e cu cidrul. Tată, condu-o pe Birdie în camera ei.

Elizabeth se strădui să-şi menţină zâmbetul. Dintre toate obiceiurile enervante ale mamei ei vitrege (şi erau o legiune), faptul că îi spunea soţului său „Tată” era pe primul loc.

El luă geanta de voiaj a lui Elizabeth şi o conduse la etaj în vechiul ei dormitor; acesta era exact cum fusese întotdeauna. Pereţi de culoarea lămâii, podea de stejar, ca mierea, un pat mare, alb, cu picioare, pe care tatăl ei îl adusese tocmai din Memphis, o bibliotecă şi un birou, ambele albe. Cineva – Anita, probabil – aprinsese aici o

lumânare; în încăpere mirosea a brad. Pe peretele cu biroul se mai afla încă o fotografie înrămată a lui Davy Jones, cu autograf. *Pentru Liz, cu toată dragostea, Davy.*

Elizabeth o găsise într-o sâmbătă după-amiază la o licitaţie din apropiere de Russellville. Timp de trei ani – între clasele a şaptea şi a noua – fusese cel mai valoros lucru al ei. După un timp, practic uitase că autograful nu fusese scris pentru ea personal.

— Şi unde-i băiatul de aur? întrebă tatăl, în timp ce ţinea în braţe geanta ei.

— A transmis o ştire importantă şi mai are nevoie de o zi ca s-o finalizeze. O să fie aici mâine.

— Păcat că n-a putut veni cu tine. O spuse încet, de parcă ar fi vrut să spună mai mult, sau poate mai puţin.

Ea nu putu să-l privească.

— Da.

Tatăl ei ştia că între ea şi Jack ceva nu era în regulă. Bineînţeles că ştia; întotdeauna văzuse prin ea. Dar nu voia să insiste. Dacă exista un lucru pe care o familie din Sud ştia să-l păstreze, acela era un secret.

— Mamă-ta ne-a făcut nişte cidru fierbinte, spuse el în cele din urmă. Să mergem pe verandă.

— Nu e mama mea. Reacţia fii automată, în clipa în care o spuse, îşi dori să n-o fi spus, îmi pare rău, zise ea, dând neajutorată din mâini.

Nu avea rost să mai vină cu scuze şi explicaţii, n-ar fi fost decât nişte vorbe goale, iar ea şi tatăl ei ştiau asta. Elizabeth şi Anita nu se înţeleseseră niciodată. Simplu. Iar acum era mult prea târziu ca să mai schimbe ceva… sau să pretindă contrariul.

Tatăl ei scoase un oftat adânc de dezamăgire, apoi spuse:

— Să mergem afară. Povesteşte-mi despre viaţa ta palpitantă în acea junglă tropicală yankee.

Ca de o mie de ori înainte, coborâră braţ la braţ

scara în spirală din mahon, traversară holul de la intrare pardosit cu dale de marmură albă şi neagră, şi se îndreptară spre bucătărie, de unde îi îmbia aroma de scorţişoară a cidrului fierbinte.

Elizabeth îşi făcu curaj pentru încă o rundă de conversaţie stingher politicoasă cu mama ei vitregă dar, spre uşurarea ei, bucătăria era goală. Pe blatul din lemn de culoare deschisă, pe care se tranşa carnea, erau două căni şi, între ele, o zaharniţă de argint.

— Nu uită niciodată că tu bei cu zahăr, spuse tatăl ei.

Elizabeth dădu din cap.

— Du-te afară; vin şi eu cu cidrul.

După ce el porni spre uşă, ea turnă două căni de cidru şi le duse afară.

Veranda din spate nu era, de fapt, deloc o verandă; era un spaţiu pătrat, acoperit şi pardosit cu dale de piatră. Glicina şi iasomia se încolăceau în jurul stâlpilor albi, tulpinile lor fiind la fel de groase şi noduroase precum braţele unui bătrân, iar deasupra capului plantele atârnau ca nişte frânghii. Acum, în mijlocul iernii, spaţiul avea un aspect vag sinistru, dar în primăvară, când de-a lungul acelor viţe maro, aparent moarte, aveau să explodeze lăstari verzi, glicina va acoperi această verandă din spate într-un umbrar parfumat. Dincolo, ghemuită în întuneric, era grădina mamei ei.

Mai multe scaune din oţel forjat îmbrăţişau spatele casei.

Elizabeth îi dădu tatălui său cana cu citim şi se aşeză pe un scaun lângă el.

— Îmi pare bine că anul ăsta ai putut să vii acasă.

Ceva în felul în care o spuse o deranjă. Se uită repede la el.

— Totul e în regulă? Eşti sănătos?

El râse cu poftă.

— Ei, hai, sfeclă de zahăr, nu încerca să mă faci

bătrân înainte de vreme. Mă simt perfect. Ce naiba… Anita şi cu mine avem de gând să mergem în Costa Rica la primăvară. E un loc acolo, Cloud Mountain, care-mi merge la inimă. La anul o să ne ducem în Machu Picchu. Mă bucur că ai reuşit să vii, atâta tot, îmi era dor să vă văd pe tine şi pe nepoatele mele.

— Cred că ai uitat să-l menţionezi pe Jack, remarcă ea sec.

— La fel cum tu uiţi întotdeauna s-o menţionezi pe Anita. La naiba, iubito, bag seamă că sunt prea bătrân ca să-mi mai fabric nişte sentimente. Dar atâta timp cât tu eşti fericită cu băiatul de aur, sunt fericit şi eu. Se uită pieziş la ea. Eşti fericită, nu-i aşa?

Ea râse, dar, chiar şi pentru auzul ei, râsul era fragil.

— Lucrurile merg grozav. Casa începe în sfârşit să prindă formă. Trebuie să vii la noi anul ăsta. Poate de Ziua Naţională. Iulie e o lună frumoasă pe coastă.

— De doi ani tot aud de coasta ta frumoasă, dar de fiecare dată când îmi dai telefon plouă. Şi asta include şi lunile de vară.

De data asta, râsul lui Elizabeth fu adevărat. Se rezemă de speteaza scaunului şi se uită la curtea care, odată, părea atât de mare. Tulpinile din grădina mamei ei licăreau în lumina lunii. Dedesubt, auzea murmurul pârâiaşului care, în perioada asta a anului, era aproape un râu. Vara, însă, era o panglică leneşă de apă unde se împerecheau libelulele.

Îşi aminti de un moment petrecut în această curte din spate când era mică. Fusese după înmormântarea mamei sale. Momentul în care îşi dăduse seama că mama ei dispăruse cu adevărat. Pe vecie.

Stătea pe iarbă, ascultând murmurul îndepărtat al conversaţiei adulţilor. Era primăvară – aprilie – şi aerul nopţii mirosea a caprifoi şi iasomie, parfumuri atât de iubite de mama ei. După ce toată lumea plecă, tatăl ei veni

şi se aşează lângă ea. *Vrei să dormi noaptea asta în camera mea, sfeclă de zahăr?*

Asta îi spusese. Nimic despre mama sau despre durere, sau despre nesfârşita tristeţe ce avea să vină. Doar o simplă întrebare care era sfârşitul unei vieţi şi începutul alteia noi.

Ea îşi aminti cât de dărâmat arătase el, şi cât de mult o înspăimântase acest lucru. Ea ştiuse adevărul din clipa în care i se spusese că mama ei plecase în cer, dar abia atunci, de la tatăl ei, învăţase ce e frica.

Se uită în noapte şi spuse:

— Tot aşa arăta luna şi în noaptea aceea.

— Care noapte?

— A înmormântării mamei, spuse ea încet, auzind icnetul tatălui ei la pomenirea subiectului tabu. Stătusem toată ziua în curtea din spate. Cred că toată lumea din district a venit şi m-a îmbrăţişat.

Tatăl ei se ridică, în lumina palidă a lunii, arăta mai slab decât de obicei.

— Cred că e vremea să mă duc la culcare. Se aplecă, îi dădu la o parte părul de pe ochi şi o sărută pe frunte. Noapte bună, Birdie.

N-ar fi trebuit să pomenească de mama. Asta fusese întotdeauna modul cel mai sigur de a scăpa de tatăl ei. El era la uşa de plasă când ea prinse curaj ca să spună încet:

— Tu nu vorbeşti niciodată despre ea.

El se opri. Uşa se deschise cu un scârţâit. I se păru că-l aude oftând.

— Nu, nu vorbesc.

Auzind asta, ea ştiu că discuţia se încheiase. Finalitatea din glasul lui era inconfundabilă. Ca de obicei, ea cedă cu graţie, ştiind cât de mult îl durea să-şi amintească de mama.

— Noapte bună, tată. Spune-i Anitei că ne vedem dimineaţă.

— Unele răni sunt adânci, Birdie, spuse el cu glas moale. Ai face bine să nu uiţi asta.

Apoi, uşa se închise cu un pocnet, şi Elizabeth se pomeni singură. Fata care ieşise în faţă – Andrea Kinnear – locuia cu două colege **într-o** casă mică din cărămidă din anii ’30, aproape de universitate. O curte neîngrijită ducea până la o verandă înţesată de cutii şi scaune desperecheate. Singurul ornament de sărbătoare era un om de zăpadă colorat, lipit pe fereastra din faţă. O grămadă de cutii goale de bere Rainier forma o piramidă lângă uşă.

Jack se opri la poartă.

— Voi aşteptaţi aici, le spuse el lui Sally şi lui Kirk, cameramanul. Lăsaţi-mă să mă prezint eu mai întâi.

Se uită la casă, apoi intră pe poartă.

Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, un interviu filmat cu victima unei infracţiuni violente, şi era emoţionat.

Presupusa victimă.

Era genul de distincţie care conta în branşa ştirilor. Profesioniştii precum Dan Rather şi Bob Costas probabil că nici nu trebuia să-şi reamintească de asta.

Aici Jack era în afara domeniului său, fără doar şi poate. Dar n-ar fi lăsat să-i scape nici mort subiectul.

Înaintă pe dalele de beton crăpate şi năpădite de muşchi şi urcă pe veranda dărăpănată. Sally şi Kirk îl urmară la o distanţă care sugera respect.

Jack bătu la uşă.

Trecură câteva momente, atât de multe încât începu să-şi facă griji că Andrea se răzgândise. Se uită în spate la Sally, iar aceasta ridică din umeri.

Apoi uşa se deschise, în prag stătea o tânără micuţă şi palidă, cu părul de culoarea morcovului. Era îmbrăcată cu o fostă de stofa cu ţesătură în diagonală, o bluză albă şi un sacou bleumarin.

— Bună ziua, domnule Shore, îşi drese glasul, apoi

adăugă: Eu sunt Andrea.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Andrea. Te rog să-mi spui Jack. Iar aceasta este asistenta mea, Sally Maloney.

Sally făcu un pas înainte.

— Bună, Andrea. Am vorbit la telefon.

— Mă bucur să te cunosc.

Andrea se dădu la o parte şi spuse:

— Intraţi.

Jack îi făcu semn cameramanului, care pomi imediat spre casă.

Andrea îi conduse într-o cameră mică de zi, înţesată de mobilă cumpărată la licitaţie. Toate mesele erau acoperite de hârtii şi căni de cafea. Se întoarse spre Jack.

— Unde vrei să mă aşez?

Răspunse Kirk:

— Pe scaunul ăla de lângă fereastră.

Andrea se aşează, cu spatele ţeapăn şi mâinile adunate strâns în poală.

Jack se aşează în faţa ei, pe o sofa cu tapiţerie din denim decolorat, în timp ce se instala camera de filmat, se uită pentru a mia oară prin însemnări; apoi le puse deoparte.

— Am să-ţi pun nişte întrebări foarte directe, bine? Nu vreau să te iau prin surprindere. Se încruntă. Dintr-odată, ea i se păru foarte fragilă. Eşti sigură că vrei să faci asta?

— E doar… umilitor.

Sally înaintă, îl atinse pe Jack pe umăr, apoi se retrase. Ăsta era semnul; acum camera mergea. Jack ştia că putea să se oprească, s-o prezinte pe Andrea şi să înceapă oficial interviul, dar nu voia să întrerupă ce începuse deja. Se aplecă spre ea şi spuse:

— N-are de ce să-ţi fie ruşine, Andrea.

Ea încercă să zâmbească. Ţi se frângea inima s-o vezi.

— Ce zici de prostie? Nici măcar n-am apucat să-l cunosc. L-am văzut în partea cealaltă a camerei şi l-am recunoscut – toată lumea îl ştie, în liceu eram şefa galeriei, şi mă duceam la meciurile lui. Părea întotdeauna… perfect. Ştiam că fetele erau grămadă pe el tot timpul, iar eu nu eram destul de drăguţă, nici destul de sigură pe mine, dar în noaptea aceea băusem câteva pahare şi aveam curaj. M-am gândit: *Poate.* Aşa că m-am dus şi am intrat în vorbă cu el. La început a fost foarte drăguţ. Se uita la mine de parcă eram cineva care conta. Când s-a dus după o bere, s-a întors cu una şi pentru mine, iar când alte fete au venit la el, le-a alungat şi a rămas cu mine. Felul în care îmi zâmbea… mă atingea când vorbea… m-a făcut să mă simt deosebită. Glasul i se frânse, îşi duse degetele la cruciuliţa de aur care îi atârna la gât de un lănţişor fin.

Jack se gândi: *Eşti deosebită, n-ai nevoie să ţi-o dovedească un băiat.* I-ar fi plăcut să spere ca asta să le-o fi spus cineva şi fetelor lui.

Ea dădu drumul cruciuliţei, şi mâna îi căzu în poală, urmată de privire.

— După un timp, petrecerea a început să se spargă. Drew…

— Grayland?

— Da. îmi spunea o poveste amuzantă despre antrenamentul de săptămâna trecută şi, când m-am uitat în jur, am văzut că în cameră mai erau doar câteva persoane. Un cuplu stătea în picioare lângă televizor, gata de plecare. Alţi câţiva tipi erau la butoiul cu bere. Drew s-a plecat şi m-a sărutat. A fost un sărut… de domn. Când m-a invitat în camera lui am acceptat. Fata păli. Buza de jos îi tremură, şi şi-o muşcă. Nu trebuia să fac asta.

De data asta, Jack nu se putu abţine. Era al naibii de tânără.

— Ai nouăsprezece ani, Andrea. Nu te judeca prea aspru. Să ai încredere în cineva nu-i o crimă.

Privirea ei o întâlni pe a lui. Era surprinzător de hotărâtă.

— Dar ce mi-a făcut el mie e o crimă.

— Ce… a făcut? icni la propria ezitare, sperând s-o poată scoate la montaj.

— La început doar am stat întinşi pe pat, sărutându-ne, dar el a început să devină agresiv. Mă ţinea în aşa fel încât nu puteam să mă mişc, iar sărutările lui… nu puteam să respir. Am început să-l împing, dar asta l-a făcut să râdă. M-a înşfăcat cu putere. Am început să ţip la el, i-am strigat să se dea jos de pe mine.

Jack vedea cât de mult se străduia să nu plângă.

— M-a lovit o dată peste faţă. Nimeni nu mă mai lovise până atunci. Nu ca în filme. M-a durut atât de tare încât nici să plâng n-am putut. Iar apoi mi-a smuls hainele şi mi-a dat chiloţii jos. I-am auzit sfâşiindu-se. Pe urmă… pe urmă… Când ridică privirea, ochii ei străluceau de lacrimi. M-a violat.

Jack scoase o batistă şi i-o întinse.

— Mulţumesc, şopti ea, ştergându-şi lacrimile. Trecură câteva clipe până să continue. Nici nu mai ţin minte cum am ieşit din casă. Colega mea de cameră m-a dus la urgenţă, dar a trebuit să aşteptăm o veşnicie, în cele din urmă am renunţat şi ne-am dus acasă.

— N-ai fost la un doctor în noaptea aia?

— Nu. Ce rost avea? Am văzut la televizor o mulţime de emisiuni juridice. Ştiam că oamenii aveau să spună că am căutat-o cu luminarea. M-am dus în camera lui şi l-am urmat în pat.

Jack îşi dădu seama că mâinile i se făcuseră pumni. Glasul i se înmuie; i se păru dintr-odată grotesc că punea întrebările astea intime pentru un scurt reportaj din cadrul ştirilor de la ora şase.

— În afară de colega ta de cameră, i-ai mai spus cuiva? Părinţilor tăi, poate?

Ea scoase un sunet slab, poate un suspin.

— N-am putut. Probabil că va trebui să le spun diseară. Dar a doua zi m-am dus la poliţia campusului. Ştiam că n-au să facă nimic, dar am vrut să mă asigur că au aflat şi ei ce mi-a făcut el.

— Ce s-a întâmplat?

— Un ofiţer a ascultat povestea mea, apoi s-a scuzat şi a ieşit din cameră. După vreo cincisprezece minute a intrat Bill Seagel. El e directorul sportiv de la Panther. Mi-a spus-o pe şleau. Că nu aveam nicio dovadă, nicio constatare medicală, niciun martor. Că băusem şi că puteam să-mi fi învineţit ochiul intrând într-un zid. Mi-a spus că dacă vorbesc, Drew nu o să păţească nimic, dar că anii mei de colegiu vor fi distruşi. Aşa că am tăcut.

— De ce te-ai hotărât să vorbeşti acum?

— Am văzut la ştiri reportajul tău. N-am fost singura, şi ei ştiau asta. Tâmpiţii ăia ştiau. N-am vrut să mai facă şi pe altcineva să sufere.

— Aşa că te-ai dus la poliţia din Portland.

— Probabil că asta n-o să ajute la nimic, să ştii. Am aşteptat prea mult şi am făcut totul greşit. Dar mă simt mai bine. Acum cel puţin nu-mi mai e frică. Crezi că am făcut ceea ce trebuie?

Jack ştia că nu trebuia să răspundă. Interviul acesta nu prea avea să aibă valoare dacă el îşi distrugea credibilitatea arătând că îi păsa.

Dar ea stătea acolo şi se uita la el cu ochi dureros de trişti. Şi era al naibii de tânără.

— Am o fiică – Jamie – chiar de vârsta ta. Mă rog în fiecare zi să fie în siguranţă la colegiu. Dar dacă i s-ar întâmpla ceva… ceva rău, sper să fie la fel de curajoasă cum ai fost tu azi. Ai făcut ceea ce trebuie.

ăla era glasul lui, atât de moale şi răguşit? Sigur trebuia să i se dubleze răspunsul. Pentru Dumnezeu, suna de parcă era gata să plângă!

— Mulţumesc pentru tot.

— Mulţumesc pentru interviu.

După asta, între ei se aşternu stinghereala. Jack nu mai ştiu ce să spună, iar Sally rămase tăcută. Kirk plecă primul, apoi Jack şi Sally îşi luară la revedere de la Andrea şi se întoarseră la maşină.

Abia mai târziu, mergând împreună cu Sally spre televiziune, Jack îşi dădu seama cât era de tulburat. Cât era de nervos.

— Bătu-l-ar Dumnezeu pe Drew Grayland! spuse el, lovind cu palma în volan.

— Cum să rămâi indiferent la o chestie ca asta? Mă tot gândesc la surioara mea, spuse Sally. E în anul întâi, boboc. Am avertizat-o privitor la persoane necunoscute, dar ce faci cu prietenii?

— La dracu', nu mă întreba pe mine. Eu am fost cam la fel de indiferent ca tatăl ei. Cariera mea o să se ducă de râpă când o să apară asta la televizor.

— Cel care ar fi putut să stea lângă fata aia şi să nu fie înduioşat n-are niciun drept să-i pună întrebările alea. Ea a meritat emoţia ta.

După asta, părea să nu mai fie multe de spus. El şi Sally luară câte un hamburger cu cartofi prăjiţi de la ghişeul restaurantului cu servire pentru automobilişti şi mâncară pe drum. După aceea, următoarele patru ore le petrecură în redacţie, în cele din urmă, editorul îşi azvârli braţele în aer.

— Asta e, Jacko. Fie l-ai făcut de pomană, fie nemernicul a încurcat-o. Eu mă duc acasă.

Jack se uită la ceas. Era zece seara. Prea târziu să mai treacă pe la directorul de ştiri. *La naiba*. Trebuia s-o facă dimineaţă la prima oră; din păcate, avionul lui decola la şapte dimineaţa.

Nu avea cum să mai prindă zborul acela.

Elizabeth avea să-l omoare.

Aeroportul din Nashville era mai liniştit ca de obicei în perioada sărbătorilor, încă un semn trist de vremuri nesigure. De când cu 11 septembrie, fiecare potenţială călătorie era gândită cu grijă, cântărită ca importanţă. Tot mai mulţi oameni aleseseră să stea acasă.

Elizabeth ajunsese cu aproape o oră mai devreme, iar acum trebuia să-şi omoare timpul cu ceva. Se uită peste titlurile ziarelor de la standuri, răsfoi o revistă care îi promitea **„UN STOMAC MAI TÂNĂR ŞI MAI FERM ÎN ZECE MINUTE PE ZI”,** (Da, cum să nu!) şi cumpără cel mai nou roman al lui Stephen King.

În cele din urmă se duse la poartă şi se aşeză în faţa ferestrei murdare care dădea spre pistă.

Piciorul ei bătea nervos în podea. Când îşi dădu seama ce făcea, se strădui să stea nemişcată.

Era jenant. O femeie în toată firea atât de emoţionată că avea să-şi vadă copiii. Când avea să aibă nepoţi, probabil că trebuia s-o încuie sau s-o lege.

Ea nu fusese niciodată una dintre acele femei care îşi considerau copiii ca pe ceva de la sine înţeles.

Stephanie avea doisprezece ani, elevă în clasa a şaptea cu sâni îmbobociţi şi picioare lungi, când Elizabeth îşi dăduse seama prima dată: *Trece timpul*, îşi văzuse fiica aproape adolescentă flirtând prima dată cu un băiat, şi simţi nevoia să stea jos, într-o fracţiune de secundă, într-o dimineaţă rece de iarnă, întrezărise efemeritatea fragilă a familiei ei, şi de atunci nu mai fusese aceeaşi. După aceea, filmase fiecare moment preţios, cu atâta perseverenţă încât familia ei bombănise la unison de fiecare dată când ea spunea: *Staţi aşa!* Ei ştiau că acum ea se ducea după camera de filmat.

Auzi un anunţ şi ridică privirea.

Avionul aterizase.

Se ridică, dar nu înaintă. Fetelor nu le plăcea s-o vadă îngrămădindu-se în faţa porţii, învăţase asta de mult,

când îndrăznise să intre în şcoală să le ia după ore.

Nu suntem copii mici, mamă, spusese nerăbdătoare Jamie.

Sigur, Jamie spunea aproape totul pe ton nerăbdător. Fiica ei cea mică fusese grăbită din clipa în care se născuse, începuse să meargă în picioare la nouă luni, la doi ani vorbea, şi nu încetinise ritmul de atunci. Mânca viaţa cu entuziasm, şi lua câte porţii voia.

— Mamă!

Stephanie se desprinse din mulţimea pasagerilor. Ca de obicei, era îmbrăcată fără cusur-pantaloni kaki bine călcaţi, bluză albă cu guler colant, blazer negru. Pe cap avea o bandă de catifea neagră, care îi ţinea părul castaniu să nu-i cadă pe faţă. Machiajul ei era discret, dar perfect aplicat. Chiar de copil, Stephanie avusese un har invizibil. Nimic nu-i era cu neputinţă. Tot ce făcea, făcea bine.

Elizabeth alergă şi îşi îmbrăţişă fata.

— Cum? întrebă Stephanie râzând, în timp ce se dădea înapoi. Fără cameră de filmat ca să înregistreze formidabilul eveniment al aterizării noastre?

— Foarte nostim. Elizabeth îşi simţi gâtul uscat. Speră să mai poată vorbi. Unde e sora ta?

— A fost o încurcătură cu locurile. Am stat separat.

Jamie coborî ultima din avion. Se detaşă de mulţime ca o sperietoare de ciori gotică, în primul rând din cauza înălţimii ei, aproape un metru optzeci, şi în al doilea rând datorită părului ei blond ca mătasea de porumb, care îi cădea într-o linie unduită până la talie. Şi mai era şi ţinuta ei. Pantaloni negri de piele mulaţi, bluză neagră care trebuie că avea o duzină de fermoare argintii, şi cizme negre, milităreşti. Rimelul din jurul ochilor ei albaştri era gros ca funinginea.

Îşi croi drum prin mulţime ca un cuirasat.

— Dumnezeule mare! spuse ea în loc de salut. Ăsta a fost cel mai rău zbor din viaţa mea. Copilul care a stat

lângă mine ar trebui să fie instituţionalizat.

O sărută pe Elizabeth pe obraz.

— Bună, mamă. Arăţi obosită. Unde e tata?

Elizabeth râse.

— Mulţumesc, scumpo. Tatăl tău a trebuit să mai rămână o zi. Avea nu ştiu ce reportaj important.

— Doamne, ce şoc! Jamie abia se opri să-şi tragă răsuflarea, că şi începu să meargă. Nu puteau să pună mai multe scaune în avionul ăla? Vorbesc serios, zău. Când tipul din faţa mea s-a lăsat pe spate, mi-a căzut tava pe jos şi mai să mă izbească în bărbie. Şi trebuie să fii Calista Flockhart ca să te strecori de pe scaun.

Jamie tot mai vorbea când ajunseră acasă. Tatăl lui Elizabeth şi Anita erau deja pe verandă, ţinându-se de mână şi zâmbind.

Jamie se năpusti afară din maşină, cu părul în vânt, cu braţele întinse. Se repezi în braţele deschise ale bunicului ei.

Elizabeth şi Stephanie adunară bagajele şi o urmară.

— Stephie, spuse Anita cu ochii înlăcrimaţi, luând-o în braţe pe nepoata ei.

După o rundă de *bună*, *ne-a fost dor de voi*, *cum a fost zborul?* intrară cu toţii în casă.

Casa mirosea a Crăciun; crengi de brad proaspăt tăiate împodobeau poliţa căminului şi balustradele; aroma de scorţişoară a plăcintelor cu dovleac scoase din cuptor puţin mai înainte plutea în aer. Pe fiecare masă, în holuri de cristal cu faţete, ardeau lumânări cu parfum de vanilie. Pretutindeni erau obiecte făcute de fete în copilărie – brazi de Crăciun din argilă, care stăteau înclinaţi ca Tumul din Pisa, oameni de zăpadă din mucava acoperită cu sclipici şi vopsea acrilică, suporturi pentru ouă, făcute din carton şi tăiate în decoruri care aminteau de cel al naşterii Domnului.

Petrecură restul zilei vorbind şi jucând cărţi,

împachetând cadourile şi zornăindu-le pe cele aflate deja sub pom. Pe la mijlocul după-amiezii, Stephanie şi Anita dispărură în bucătărie să prepare o maioneză.

Elizabeth rămase în camera de zi, jucând poker pe scobitori cu Jamie şi tatăl său.

— Ia zi, domnişorico, cum merge treaba în Georgetown? întrebă bunicul ei studiindu-şi cărţile.

Jamie dădu din umeri.

— Greu.

Asta o miră pe Elizabeth. Jamie nu recunoştea niciodată că ceva era greu.

— Jamie? întrebă ea încruntându-se. Ce nu merge la şcoală?

— Nu cădea în melodramă, mamă. E un trimestru greu, atâta tot.

— Ce face Eric?

— Povestea s-a terminat. L-am lăsat acum două săptămâni.

— Oh. Elizabeth se simţi dintr-odată ciudat de ruptă de realitate. Cândva ştia fiecare schimbare din viaţa fetelor ei; acum iubiţii apăreau şi dispăreau fără avertizare, în camera cealaltă sună telefonul şi Anita răspunse. Te vezi cu altcineva?

— La naiba, Birdie. Cui îi pasă de băieţi? Cum merge cu înotul, asta contează. Trebuie să ne rezervăm locuri ca să te vedem la următoarea Olimpiadă?

La unsprezece ani, când câştigase prima ei cursă la concursul de înot Ray Ember Memorial, Jamie jurase să câştige aurul olimpic.

— Bineînţeles, răspunse ea, zâmbind luminos.

Dar ceva nu era în regulă la acel zâmbet, înainte ca Elizabeth să apuce să spună ceva, Anita intră în cameră ţinând la pieptul ei amplu telefonul fără fir.

— Birdie, iubito, e Jack.

Elizabeth ştiu imediat: veşti proaste.

Elizabeth nu dormise bine. Toată noaptea se sucise şi se răsucise, în cele din urmă, pe la cinci, se sculă, se îmbrăcă şi coborî la parter.

Jack nu putuse să termine ieri.

Bineînţeles că nu putuse. Apăruse ceva important, înregistrarea, iubito, e de prima mână, dar bla, bla, bla, am să fiu mâine acolo, promit.

Elizabeth îşi făcu o ceaşcă de ceai şi stând la fereastra din bucătărie, privea cum ninge. Apoi se duse în camera de zi să facă focul.

Acolo, pe măsuţă, era o cutie roşie din carton cu ornamente. Trebuie că tatăl ei o lăsase afară pentru ea seara trecută.

Puse jos ceaşca de ceai şi luă ornamentul de deasupra. Era un frumos înger alb, nu mai mare decât palma ei, executat din porţelan lucios, cu aripi de mătase argintie. I-l dăduse mama ei când împlinise patru ani; ultimul cadou de care îşi amintea Elizabeth.

În fiecare an îl ambala şi îl dezambala cu deosebită grijă, şi se chinuia să-i găsească locul perfect în pom. Nu-l luase cu ea când plecase de acasă pentru că locul lui era aici, numai aici, în casa asta în care trăise mama ei.

— Bună, mamă, spuse ea încet, zâmbind îngerului din palmă. Cândva, părea atât de mare! însă ceea ce conta cel mai mult erau amintirile legate de el.

Pot să atârn acum îngerul, mami? Pot?

Sigur, iubito, poţi să faci orice. Stai să te ridic eu…

Agăţă ornamentul de a doua creangă de sus, apoi băgă în priză instalaţia de beculeţe şi făcu un pas înapoi. Pomul arăta minunat, scânteind de luminiţe albe şi festonat cu ornamente vechi de zeci de ani. Globuri aurii împodobeau crengile.

Anita intră în cameră.

— M-am chinuit mult să găsesc cutia aia.

Elizabeth se întoarse.

— Tu ai lăsat-o aici?

— Ţi-l imaginezi pe tatăl tău cotrobăind prin pod după o cutie cu ornamente de Crăciun?

Elizabeth zâmbi fără să vrea.

— Cred că nu.

Anita se aşeză pe canapea, cu picioarele adunate sub ea. Pampoanele pufoase roz de la papucii ei de păpuşă Barbie dispărură.

— Îmi pare rău că Jack n-a putut să vină ieri.

Elizabeth se întoarse iarăşi cu faţa la pom. Nu voia să vorbească despre asta, în ciuda machiajului ei strident şi a aerului zăpăcit, Anita vedea uneori lucruri pe care tu nu le vedeai.

— E ocupat cu un reportaj important.

— Asta spui tu.

Era ceva în felul în care o spusese, o ezitare poate, ca şi cum nu credea scuza.

— Da, spuse tăios Elizabeth.

Anita oftă teatral.

Aşa comunicaseră ele întotdeauna, în hopuri. Chiar de când tatăl lui Elizabeth îşi adusese acasă noua soţie. Pe atunci

Elizabeth avea treisprezece ani, o vârstă rea oricum, iar pentru ea mai rea decât în cazul altora.

Iar Anita Bockner, cosmeticiana din Lick Skillet, Alabama, era ultima persoană pe care şi-ar fi ales-o ca mamă vitregă.

Asta e noua ta mamă, o anunţase el într-o zi, şi cu asta basta.

De parcă o mamă se putea înlocui ca o baterie.

De mama nu se mai pomenise niciodată în casa asta albă din mijlocul câmpurilor de tutun şi porumb. Nicio fotografie de a ei nu se mai găsea pe poliţele căminelor sau pe mese.

Anita încercase să-i ţină loc de mamă, dar nu reuşise,

nu ştiuse cum s-o facă. De la început, fuseseră ca apa şi uleiul.

Elizabeth sperase că timpul şi depărtarea aveau să tocească muchiile aspre ale relaţiei lor, dar nu fusese aşa, în toţi aceşti ani rămăseseră în raporturi ciudate. De dragul lui Edward, învăţaseră cel puţin să fie politicoase. Când lucrurile deveneau prea personale, de fiecare dată una din ele schimba subiectul. Acum era rândul lui Elizabeth.

— Am auzit că tu şi tata vă duceţi la primăvară în Costa Rica.

— Sunt o proastă, fără îndoială. Puteam să aleg o plajă undeva, cu mărgărite şi băieţi, dar *nuuu.* Am acceptat să vizitez o ţară care e renumită pentru şerpi şi păianjeni.

— O grămadă de femei visează vacanţe exotice cu soţi care le iubesc.

— Asta pentru că majoritatea femeilor nu mai ţin minte de ce s-au îndrăgostit de soţii lor. Fără asta… Uneori trebuie să te chinui ca să-ţi aminteşti de lucrurile bune.

Elizabeth nu era sigură dacă discuţia asta era o simplă pălăvrăgeală sau nu. Nu conta. Comentariile Anitei se apropiau prea mult de adevăr. Era destul de rău că mariajul lui Elizabeth ajunsese în impas. Nu voia să înrăutăţească şi mai mult lucrurile vorbind cu Anita despre asta.

— Ai văzut că ninge? E tare frumos în curte.

— Ah, vremea. E întotdeauna un subiect bun pentru noi. Da, Birdie, am văzut că ninge. Edward s-a gândit să ne ducem diseară cu toţii la iaz.

— Cred că…

Se auzi soneria de la intrare. Elizabeth se uită la Anita.

— Aşteptaţi pe cineva?

— Benny, poate? Uneori când are o întâlnire fierbinte, vine cu laptele cald când se crapă de ziuă.

— Cine o fi la ora asta? întrebă Edward de la etaj.

Elizabeth se duse la uşa din faţă şi deschise.

Era Jack, ciufulit şi obosit.

— Bună, iubito, spuse el zâmbind strâmb. L-am sculat pe directorul de la ştiri în toiul nopţii şi i-am dat banda. Apoi am zburat toată noaptea. Mă ierţi?

Elizabeth îi zâmbi.

— Tocmai când mă gândeam să te schimb cu un model mai nou, faci ceva de genul ăsta.

Se lăsă trasă în braţele lui şi, când el o sărută, ea îi răspunse la sărut.

6

Iazul îngheţat semăna cu o oglindă încadrată de vată. La marginea lui staţiona un tractor, cu motorul mergând. Farurile aprinse băteau înspre gheaţă. Dintr-o boxă se revărsa melodia lui Elvis „Blue Christmas”.

De când ţinea minte Elizabeth, patinatul pe acest iaz era o tradiţie de Crăciun, în pod erau zeci de perechi de patine, unele vechi de o sută de ani.

În familia lor, ziua de Crăciun se desfăşura întotdeauna la fel: mai întâi o dimineaţă prelungită, de deschidere a darurilor, apoi un prânz cu curcan şi tot felul de garnituri, iar apoi o oală de vin fiert, cu mirodenii, preparat în şemineul uriaş din camera de zi. După ce umpleau termosurile cu vin, se urcau în remorca trasă de tractor şi porneau peste păşunea acoperită de zăpadă spre pădurea al cărei nume indian fusese de mult uitat. Tatăl lui Elizabeth lega întotdeauna de spatele remorcii un şirag de clopoţei.

Iazul ăsta era magic. Aici, la patru ani, Elizabeth învăţase să patineze – mama ei o învăţase. Asta era una din amintirile ei preferate. O singură zi, ceva mai mult decât o după-amiază, dar niciodată uitată. Mama ei nu era prea gros îmbrăcată şi îngheţa. Când o luase de mână pe Elizabeth, atingerea ei era rece ca gheaţa. *Tu doar ţine-te*

de mama, iubito. N-am să te las să cazi.

În anii pustii care urmaseră, Elizabeth îşi amintise des de acea promisiune, mai ales când Anita se mutase la Sweetwater.

Acum şedea pe masa de picnic, înfăşurată bine într-o pătură de lână multicoloră. Lângă ea, pe pământ, pocnea şi trosnea un foc de lemne, aruncând spre cerul care se întuneca scântei şi cenuşă.

Pe gheaţă, Jamie îl învăţa pe Jack să schieze cu spatele. Mişcările lui stângace şi lipsa de coordonare stârneau încontinuu râsul fiicei lui. Când el căzu zdravăn, Jamie alergă spre el, se asigură că nu păţise nimic, apoi izbucni imediat în hohote de râs.

Anita veni pe patine la Jack şi îl ajută să se ridice, apoi porniră împreună, Adonis şi Dolly Parton pe gheaţă. Un minut mai târziu, în faţa lui Elizabeth, alunecând pe gheaţă se opri tatăl ei.

— Ai renunţat îngrozitor de repede, spuse el gâfâind şi pufăind. Fiecare vorbă îi era însoţită de nori de aburi.

— Mă uitam.

— Te uiţi prea mult, sfeclă de zahăr. Hai, vino încoace şi patinează cu bătrânul tău.

Ea desfăcu pătura şi coborî de pe masa de picnic. Sigură pe patine, păşi pe gheaţă şi îşi puse mâna înmănuşată în a lui.

Ca de mii de ori înainte, plutiră pe gheaţă. Razele lunii licăreau pe suprafaţa îngheţată a iazului, în fundal se juca „Omul de zăpadă”. Preţ de o clipă, se simţi iarăşi fetiţa cu codiţe, care patina într-o salopetă pufoasă de schi, de culoare roz, cu două măsuri mai mare, în timp ce mami şi tati stăteau pe mal şi o urmăreau…

— Întotdeauna ai fost o patinatoare bună, spuse tatăl ei, cotind la stânga la capătul iazului. Erai bună la o grămadă de lucruri.

Observaţia asta o deprimă, o făcu să se simtă

bătrână. Se gândi la discuţia pe care o avusese cu Meg. Să fim sincere, Birdie. Pe vremuri te pricepeai la o mulţime de lucruri – talentată, independentă, intelectuală… Noi toţi credeam că ai să fii următoarea Georgia O Keeffe.

— Viaţa e scurtă, Elizabeth Anne. Când ai fost ultima dată într-un loc exotic? Sau ai făcut lucruri nebuneşti, precum zborul cu parapanta sau paraşutismul? Ce senzaţii tari trăieşti tu?

Discuţia asta o avuseseră de zeci de ori în ultimii ani. De fiecare dată durea mai tare.

— Eu îmi procur senzaţiile tari din lucruri obişnuite, tată. Mi-am lăsat copiii să se ducă la colegiu în partea cealaltă a ţării. De ce să faci bungee jumping când poţi să-ţi urci copilul de grădiniţă într-un autobuz şcolar? Asta da senzaţie tare! Râse, de parcă era o glumă.

— Am să-ţi spun lucrul ăsta o singură dată, Birdie. Apoi, dacă vrei, ne vom preface că nu l-am spus. Coborî glasul. Laşi să-ţi scape viaţa printre degete.

Cuvintele erau atât de dure, ca un pumn în plex, încât îi tăiară respiraţia.

— De unde ştii asta?

— Doar pentru că am ochelari groşi, nu înseamnă că nu pot să văd inima fetiţei mele. Aud cum vorbeşti cu Jack… şi cum nu vorbeşti cu el. Ştiu când o căsnicie este nefericită.

— Ei hai, tată, tu te-ai însurat de două ori şi ţi-ai iubit la nebunie ambele soţii. N-ai de unde să ştii prin ce trec eu.

— Crezi că eu n-am avut niciodată inima frântă? Mai gândeşte-te, domnişorico. Mama ta aproape că m-a ucis.

— Moartea ei ne-a frânt tuturor inima, tată. Nu-i acelaşi lucru.

El dădu să spună ceva, dar se opri.

Ea simţi că el fusese pe cale să facă o mărturisire.

— Tată?

El zâmbi şi ea ştiu că acea mărturisire, oricare o fi fost ea, era de domeniul trecutului. Ca de obicei, el nu avea să spună nimic despre mama ei.

— Arată-mi una din piruetele alea frumoase pe care le-ai învăţat de la Anita, spuse el, împingând-o cu blândeţe.

Ea se învârti până ameţi. Apoi, respirând greu, încetini. Pomi lin pe gheaţă, într-un arc de cerc larg.

Jack veni la ea, pe jumătate patinând, pe jumătate mergând stângaci. Respira în rafale de aburi albi. O luă de mână şi o strânse tare.

— Acest arhaic ritual sudist e pe sfârşite? încă puţină tradiţie şi probabil am să-mi fracturez şoldul.

Elizabeth nu se putu abţine să râdă. Erau foarte puţine lucruri pe care Jack nu le făcea bine. Sincer, era plăcut să le ştii pe toate.

— Puteai să rămâi lângă foc.

El se uită în direcţia aceea. Acolo, Edward şi Anita se încălzeau unul pe celălalt.

— Şi să stau de vorbă cu tatăl tău? Nu, mulţumesc. Aseară m-a făcut practic alcoolic, în timp ce el termina al patrulea şpriţ.

— Nu înţelege ce faci pentru asigurarea traiului, atâta tot.

— Nu e adevărat. El crede că nu fac nimic. Consideră că a juca fotbal e un lucru inutil; *să vorbeşti* despre fotbal, e şi mai rău.

Jack fu cât pe-aci să cadă; Elizabeth îl susţinu.

— Contează ce credem noi, nu ce crede el.

— Abia aştept să vezi interviul pe care l-am făcut. E vorba de… nu, stai aşa. S-o luăm cu începutul. Cam acum o săptămână…

Îţi scapă viaţa printre degete…

Voia să asculte ce spunea soţul ei, însă mintea i se tot întorcea la cuvintele tatălui său. Oricum, era încă una din poveştile „uită-te la mine” ale lui Jack. Auzise atâtea cât

să-i ajungă o viaţă.

Viaţa e scurtă, spusese tatăl ei.

Ştia că era adevărat. Toţi copiii fără mamă ştiau asta, însă în momentul de faţă, când Jack turuia lângă ea, nu putea îmbrăţişa întru totul ideea asta.

Pentru că mai era ceva, la fel de adevărat. Când aveai patruzeci şi patru de ani şi *lăsai să-ţi scape viaţa*, ei bine, viaţa ţi se părea de fapt foarte lungă.

Într-un an obişnuit, săptămână de după Crăciun era liniştită, chiar monotonă. O perioadă de pus în cutii ornamentele şi de dat jos aranjamentele pentru sărbători, de mâncat sandvişuri cu resturi de curcan şi de văzut filme vechi la televizor.

Elizabeth se întorsese în Echo Beach doar de douăzeci şi patru de ore când îşi dădu seama că anul ăsta nu avea să fie un an obişnuit. Erau pe aeroportul din Nashville pe 27 decembrie când Jack primise primul telefon. La vremea aceea nu dăduse mare importanţă faptului, încă nu înţelesese că viaţa lor se modificase în ultima săptămână, în timp ce ea şi familia ei se destindeau în Tennessee, în Oregon lucrurile suferiseră o schimbare subtilă.

Jack era iarăşi un erou.

Reportajul despre Drew Grayland fusese dat pe post a doua zi de Crăciun, în ziua următoare acesta fusese arestat, sub acuzaţia de viol. Povestea deveni imediat naţională. *National Enquirer* făcu din ea articolul de fond.

În toată ţara, oamenii stăteau în baruri, dezbătând subiectul. Ce înseamnă viol? Când *nu* înseamnă nu? Poate o femeie s-o caute cu lumânarea? Regulile obişnuite sunt valabile şi pentru sportivii de excepţie? întrebările astea şi altele ajunseră brusc pe lista de meniuri în restaurantele din toată America. Realizatorii emisiunilor de radio le cereau ascultătorilor să-şi spună părerea.

Din clipa în care Jack şi Elizabeth ajunseră acasă,

telefonul suna întruna. Se părea că toată lumea voia să-l intervieveze pe Jack. Ajunsese el însuşi un subiect. După atâţia ani de obscuritate parţială, era iarăşi faimos. Nu ca în trecut, categoric, nu un nume de casă, dar *cineva.*

Şi nu era ca şi cum cineva ar fi pus pe tapet povestea cu Drew Grayland.

Oh, nu. Povestea fusese adusă la cunoştinţa locuitorilor Americii de un om care fusese odată zeu, apoi se împiedicase şi se rătăcise. Revenirea lui în plină faimă era ea însăşi un subiect de senzaţie. Bărbaţi îmbătrâniţi, supraponderali, nefericiţi din California până în New York vedeau întoarcerea lui Jack Shore şi se gândeau: *Poate mi s-ar putea întâmpla şi mie... poate că viaţa s-ar putea răsuci într-o clipă.*

Jack era acum exemplul viu al devizei *să nu renunţi niciodată.* Era simbolul izbăvirii de păcate.

Această nouă viaţă a lui era evidentă în tot ce făcea. Mergea mai drept de spate, zâmbea mai luminos, dormea mai bine.

Din păcate, în timp ce el avansa, Elizabeth părea să dea înapoi. Nu reuşea să fie fericită pentru el, şi îi era ruşine de asta.

Cum putea să admită că era invidioasă pe fericirea şi succesul soţului ei? Iar dacă ar fi îndrăznit să dea glas acelor gânduri otrăvitoare în faţa lui Jack, el s-ar fi simţit rănit şi derutat. S-ar fi uitat la ea cu acea expresie încruntată – cea pe care o avea întotdeauna când ea încerca să vorbească despre relaţia lor – şi ar fi spus foarte practic: *Ei bine, Birdie, ce vrei tu de fapt?*

Ajunsese să dispreţuiască întrebarea asta.

Aşa că în loc să-i spusă lui Jack că se simţea pierdută şi într-un fel abandonată din cauza subitei lui fericiri, îşi vărsă focul pe sufragerie.

Înainte fusese o cameră perfect funcţională, chiar dacă plictisitoare, înghesuită între bucătărie şi camera de

zi. La fel ca multe dintre vilişoarele originale construite de-a lungul acestei părţi a coastei, casa îşi începuse viaţa ca un refugiu de vară pentru o familie bogată din Portland. Construită pentru uz limitat – doar pentru vară, avea un parter mare cu o bucătărie spaţioasă, o cameră de zi şi mai mare şi două dormitoare mici la etaj. De-a lungul anilor, sub diverşi proprietari, casa fusese mărită şi remodelată. Când Jack şi Elizabeth dăduseră peste ea în 1999, biata casă ajunsese o ruină.

Tot ce putuse Jack să vadă fusese costul: o casă dărăpănată cu zugrăveală cojită şi instalaţii învechite, cu dormitoare prea mici şi ferestre prea înguste, şi o curte lăsată în paragină. Şi mai era şi naveta. Echo Beach nu era prea aproape de Portland.

Însă Elizabeth văzuse dincolo de toate astea – o vilişoară frumoasă cu verandă de jur-împrejur şi o privelişte minunată, la care se mai adăuga şi o buclă de plajă izolată.

Pentru prima dată în căsnicia lor, pusese piciorul în prag şi Jack cedase.

Ea se apucase imediat de lucru, în ultimii doi ani făcuse un număr remarcabil de schimbări, dar pentru că muncea singură, progresa lent. Deşi terminase în cea mai mare parte – bucătăria şi camera de zi, mai avea mult până a isprăvi. Nu mai departe de săptămâna trecută sufrageria nu păruse a fi e prioritate, mult mai importantă fiind aranjarea dormitorului principal. La urma urmelor, fetele erau rareori aici, iar când veneau acasă, luau masa în oraş cu prietenii. Ea şi Jack nu primeau prea multe vizite; pentru majoritatea colegilor lui era prea departe să-l viziteze.

Însă seara trecută îi schimbase punctul de vedere. Nici măcar nu ştia de ce.

Stătea împreună cu Jack în camera de zi şi se uitau la televizor. Telefonul suna din cincisprezece în cincisprezece

minute, şi el răspundea de fiecare dată, vorbind la nesfârşit despre sine şi despre reportaj.

Ea auzise înviorarea din glasul lui, şi asta îi trezise multe amintiri. Puţine erau frumoase.

În primii ani ai relaţiei lor, pe când erau la colegiu, ei îi plăcuse fotbalul. Era palpitant să-l urmărească pe Jack jucând. Fiind o fată sudistă învăţată să vorbească dulce şi numai atunci când i se vorbea, lumea explozivă a fotbalului o uimise. De fiecare dată când Jack câştiga, venea acasă înconjurat de un nimb de faimă şi victorie. Apoi se iubeau sălbatic, nebuneşte.

Dar timpul schimbase lucrurile, îi schimbase pe ei. Undeva pe drum – când se mutaseră la New York, credea ea – el devenise o vedetă, iar vedetele se poartă altfel decât oamenii de rând. Stau în oraş toată noaptea, bând cu colegii de echipă, şi dorm toată ziua, ignorându-şi nevestele şi copiii. Şi se culcă cu alte femei.

Ea şi Jack abia reuşiseră să depăşească acele zile întunecate şi cumplite. Ce îi salvase, în mod ironic, fusese sfârşitul faimei lui. Când se accidentase la genunchi şi se apucase de droguri, avusese iarăşi nevoie de Elizabeth.

Aseară, în timp ce îl asculta vorbind la nesfârşit despre sine, întrezărise viitorul lor; era o imagine în oglindă a trecutului.

Şi, dintr-odată, se uită în sufragerie şi se gândi: ***în*** *peretele ăla trebuie pus un glasvand.*

Dimineaţa următoare, după ce el plecă la lucru, se duse la magazinul de fierărie şi îşi cumpără o mască antipraf şi un baros, apoi trecu la treabă. De fiecare dată când suna telefonul, izbea puternic cu barosul în peretele care se fărâmiţa.

Acum, la aproape opt ore mai târziu, îşi privea opera. Respira greoi şi o dureau braţele.

Prin gaura uriaşă se vedea grădina udă din spate. După calculele ei exacte, era tocmai mărimea potrivită

pentru un glasvand standard.

Luă o fâşie lungă de folie de plastic albastru şi acoperi spărtura. Mâine trebuia să comande uşile. Spera să nu dureze prea mult până vor fi gata.

Fluierând veselă, intră în bucătărie şi prepară cina, în seara asta nu era mare lucru, doar un pui cu garnitură de orez la tavă. Mâinile şi braţele o dureau atât de tare încât abia putu să deschidă uşa cuptorului.

La şapte fără cinci, auzi maşina lui Jack oprind în faţa casei. Abia aştepta să-i arate ce făcuse. El întotdeauna o tachina că îi trebuia mult să ia o decizie. Ei bine, nu azi.

Se grăbi spre camera de zi.

El intră pe uşa din faţă, zâmbind.

— Bună, spuse ea, luându-i servieta şi haina. Vreau să-ţi arăt…

— N-o să-ţi vină să crezi ce mi s-a întâmplat azi, spuse el. Am încercat să te sun, dar probabil erai plecată.

— Am făcut două drumuri la magazinul de fierărie.

— Treaba asta e prea tare ca să-ţi fi lăsat un mesaj pe robot. Vino încoace, îşi petrecu un braţ în jurul ei şi o conduse spre canapea. Se aşezară. El îşi întinse picioarele, urcându-le pe măsuţă.

Din unghiul ăsta se vedea până în sufragerie. Folia albastră închidea priveliştea în fundal. Elizabeth bătea nervoasă din picior, aşteptând ca el să observe.

— Ghici cine m-a sunat azi.

Nu era bună la jocul acesta, însă asta nu-l împiedica niciodată să întrebe. Ea se uită din nou spre sufragerie.

— Spune-mi tu, iubitule.

— Ei, hai, trei încercări.

— Julia Roberts. Muhammad Ali. Preşedintele Bush.

El râse.

— Eşti pe-aproape. Directorul executiv al lui Larry King.

— Fără glumă?

— Fără glumă. M-a programat pentru marţi. A anulat un interviu cu nu ştiu ce mahăr din politică pentru a-mi face loc mie. Am să fiu în studio.

— Uau! Asta da veste! Ea simţi la el o fulgerare a vechii mândrii. Acum eşti pe drumul tău.

Drumul tău. Alesese prost cuvintele; ele o excludeau cumva pe ea, o lăsau în urmă.

— O să trimită două bilete la clasa întâi. Ne vom distra pe cinste. Am auzit de un restaurant… Birdie?

Ea se uita la sufragerie, la gaura din zid. Nu avea cum să termine la timp ca să meargă cu el, şi nici nu se gândea să plece din oraş lăsându-şi casa aşa. Infracţionalitatea nu era mare pe coastă, dar nu puteai să rişti, încercă să se gândească pe cine ar fi putut să sune, însă toate prietenele ei aveau soţi şi copii. Nu le putea cere să-şi facă bagajele şi să se mute aici pentru o săptămână. Şi, la drept vorbind, gândul de a petrece câteva zile complet singură era mai mult decât îmbietor.

— Ce e, iubito?

Ea arătă spre sufragerie.

— Azi am dărâmat peretele.

Încruntându-se, el se ridică. Pomi spre arcada care separa cele două camere, se opri şi se uită în urmă la ea.

— Ce naiba te-a apucat?

— Ştii că voiam acolo o fereastră mai mare care să dea în grădină. Azi m-am hotărât să pun un glasvand în loc de fereastră.

— *Azi?* Te-ai hotărât azi? îţi ia şapte luni ca să alegi culoarea zugrăvelii din bucătărie şi douăzeci şi patru de minute să faci praf un perete?

Ea ridică neajutorată mâinile.

— De unde era să ştiu că o să te sune Larry King?

Jack oftă din greu şi păşi pe molozul de pe podea. Fără să se întoarcă spre ea, spuse:

— Nu poţi să laşi casa în halul ăsta.

Ea se duse la el, îşi petrecu braţele pe după mijlocul lui şi îşi lipi obrazul de al lui.

— Îmi pare rău, Jack.

El se întoarse şi o luă în braţe. Ea văzu cât de tare se străduia el să fie cinstit.

— Nu-i vina ta. N-am vrut să fiu măgar. Ai muncit din greu aici. Sunt sigur că o să arate grozav.

De ce oare în zilele astea lucrurile mergeau întotdeauna aşa? De ce nimic nu mai venea uşor, nici chiar o portiţă de scăpare romantică? Ea ar fi trebuit *să vrea* să meargă cu el în această călătorie. Pe vremuri, ar fi mutat munţii din loc pentru un lucru ca ăsta.

— N-ar trebui să fie atât de greu, spuse ea încet, dându-şi seama că el spusese acelaşi lucru cu doar câteva săptămâni în urmă.

— Nu în seara asta, Birdie, spuse el, trăgându-se înapoi. Ea ştiu ce voia el să spună. Nici ea nu avea energie pentru altă discuţie de genul „Ce se întâmplă cu noi?”

Se forţă să zâmbească.

— Bine. Să ne gândim cu ce ai să te îmbraci.

El îi întoarse zâmbetul şi, cu toate că acel zâmbet era obosit, era efortul care conta.

— Mă gândeam la costumul bleumarin pe care mi l-ai cumpărat astă-vară.

— Cu cămaşa şi cravata galbene?

— Ce crezi?

Ce crezi? Asta era o fântână prea adâncă de explorat; mai bine să rămână la suprafaţa apei.

— Cred că ai să arăţi incredibil de frumos.

— Te iubesc, Birdie.

— Ştiu, spuse ea, dorindu-şi ca emoţia să fi venit la fel de uşor ca vorbele. Şi eu te iubesc. IARNA

Femeia trebuie să devină singură majoră…

Ea trebuie să-şi găsească singură adevăratul centru.

— Anne Morrow Lindbergh, *Gift from the Sea*

7

În ziua asta deprimantă şi rece de iarnă nicio rază de soare nu răzbătea printre norii cenuşii şi grei.

Jack se înregistra la hotel şi urcă în apartamentul său. Acolo, îşi agăţă în cuier geanta cu haine şi se îndreptă imediat spre dulapul din lemn de cireş aflat în camera de zi. Alese din minibar o sticlă micuţă de Chivas Regal şi îşi turnă un pahar.

Telefonul sună.

Precis era Birdie. Ea avea întotdeauna capacitatea paranormală de a şti exact clipa în care el ajungea în camera lui.

— Alo?

— Domnul Shore?

Se aşează pe pat. Gheaţa zornăi în pahar.

— Da, Jack Shore.

— Sunt Mindy Akin, unul dintre producători. Mâine după-amiază la trei o maşină vă va lua pe dumneavoastră şi pe domnişoara Maloney.

— Mulţumesc.

Pe dumneavoastră şi pe domnişoara Maloney. Era ceva prevestitor de rău în acea frază. Se întrebă – şi nu pentru prima dată – dacă n-ar fi fost mai bine să fi venit singur.

Dar Sally câştigase prin muncă această călătorie. I se trimiseseră două bilete la clasa întâi; ar fi fost o prostie să nu profite de amândouă.

În plus, n-ar fi invitat-o pe Sally dacă ar fi venit Elizabeth. Aşa că, de fapt, era vina soţiei lui că Sally stătea într-o cameră pe acelaşi hol.

Nici nu închisese bine când telefonul sună din nou.

De data asta era Elizabeth.

— Bună, iubitule. Cum a fost zborul?

El se lăsă pe spate pe maldărul de perne şi îşi puse picioarele pe pat.

— Ar trebui să-mi vezi apartamentul, Birdie. Ţi-ar plăcea la nebunie.

— Apartament, ai? Grozav, Jack.

El se încruntă, în mod uimitor, până şi în ziua asta mare, ea reuşea să pară neimpresionată, puţin distantă.

Doamne, era sătul de asta. Relaţia lor devenise o mare de curenţi puternici de adâncime şi de suprafaţă, unde nu găseai nicio zonă mai puţin adâncă, cu apă liniştită.

— Da, e grozav.

— Sufrageria prinde formă. Abia aştept s-o vezi.

Iarăşi casa! Hristoase! Ai fi zis că e un conac în Bel Air, nu o căsuţă de vară, refăcută, de la dracu' în praznic.

— Asta-i grozav.

— RCât stai acolo?

— Două nopţi. Interviul e mâine. Miercuri seară sunt acasă.

— Sunt invidioasă.

Aşa şi trebuia. Avusese toate motivele din lume să fie aici cu el. Dacă ar fi vrut cu adevărat să vină, ar fi putut să roage o prietenă să aibă grijă de casă.

Sună a doua linie.

— Stai o secundă, iubito. Mă sună cineva. O lăsă în aşteptare şi răspunse pe linia doi. Era Sally, care îi spunea că avea să fie la maşină într-o oră. El simţi o undă de vinovăţie, de parcă fusese prins făcând ceva rău. Dar era o nebunie; nu făcea decât să ia masa cu o colegă. Bine. Se întoarse la linia unu. Iubito? Trebuie să fug. Am rezervări la cină.

— Sunt mândră de tine, Jackson, spuse ea încet.

Asta aştepta el, fără ca măcar să-şi dea seama – ca ea să fie mândră de el.

— Te iubesc, spuse el, voind să fie adevărat, cu o ferocitate care îl surprinse.

— Şi eu te iubesc. Am să te sun mâine după interviu.

— Perfect. Pa, iubito.

Puse receptorul în furcă şi intră în baie. Cât făcu un duş şi îşi uscă părul termină primul pahar şi îşi mai turnă unul. Se îmbrăcă repede cu o pereche de pantaloni gri şi o bluză neagră dejerseu Calvin Klein. Apoi se uită pe fereastră, sorbindu-şi băutura, până se făcu vremea de plecare.

La şapte treizeci coborî la parter. Limuzina îl aştepta. Şoferul în uniformă coborî şi deschise portiera.

— Bună seara, domnule Shore.

Jack urcă şi se instală comod pe bancheta de pluş de culoare închisă. După niciun minut portiera se deschise din nou şi Sally urcă lângă el.

Era uluitor de frumoasă în rochia neagră, simplă, cu guler rotund şi mâneci despicate. Părul – cum de nu observase până acum ce blond era, aproape alb – îi atârna drept pe mijlocul spatelui. Când se aşeză lângă el, nu putu să nu-i remarce picioarele, sau sandalele sexy, cu toc înalt şi subţire pe care Elizabeth nu le-ar fi purtat nici în toiul verii, darămite în mijlocul iernii.

— Arăţi superb. Voise să spună „drăguţ”. Încercă să-şi lărgească gulerul, îl simţea dintr-odată prea strâns. E pornită căldura? îl întrebă el pe şofer.

Ea se aplecă spre el.

— Dă-mi voie.

Îi descheie nasturele de sus al bluzei.

— Gata. Acum arăţi ceva mai hippy.

El se uită la ea. Tot ce putu să vadă erau buzele roşii.

— Sunt prea bătrân ca să fiu hippy, spuse el, încercând să pună o oarecare distanţă între ei. Anii erau o graniţă naturală.

— Henry Kissinger e bătrân. Tu eşti… experimentat.

Fierbinţeala posibilităţii se învârteji între ei.

El se uită la şofer.

— Tagliacci Grill, spuse el. Avem rezervare pentru

ora opt.

Elizabeth era sfârşită. Ultimele douăzeci şi patru de ore le petrecuse muncind la sufragerie. Găsise la depozit exact uşile pe care le dorea – cineva le comandase, apoi renunţase – şi obţinuse şi o reducere de preţ. Singurul inconvenient fusese că trebuia să mărească spărtura, apoi urma să fixeze un cadru şi să monteze uşile. Toată munca istovitoare îi luase ore întregi.

Acum o dureau umerii şi avea degetele contractate ca la bătrâni, dar uşile cele noi erau la locul lor. Lăsă ciocanul jos şi îşi făcu o ceaşcă de ceai. Sorbindu-l, ieşi pe verandă.

Era o noapte cu o lună plină, uriaşă pe cerul argintiu. De aici, stelele păreau foarte aproape.

Coborî treptele verandei şi păşi pe iarba moale a curţii din faţă.

Era pe cale să se întoarcă în casă când un sunet îi reţinu atenţia.

La început se gândi că era vântul care se tânguia prin copaci. Dar nu bătea vântul, încet, se întoarse cu faţa spre ocean. Valurile poleite de lună se retrăgeau de la ţărm în şiruri fiinţe.

Auzi din nou sunetul. Un sunet trist, tânguit, care dăinui mult după ce ultima notă fusese lansată în eter, înţelese ce putea fi.

Traversă curtea din faţă şi se opri la marginea stâncii. O scară şubredă şerpuia pe o distanţă de zece metri pe verticală până la o semilună de nisip. Precauţia o ţinu în loc. Era întuneric, şi treptele puteau să fie alunecoase, periculoase.

Atunci le văzu.

Balene ucigaşe, cel puţin o duzină.

Înotătoarele dorsale ieşeau din apă înalte şi drepte. Fiecare părea să taie lumina lunii în jumătate. Ea se ţinu de balustrada crăpată şi coborî repede.

Sunetul se auzi din nou, obsedant şi jalnic. Un murmur vibrant care nu aparţinea acestei lumi. Era o muzică născută din apă, purtată de valuri. Acolo, o balenă se avântă din apă şi se scufundă iar şi nici la o secundă se auzi un zgomot, după care un jet de aer şi apă ţâşni din orificiul aflat în fruntea animalului.

Elizabeth era hipnotizată.

După plecarea lor, oceanul şterse toate dovezile prezenţei lor. Razele lunii argintau apa ca mai înainte. I-ar fi fost foarte uşor să se întrebe dacă chiar fuseseră acolo, sau visase.

Îşi dori să fi fost şi Jack aici. S-ar fi întors spre el, apoi s-ar fi lăsat luată în braţe, însă el era departe, cu…

Larry King.

— Oh, la naiba!

Uitase să-l sune.

Uitase. Şi mai rău, nici nu urmărise emisiunea. Ce naiba era cu ea?

Urcă scara în fugă şi intră în casă. Prin minte i se învârteau scuze care mai de care mai caraghioase. Scuze, iubitule, am fost prinsă într-o ciocnire în lanţ de maşini. Tocmai am scăpat şi am dat fuga direct la cabina telefonică.

Am mâncat ceva care nu mi-a priit şi mi s-a făcut rău.

Centralista de la hotel îi făcu legătura cu camera lui Jack.

Telefonul sună. Şi sună.

— Dă-te jos din pat, Jack, şopti ea cu disperare. Nu putea s-o dea în bară în halul ăsta. *Trebuia* să vorbească cu el în seara asta. Măcar atât merita şi el.

Vocea căsuţei vocală interveni. Lăsă un mesaj şi închise, în următoarele trei ore sună din sfert în sfert de oră, dar el nu răspunse.

Era imposibil ca Jack să doarmă cu toate telefoanele alea. Nici chiar dacă s-ar fi îmbătat după interviu.

Îl cunoştea prea bine. Jack *întotdeauna* răspundea la telefon.

Aşadar, unde era?

Pentru Jack emisiunea fu un succes.

La câteva minute după începerea interviului, Larry îi puse o întrebare directă.

— Sportivii din ziua de azi sunt modele bune, Jack? Ar trebui să fie?

Jack repetase de zece ori răspunsul la asta. Ştia exact ce să spună, dar când deschisese gura, vorbise din inimă.

— Ştii, Larry, sunt supărat. Am luat copii de nouăsprezece ani şi i-am transformat în celebrităţi multimilionare. I-am absolvit de orice responsabilitate în afară de cea de a evolua bine pe teren. Ei conduc beţi, noi le dăm peste mână. Ei violează femei, noi spunem că femeile sunt de vină. Ei îşi muşcă adversarii de ureche, pentru Dumnezeu, şi după câţiva ani sunt iar în ring şi câştigă milioane! Când eram în NFL, mi s-a deschis larg lumea. Tot ce trebuia să fac era să joc bine. I-am fost necredincios soţiei mele şi am lipsit de lângă copiii mei. Şi ştii ce? Nimeni nu m-a condamnat. Toată lumea vorbea despre presiunile la care eşti supus când eşti mijlocaş vedetă. Dar viaţa e dură pentru toţi. Mi-au trebuit cincisprezece ani grei, dar în sfârşit am învăţat că nu eram deloc deosebit. Ştiam să arunc mingea. Mare scofală! Trebuie să renunţăm să ne mai lăsăm celebrităţile şi sportivii să trăiască după propriul lor standard. Trebuie să redevenim o naţiune de sportivi buni.

— Există o mulţime de oameni cărora o să le placă răspunsul ăsta, spusese Larry. Şi numai câţiva cărora n-o să le placă.

Atunci Jack ştia sigur. Nu-şi distrusese cariera prin faptul că fusese sincer, şi-o făcuse. Sportivii băieţi-răi şi patronii de echipe aveau să-l urască. Suporterii şi părinţii aveau să-l iubească.

Şi nimic nu făcea mai mare senzaţie în mass-media decât controversa.

Până mâine, fragmente mari din discursul său plin de pasiune aveau să fie reluate de la un capăt al ţării la altul.

După emisiune se dusese direct la hotel ca s-o sune pe Birdie. Niciun răspuns. Apoi îşi sunase fetele. Tot niciun răspuns.

Dezamăgit, coborâse în barul din hol şi comandase un Dewar's dublu cu gheaţă.

Acum, o oră mai târziu, era la al doilea pahar.

Îl bău până la fund, apoi se uită la paharul gol. Lumina slabă se reflecta în mii de culori în gheaţa care se topea. Niciodată nu-i plăcuse să fie singur, iar într-un moment ca ăsta era şi mai rău.

— N-ar trebui să fii singur în seara asta.

Jack ridică privirea. Sally stătea în picioare lângă el, îmbrăcată într-o rochie albastră, mulată pe corp, susţinută pe umeri de două breteluţe incredibil de subţiri. O agrafă sub formă de fluture negru îi prindea părul la ceafă. Decolteul ei era de un alb lăptos.

Zâmbea, iar zâmbetul ei îi tăie respiraţia.

— Ai de gând să mă inviţi să iau loc?

— Desigur. Glasul lui era gros şi răguşit. Şi-l drese. Parcă spuneai că în seara asta te duci la mătuşa ta.

Ea râse şi se aşeză.

— Câteva ore la periferie e prea mult pentru mine, încă o anecdotă despre primul dinte al micului Charles m-ar fi făcut s-o rup la fugă ţipând. E doar un dinte, pentru Dumnezeu! Toată lumea are. Nu e ca şi cum ar fi compus un concert de pian.

Jack îi simţi piciorul lipit de al lui. Căldura corpului ei era tare plăcută, încercă să-şi amintească ultima dată când Elizabeth se uitase la el ca şi cum îl dorea cu adevărat; amintirea asta avea să-i fie armură. Dar nu o găsi. De ani de zile Elizabeth nu mai întinsese mâna în pat după el.

Acum era uşor de uitat cât de fierbinţi erau pe vremuri partidele lor de sex.

Chelneriţa veni la masa lor. Jack se uită la Sally.

— Margarita cu gheaţă, fără sare, corect?

— Ai ţinut minte.

Jack comandă încă un Dewar's pentru el.

— Ai fost fenomenal azi, spuse Sally când rămaseră iar singuri.

— Mulţumesc.

Chelneriţa veni, le lăsă băuturile şi plecă.

Undeva pomi un tonomat. Cânta „Time after time".

— După seara asta ai să fii o vedetă.

Cuvintele ei atinseră acel miez moale şi urgisit dinlăuntrul lui. Dintr-odată, parcă el era cel tânăr, iar ea cea cu experienţă. Nu putu să nu ridice privirea.

— Ştiu că eşti însurat, şopti ea. Nu vreau să-ţi stric căsnicia. Vreau doar să petrec o noapte cu tine. O singură noapte, apoi putem să uităm că s-a întâmplat. N-o să ştie nimeni.

Jack încercă să-şi aducă în gând chipul lui Elizabeth, dar nu-şi aminti cum arăta, şi n-o mai atinsese de atâta timp încât nici nu mai ştia senzaţia atingerii pielii ei. Pentru prima dată după un car de ani, se simţea dorit. Corpul lui tânjea să cedeze dorinţei.

— Eu aş şti, reuşi el să spună.

Ea îi atinse faţa şi îl făcu să se uite la ea.

— Doar un sărut, atunci, murmură ea.

El îi simţi răsuflarea pe gura lui, fierbinte şi umedă. Mai că gemu.

— Poţi să spui că a fost un sărut pentru victorie.

Acum ea era şi mai aproape, îi simţea parfumul şi aroma dulce a şamponului. Buzele ei le atinseră pe ale lui.

— Nu-i nimic rău într-un sărut pentru victorie, spuse ea, şi el sesiză o oarecare asprime în glasul ei, îl dorea la fel de mult cât o dorea el.

— Nu, spuse el încet, gemând la propria-i slăbiciune. Trebuie să plec. Se ridică.

Trebui să facă apel la toată puterea din el ca să plece.

Dimineaţa următoare, Elizabeth fu deşteptată de telefon. Se rostogoli spre el şi răspunse somnoroasă.

— Alo?

— Hei, Birdie, scoală-te! Te-ai uitat la emisiune?

Ea se ridică în şezut şi îşi trecu o mână prin părul încurcat.

— Bună, iubitule. Nu putea să-i spună că uitase. L-ar fi rănit prea tare, încercă să fabrice o scuză rezonabilă.

Însă el nu păru să remarce pauza ei.

— Am reuşit, iubito. Eşti măritată cu o supervedetă.

— Întotdeauna am fost măritată cu o vedetă, Jack. Ştiam eu că ai să fii bun. Sunt mândră de tine.

— Trebuie să mai stau o zi. Te superi?

— Bineînţeles că nu.

— Grozav. Atunci, mâine am să fiu acasă. Vom sărbători singuri, bine?

— Bine, iubitule. Te iubesc.

— Te iubesc. Pa.

Elizabeth puse încet receptorul în furcă. Nu îndrăznise să-l întrebe unde fusese noaptea trecută.

Totuşi, nu se putu abţine să se întrebe dacă fusese cu altă femeie. Erau mulţi ani de când nu-i mai pusese la îndoială fidelitatea, dar el păşise iarăşi pe vechiul drum al faimei, şi la asta îi dusese drumul înainte. Infidelitatea putea fi iertată, dar nu uitată.

Ciudat, nu asta o supăra cel mai mult.

Ce o deranja era faptul că într-adevăr nu-i păsa.

Jack stătea la birou, uitându-se la însemnările împrăştiate în faţa lui şi sorbind o cafea dublă.

În ultimele câteva zile, povestea lui Drew Grayland se răspândise ca focul, şi nu era rubrică sportivă să nu

pomenească de Jack. Interviul lui Larry King îl propulsase iarăşi în lumina reflectoarelor.

Avea ce dorise ani întregi: o şansă. Oamenii îl urmăreau iarăşi. Acum avea nevoie de un alt subiect tare, ca să-şi cimenteze reputaţia. Ceva care să atragă atenţia televiziunilor.

Noaptea trecută, în timp ce stătea în pat şi o asculta pe Birdie vorbind despre noul ei design pentru dormitor, Jack căuta cu disperare o idee, îi venise pe la trei a.m.

Acea idee a pornit de la Alex Rodriguez. Seattle se năpustise asupra renumitului înaintaş ca o haită de câini turbaţi când acesta semnase contractul cu Texas. De parcă Alex ar fi trebuit să refuze cel mai mare contract din istoria base-ball-ului.

Oamenii nu înţelegeau cât de efemeră este viaţa de sportiv profesionist. La treizeci de ani eşti bătrân, la treizeci şi cinci foarte bătrân, şi asta dacă trupul tău se ţine bine. Dar cum poate un trup să încaseze an de an genul ăla de pedeapsă şi să nu obosească prea curând? Trebuie să iei banii când îţi sunt oferiţi. Mâine s-ar putea să nu ţi-i mai ofere nimeni. Niciun sportiv în activitate n-ar îndrăzni să vorbească despre aşa ceva – ei sunt prea bogaţi pentru a fi crezuţi. Dar un sportiv cândva de aur, care şi-a pierdut cariera, ar fi perfect.

Se uită la ceea ce tocmai scrisese: Cu ochi de sportiv. Cum e să fii un zeu fragil.

Asta avea amestecul potrivit de strălucire, corupţie şi durere sufletească. Şi Jack cunoştea bine subiectul din interior şi din afară.

Sună telefonul. Ridică receptorul.

— Jackson Shore.

Un glas pe care nu-l mai auzise de ani de zile spuse:

— Hei, ce mai faci bătrâne?

— Warren! Jack se lăsă pe speteaza scaunului. La naiba, nu am mai auzit de ţine de când te-ai însurat ultima

dată şi mi-ai cerut să-ţi fiu cavaler de onoare. Ce e, te însori iarăşi?

— Nu, nu. Adevărul e că am tras o mică spaimă cu inima. Câteva nopţi cuplat la aparate în spital limpezesc în mod sigur un cap de bărbat.

— Acum eşti bine?

— Mai bine ca niciodată. Se pare că a fost un nenorocit de atac de panică, îţi vine să crezi? Paisprezece ani de fotbal profesionist şi nimic. Câţiva ani ca analist în studio şi sunt terminat. Doctorii spun că am nevoie de odihnă. Aşa că m-am hotărât să renunţ la slujba de comentator la televiziune.

Prea multe călătorii şi rahaturi, dar tipii de la Fox nu vor să mă lase să mă retrag cu graţie. Au venit cu ideea asta pentru o nouă emisiune de o oră. Se cheamă *Good Sports.* Vor să fie o combinaţie de *Real Sports* şi *Oprah*, dacă poţi să crezi asta. Ne vom uita la sportivi într-un cu totul alt mod, încercând să înţelegem presiunile şi durerile. Şi să scoatem în evidenţă modele.

— Sună grozav. Poate aş putea să fiu şi eu invitat cândva, să ştii, să vorbesc despre treaba cu Grayland.

— De fapt, te vrem mai mult decât invitat. Aveau de gând să te sune azi, dar i-am rugat să mă lase pe mine să-ţi propun afacerea. Şefii – şi eu, bineînţeles – cred că ai fi potrivit să fii coprezentator cu mine. De ani de zile tot încerc să conving pe cineva din New York să-şi încerce norocul cu tine. După treaba asta cu Grayland sunt, în sfârşit, gata să asculte. Gândeşte-te, Jacko, o să fie ca pe vremuri. O să fim iar o echipă.

— Nu face pe nebunul cu mine, Warren. Mi-aş vinde sufletul pentru o slujbă ca asta.

— Păstrează-ţi sufletul mic şi negru. Vino mâine la New York pentru un interviu.

— Vorbeşti serios?

— Fireşte că vorbesc serios. Pune-o pe secretara ta

să-l sune pe Bill Campbell de la Fox. El o să-ţi trimită un bilet. Apoi dă-i secretarei mele itinerarul. Am să te iau de la aeroport.

— Vin cu primul zbor. Şi mulţumesc, Warren.

— Nu-i o treabă sigură, Jacko. Dar am convingerea că o să-i punem în fund. Ne vedem mâine.

Jack închise şi sună imediat acasă. Elizabeth răspunse prompt.

— Alo?

— Bună, iubito, n-o să-ţi vină să crezi… Se opri. Şi dacă nu primea slujba? îşi dezamăgise de prea multe ori soţia în trecut. N-avea rost s-o lase să-şi facă speranţe degeaba. Mâine trebuie să plec la New York. Poţi să-mi faci geamantanul?

— New York? Pentru ce?

El gândi repede.

— Un mijlocaş foarte bun, licean, tocmai a semnat o scrisoare de intenţie cu Ducks. Trebuie să-i iau un interviu.

— Oh, grozav. Cât ai să lipseşti?

— Două nopţi. Hei, hai să luăm diseară masa în oraş. Ce zici de Stephanie Inn? E al naibii de romantic acolo.

La celălalt capăt al firului o pauză, apoi:

— Ce se petrece, Jack?

— Nimic. N-am mai luat de mult cina în oraş, atâta tot, răspunse el. Era adevărat. Nu-şi mai amintea când sunase ultima dată de la birou să stabilească o întâlnire cu soţia sa. Dar totul va fi altfel de acum înainte. Avea să mute cerul şi pământul pentru a căpăta slujba asta; apoi se va întoarce acasă triumfător. Oh, ea probabil va bombăni cu privire la mutatul în est, dar până la urmă avea să facă ce trebuia. Slujba asta le va oferi în sfârşit – *în sfârşit* – o a doua şansă. Totul e nemaipomenit.

Şi era. Pentru prima dată, era.

Elizabeth se dădu înapoi, cu braţele încrucişate la piept.

Jack era lângă uşă, cu geanta de voiaj în mână. Chiar şi la ora asta matinală, când nici nu se crăpase de ziuă, arăta vesel şi nerăbdător, aproape adolescent.

Preţ de o clipă, i se păru atât de frumos încât i se tăie răsuflarea, în mod ciudat, îşi aminti prima dată când o sărutase. Trecuse o viaţă de atunci. Stăteau întinşi pe iarbă în Quad, chipurile învăţând. Ea nu prevăzuse sărutul, nu era pregătită pentru el, iar când buzele lui le atinseseră pe ale ei, începu în mod inexplicabil să plângă. Odată cu acel prim sărut ştiuse că vraja ei era stabilită… că avea să-l iubească pe Jackson Shore până la moarte.

Probabil că încă era adevărat.

Dar asta era suficient?

Se uită la el, întrebându-se dacă el vedea dorul din ea, dacă acel dor îi strălucea în ochi. Sau dacă îl văzuse atât de des şi de atâta timp încât ajunsese să fie pur şi simplu *Elizabeth.*

— Poate aş reuşi să vin cu tine, spuse ea. Asta ar fi trebuit să spună când el plecase la *Lerry King Live.*

Zâmbetul lui se stinse. Lăsă geanta jos şi veni spre ea.

— Nu de data asta, Birdie. Am să fiu tot într-o alergătură. N-am să pot sta cu tine.

Ea dădu din cap, înghiţind nodul din gât. Pe vremuri o invita în fiecare călătorie de afaceri, însă ea nu voise niciodată să-şi lase copiii. Abia mai târziu – prea târziu – îşi dădu seama că hotărârea ei vorbea despre căsnicia lor. Era vina ei că îşi ratase şansa.

— Data viitoare, atunci. Oricum, nu pot să sufăr New York-ul.

El îi atinse faţa, obligând-o cu blândeţe să ridice bărbia şi să se uite la el.

Ea îşi petrecu braţele în jurul lui şi îl strânse tare, temându-se brusc să îl lase să plece.

— Ai grijă, şopti ea.

El se dădu înapoi.

— Am să te sun de la Big Apple. Am o cameră la Carlyle. Numărul de telefon e pe frigider.

— Bine. Drum bun. Baftă.

— Învingătorii n-au nevoie de baftă.

Ea rămase acolo, cu braţele la piept, mult timp după plecarea lui.

Undeva în casă trosni o bârnă, în camera de zi, ceasul de pe poliţa căminului sună de cinci.

Încercă să nu se gândească la ziua nesfârşită care se întindea în faţa ei. Era devreme; putea să se culce la loc; dar nu voia să doarmă.

Se duse în bucătărie, deschise agenda şi începu să-şi planifice ziua. Era pe la mijlocul listei când îşi dădu seama că era joi.

Seara femeilor fără pasiuni.

Poate se va duce. Nu avea altceva mai bun de făcut.

Lui Jack îi plăcea totul la clasa întâi: coada foarte mică la verificarea biletului de avion, locurile spaţioase şi confortabile, tăvile albe, curate cu mâncare comestibilă, băuturile care veneau întruna.

Şervetele fierbinţi, domnule? Să vă aduc un coniac după masă, domnule Shore? Pot să vă iau haina?

Serviciile erau ceva de care uitase că existau în transportul aerian până de curând. Vacanţele lor din ultimii ani însemnaseră patru oameni îngrămădiţi la clasa turist, cea mai ieftină.

Întinse mâna sub scaunul din faţă după servietă. Observând zgârieturile de pe pielea neagră, se gândi dacă n-ar fi trebuit să-şi ia una nouă. Ştia că Birdie ar fi spus: *Nu capeţi o a doua şansă să faci o primă impresie. Fă-o de prima dată.*

Brusc îşi dori să-i fi spus despre interviu. Ea s-ar fi dat de ceasul morţii să-i aleagă hainele, asortând cravata potrivită la cămaşa potrivită. N-ar fi existat nicio îndoială

în privinţa servietei.

Aşa îl ajutase să se pregătească pentru Albuquerque cu mulţi ani în urmă. Eşti o vedetă, spusese ea cu înfocare, strângându-l de umeri, şi să nu uiţi o secundă asta. Canalul 2 ar trebui să mulţumească Cerului în genunchi pentru şansa de a-l angaja pe marele Jackson Shore.

— Vedetă, murmură el, dându-şi seama prea târziu că vorbise cu glas tare. Se uită în jur, dar nimeni nu părea să fi observat.

Încă mai ţinea minte cum e să fii vedetă; asta era treaba nasoală, treaba care îl bântuise. Când eşti în vârf, mai degrabă pluteşti decât mergi… uşile ţi se deschid ca prin minune cu mult înainte să întinzi mâna spre clanţă… şi mesele de la cele mai bune restaurante sunt reţinute pentru tine. Şi mai presus de toate, felul în care se uită oamenii la tine…

— Domnule Shore? Comandantul aprinsese semnalul de legare a centurilor. Urmează să aterizăm.

Îşi băgă servieta la loc sub scaunul din faţă, apoi îi zâmbi însoţitoarei de bord.

— Mulţumesc.

Avionul atinse uşor pista, se zgâlţâi de câteva ori, şi rulă lin înspre terminal, în câteva momente, însoţitoarea de bord reapăru cu geanta lui de voiaj.

— Poftim, domnule Shore. N-aţi avut palton, nu-i aşa?

— Am uitat să-mi iau, spuse el zâmbind. N-am mai fost de ceva timp în est.

— Cum poate cineva care a jucat la Jets să uite iama newyorkeză?

Ea îl recunoscuse. Ăsta nu era un serviciu de clasa întâi obişnuit; ea *flirta* cu el.

— Eu sunt din Minneapolis. Am aici o oprire de două zile… la Warwick Hotel.

Jack auzi forfota oamenilor care coborau din avion. Totul părea foarte îndepărtat.

Tot ce trebuia să facă era să dea din cap, să spună *şi eu stau la noapte aici, ce coincidenţă!* şi s-o întrebe cum o cheamă. Puteau să-şi petreacă seara într-un colţ întunecos de bar plin de fum, cu picioarele lipite excitant, discutând fleacuri până venea vremea să nu mai vorbească deloc…

O clipă îşi dori asta – o dori pe ea – atât de tare încât ameţi. Apoi se gândi la Frank Gifford şi inspira adânc, îşi recăpătă echilibrul. Zilele alea trecuseră de mult.

Întinse mâna şi-şi luă geanta.

— Mulţumesc, distracţie plăcută în New York.

Zâmbetul ei dădu să apună. Şi-l recompuse repede.

— Călătorie plăcută, domnule Shore.

— Şi ţie, îşi puse geanta pe umăr şi coborî din avion. La poartă, o mulţime de oameni aştepta zborul următor.

Warren se detaşa în mulţime ca un brad de două sute de ani într-o pădure tânără. Era înalt şi scump îmbrăcat, dar nu asta îl scotea în evidenţă.

Pe capul lui stătea confortabil coroana celebrităţii, înainta, zâmbind. Mulţimea se dădu la o parte făcându-i loc să treacă. Oamenii îl arătau cu degetul, şuşotind între ei. Warren părea să nici nu observe.

— Warren, ce naiba mai faci?

— *Fulgerul Săritor Jack!* spuse Warren destul de tare pentru a atrage atenţia celor din jur. Pe câteva feţe mai în vârstă îşi făcu loc recunoaşterea. Puştii cu părul decolorat şi cercei în nas trecură mai departe, lipsiţi de interes.

Warren îl prinse pe Jack într-o îmbrăţişare de urs, apoi îl luă pe după umeri şi îl conduse spre ieşire.

— Doamne, ce bine îmi pare că te văd!

După o conversaţie alcătuită în mare parte din întrebări, urcară în Viperul roşu al lui Warren şi ieşiră în autostradă.

Era o zi cenuşie de iarnă. Norii atârnau deasupra autostrăzii, trimiţând pe parbriz o lapoviţă măruntă.

— Mai ţii minte când jucam pe rahatul ăsta? întrebă

Warren, claxonând şi trecând pe cealaltă bandă pentru a evita lovirea unui Lexus SUV.

Jack zâmbi. El şi Warren fuseseră colegi de echipă la Universitatea Washington din Seattle. Era sigur că jucaseră pe soare – trebuia să fi jucat –, dar asta nu mai ţinea minte.

Ce ţinea minte erau meciurile de pe Stadionul Husky din zilele când părea că Dumnezeu dăduse drumul la toate baierele cerului.

— Elizabeth şi Mary purtau la meciuri pungi de gunoi Hefty, ţii minte?

— Warren râse.

— Ce ţin eu minte legat de Mary sunt ţâţele ei şi că nu trebuia în veci să mă însor cu ea.

În studenţie, fuseseră două perechi nedespărţite: Jack şi Elizabeth, Warren şi Mary. Apoi Warren fusese trimis la Denver, iar Jack la Pittsburg. După mai mulţi ani şi mai multe transferuri, el şi Warren se reuniseră la New York. La acea vreme Warren era însurat cu Phyllis, şi atât el cât şi Jack erau supervedetele în lumea ultra-agitată, nebună a NFL. Dintre ei toţi, numai Elizabeth rămăsese întreagă la minte în anii de aur, când banii curgeau nuri. Ea economisise cât putuse, dar nu-i fusese uşor cu Jack, care credea că faima avea să dureze veşnic.

— Ce mai face Birdie?

— Bine. La fel şi fetele. Sunt acum amândouă la Georgetown. Stephanie e tot liniştită şi mult prea serioasă. Umblă cu copilul-minune care a câştigat Premiul Westinghouse. Are note grozave. Termină în iunie anul ăsta – cu o licenţă în micro ceva.

— Exact ca mama ei, ai? Birdie a fost singura studentă cu zece pe linie pe care am cunoscut-o.

Jack uitase cât îi plăcuse soţiei lui şcoala. Ani de zile după absolvire vorbise despre un masterat în arte frumoase, dar nu şi-l dăduse. Aşa era Elizabeth – îi plăcea

să vorbească despre o grămadă de lucruri.

— Jamie seamănă cu mine. Dacă nu era una dintre cele mai bune înotătoare din şcoală, s-ar fi chinuit ca dracu' să termine primul an de colegiu.

— Mai ţii minte Callaghan's Pub? Cum ne băteam cu băieţii cu cutiile de bere?

Şi agăţam fetele. Măcar pe asta Warren nu o spuse cu glas tare. Totuşi, tăcerea nu schimba trecutul. Jack îşi petrecuse o bucată din tinereţe în barul ăla, flirtând cu şirul nesfârşit de fete care se uitau la fotbal. Ducându-le în pat.

Şi în tot timpul ăla, Elizabeth era într-o casă caraghios de mare în Long Island, crescându-şi singură copiii. Când, în sfârşit, el venea acasă, mirosind a alcool şi fum şi parfum al altor femei, ea întotdeauna se prefăcea că nu observă.

Cum reuşiseră să depăşească acele zile? Şi cum putuseră atunci să fie mai fericiţi ca acum?

— Acesta e sediul, spuse Warren, arătând cu capul în stânga. Mâine ne vom întâlni la micul dejun cu mahării. Proba ta e programată la zece treizeci. Am să citesc cu tine.

Jack îşi slăbi cravata.

— Ceva sfaturi pentru vechiul tău amic?

Warren opri în faţa hotelului, apoi se întoarse spre Jack.

— Ţi-am văzut interviul cu studenta aia. Singura mea sugestie este să te relaxezi puţin. Camera de filmat e ca femeia – simte frica şi disperarea – iar tipii disperaţi nu capătă niciodată slujbe trăsnet.

Jack râse. Nu mai ţinea minte de când nu mai primise o slujbă trăsnet. Poate că tot timpul disperarea fusese problema lui.

Portiera din partea lui se deschise. Un bărbat în uniformă îi zâmbi.

— Bine aţi venit la Carlyle, domnule.

Jack coborî din maşină şi îi dădu portarului geanta.

— Mulţumesc.

Warren se aplecă peste scaunul din dreapta.

— Vrei să vii diseară la noi la cină? Beth e o bucătăreasă de rahat, dar prepară un martini al naibii de reuşit.

— Zic pas. Trebuie să am capul limpede pentru mâine.

— Întotdeauna te-ai dat la fund înainte de un meci mare. Am să vin pe la opt. Vom lua micul dejun la hotel.

— Grozav. Şi, Warren, mulţumesc pentru tot.

— Nu-mi mulţumi până nu te vezi cu slujba. Atunci am să te taxez.

Jack se uită în urma Viperului roşu, apoi se înregistra la hotel şi urcă în camera lui. Primul lucru pe care îl ia cu fii să-şi toarne ceva de băut. Nu se putu abţine. Era foarte emoţionat. Nu se gândea decât la ce însemna şansa asta.

Te rog, Doamne. Se uită la telefon ştiind că trebuia s-o sune pe Birdie, dar gândul îl extenuă. Avea să pretindă că a fost în oraş pentru a se întâlni cu un fost coechipier, iar ea urma să se laude cu nu ştiu ce tapiţerie de canapea.

De ani de zile era la fel. Aşa că de ce îl deranja atât de mult în ultimul timp? Oftând, ridică receptorul şi formă numărul de acasă.

După al patrulea apel, se cuplă robotul.

— Bună, iubito, spuse el. Sunt la Carlyle Hotel, camera 501. Numărul e pe frigider. Sună-mă. Te iubesc.

Cuvintele veniră automat, dar în tăcerea care urmă se pomeni gândindu-se la ce însemnau ele… şi cât trecuse de când fuseseră întru totul adevărate.

Se duse la fereastră şi se uită la Manhattan-ul care strălucea în noapte. Apoi, închise ochii şi, în întunericul brusc, se văzu mai tânăr, un bărbat plin de certitudinea propriei sale măreţii.

Acei bărbat se mişca în alt timp şi în alt spaţiu, departe de aici. Seattle.

Era pe înserat într-o zi rece de iarnă…

Se dusese la casa frăţiei Delta Delta Gamma de pe Forty-fifth Street şi i se spusese că Elizabeth Rhodes îşi petrecea toate după-amiezile de sâmbătă în Arboretum. Nu avusese de ales decât să se ducă s-o caute acolo. Îl mânase disperarea; nu exista nimic mai disperat decât un student, vedetă de fotbal, care nu avea notă de trecere.

O găsise pe malul Lacului Washington. Picta. La început, tot ce văzuse fusese părul ei, poleit de soarele care apunea. Era îmbrăcată cu un pulover albastru de lână şi o salopetă din denim care îi camufla complet corpul, şi din buzunarul de la spate îi ieşeau trei pensule.

Ciudat că îşi amintea amănuntul ăsta, dar aşa fusese. Avea trei pensule.

Încă mai ţinea minte conversaţia lor, aproape cuvânt cu cuvânt…

El îşi drese glasul şi spuse:

— Elizabeth Rhodes?

Ea se răsuci atât de repede încât scăpă o pensulă.

— Cine eşti?

Frumuseţea ei îl ului.

— Jackson Shore… Am primit numele tău de la doctor Lindbloom de la catedra de engleză. Mi-a spus că s-ar putea să ai loc în programul de meditaţii pentru încă un student. Zâmbi ruşinat. Sunt pe cale să pic la literatură.

Fruntea ei se încreţi.

— În ce an eşti?

— Întâi.

— Un student de anul întâi care e pe cale să pice la examenul de literatură engleză şi care apelează la ajutor – într-o sâmbătă – în ultima săptămână a trimestrului. Ochii ei verzi ca marea se îngustară. Lasă-mă să ghicesc: sportiv.

— Fotbal.

Zâmbetul ei era subţire.

— Bineînţeles. Uite ce-i – cum te cheamă, Jack? – te-aş ajuta cu plăcere, dar…

— Grozav. Mi-a spus doctor Lindbloom că pot să contez pe tine. Când ne putem întâlni? Lucrarea mea finală trebuie să fie o poezie în pentametru iambic, ce-o mai fi şi asta. Chiar am nevoie de ajutorul tău.

Ea oftă şi îşi trecu o mână prin păr.

— La naiba. După un moment lung, spuse: Am putea să ne întâlnim diseară.

— Diseară? Să-mi fac tema într-o seară de sâmbătă? Nu cred.

Văzu că ea încerca să îşi amintească numele lui şi, în mod ciudat, lucrul ăsta îl făcu să se aprindă. Era obişnuit ca femeile să-l urmărească, să se culce cu el pentru că era o vedetă a fotbalului, şi totuşi uite-l aici, atras de femeia asta care nici măcar nu-şi amintea cum îl cheamă.

— Îmi pare rău. Va trebui să găseşti pe altcineva, înclină capul în semn că discuţia se încheiase şi se întoarse la pictat.

El făcu un pas spre ea.

— Şi dacă eu te vreau pe tine?

Ea se întoarse. Uitându-se atent la el, îşi dădu după ureche o şuviţă de păr blond. Atunci observă el uriaşul inel de logodnă cu diamant.

— Ascultă, Jake…

— Jack. El mai făcu un pas.

Ea se dădu înapoi.

— Eu iau numai studenţi cărora chiar le pasă de cursuri.

El făcu şi ultimul pas care îl mai despărţea de ea.

— Am nevoie de tine.

Ea râse.

— Ei, hai! Nimănui nu-i pasă dacă voi, sportivii, chiar învăţaţi.

Ceva în glasul ei îl surprinse, o umbră de accent. Sudistă, se gândi el. Îi plăcea acel accent dulce, tărăgănat.

— Mie îmi pasă.

Ea se uită la el şi, treptat, începu să roşească.

— Bine. Ne întâlnim mâine dimineaţă la Suzzallo. Zece patruzeci.

— Uf, nu Suzzallo. E al naibii de multă morgă acolo.

— E o bibliotecă.

— Ce zici să ne întâlnim în Quad? Pot să aduc cafea?

— Nu-i o întâlnire amoroasă. Se uită la ceas. Uite ce-i, am să fiu în sala de lângă arteziană de la etajul al doilea al bibliotecii la zece patruzeci. Dacă vrei să te ajut, fii punctual.

Ăsta fusese începutul.

Jack se îndrăgostise rapid de Elizabeth, şi nu-i luase mult s-o vrăjească, în acele zile, îi promisese luna şi stelele de pe cer, jurase s-o iubească veşnic. Şi vorbise serios. Crezuse în asta.

Nu făcuseră nimic rău, niciunul din ei.

Doar că nu înţeleseseră ce mult însemna *veşnic.*

9

Elizabeth stătea în mijlocul debaralei de haine, încercând să se hotărască cu ce să se îmbrace. Tot ce avea i se părea nepotrivit. Pe un perete, atârna un şir de curele.

Însă acum, în ceea ce numea ea deprimant anii fără metabolism, ele erau inutile. Vechile ei curele ar fi putut să-i cuprindă o singură coapsă. Pe măsură ce începuse să ia în greutate, trecuse de la curele la eşarfe. Avea duzini de eşarfe de mătase pictate manual, menite să camufleze o siluetă mai rotofeie, dar o eşarfa vaporoasă nu părea deloc potrivită pentru întrunirea femeilor fără pasiuni.

O rochie verde închis, tricotată, lungă până la glezne, îi reţinu atenţia. Fără să mai piardă timpul, o luă şi se îmbrăcă.

Din sertarul de la birou scoase un colier din aliaj pe

bază de cupru, lucrat manual, o relicvă din perioada în care se ocupa de bijuterii.

— Gata. S-a rezolvat. Nu se mai uită în oglindă. Coborî la parter, îşi luă poşeta de pe masa din bucătărie şi ieşi din casă.

La colegiu, se opri o clipă în faţa uşii închise a clasei, apoi intră.

De data asta feţele erau cunoscute şi primitoare. Mina, îmbrăcată într-o altă rochie de casă, din poliester înflorat, stătea în picioare discutând cu Fran, care părea să asculte cu atenţie. Drăgălaşa Joey, chelneriţa de la Pig-in-a-Blanket, vorbea cu însufleţire cu Sarah. Kim stătea în spate, la masa de cafea, făcându-şi de lucru cu un pachet de ţigări.

— Nu credeam că ai să mai vii, spuse Joey, venind spre Elizabeth, toată un zâmbet.

Elizabeth fu surprinsă că cineva se gândise la ea.

— De ce?

Joey se uită cu înţeles la mâna stângă a lui Elizabeth.

— E un diamant mare.

Elizabeth îşi privi şi ea inelul de logodnă, un diamant de un carat şi jumătate montat pe o bandă lată de aur. Nu ştiu ce să spună.

— Cele mai multe dintre noi am fost aruncate la gunoi. Câteva, ca mine, am căzut în cap. Pe beton. De la etajul zece. Zâmbi amar. Din fericire, eu am sărit ca o minge.

— Toate femeile sar la fel, răspunse Elizabeth, surprinzându-se pe sine. Fie sari, fie rămâi lată, nu-i aşa? în ultimii cincisprezece ani soţul meu a lucrat în vreo opt oraşe. Am avut şi eu parte să tot sar, crede-mă.

— Uau! Militar?

— Nu. Nu voia să precizeze cariera. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca toată lumea să ştie că era măritată cu Jackson Shore. Asta stârnea întotdeauna o conversaţie

de genul „Ce noroc pe tine!”, or ea nu asta dorea să audă de la aceste femei, însă trebuia să spună ceva. Nu se putea fixa la un singur lucru.

Joey chicoti.

— Are penis, nu? Toţi sunt aşa.

Sarah bătu din palme.

— Bună seara, doamnelor. E grozav să văd atâtea feţe cunoscute.

Joey o luă pe Elizabeth de braţ şi o conduse spre şirul de scaune alăturate, unde se aşezară.

Sarah era la mijlocul discursului de deschidere când Mina se ridică brusc, zâmbind cu toată faţa.

— Am venit aici la volan! Buza de jos, şi mai mare din cauza rujului roz, îi tremura. Acum pot să merg oriunde.

Fu răsplătită cu aplauze furtunoase.

Elizabeth se miră ce profund o afectau acele cuvinte. *Acum pot să merg oriunde.*

Ce sentiment grozav trebuie să fi fost! Cum de ei nu-i trecuse niciodată prin cap aşa ceva, deşi conducea de ani întregi? Libertatea îi fusese întotdeauna la îndemână, disponibilă ori de câte ori pornea maşina. Disponibilă oricărei femei care îndrăznea să-şi ridice privirea de la ruta prestabilită şi să se întrebe: *Oare unde m-ar duce drumul ăsta?*

Când aplauzele se stinseră, femeile se întoarseră la locurile lor. De data asta, pentru că nu existau feţe „noi”, Sarah iniţie o discuţie care îşi avea rădăcinile în visurile exprimate anterior.

Joey vorbi prima:

— Ieri i-am dus pe copii la dentist, îmi place la nebunie locul ăla curat. Oftă. Igienista de la cabinet tocmai şi-a cumpărat o broscuţă Volkswagen nouă-nouţă. Vă vine să credeţi? Ce n-aş da să conduc o maşină ca asta!

— Te-ai gândit vreodată să te faci igienistă?

— Da, cum să nu! Abia am reuşit să termin liceul.

Cred că media mea generală a fost un număr negativ, încercă să zâmbească, apoi se aplecă şi cotrobăi prin punga uriaşă de la picioarele ei. Totuşi, săptămâna asta m-am gândit la visele *cuiva.* Unul dintre clienţii mei a lăsat asta pe masă, săptămâna trecută. Scoase o pensulă şi i-o întinse lui Elizabeth. O fi karma, sau ce?

Era o pensulă Big K, probabil dintr-o trusă de pictat pentru copii. O pensulă mică şi ieftină pe care niciun pictor care se respectă n-ar fi folosit-o.

Atunci de ce îi veni lui Elizabeth să plângă?

— Mulţumesc, Joey, spuse ea, luând pensula. Când o atinse, inima îi tresări uşor.

— Vorbeşte-ne despre picturile tale, spuse Sarah. Cum a fost?

Elizabeth trase adânc aer în piept.

— În colegiu, profesorii spuneau că am talent. Am fost admisă la mai multe programe postuniversitare pentru arte frumoase.

— Te-ai dus? întrebă Joey, cu glasul înecat de respect şi admiraţie.

— Nu. După ce s-au născut fetele, n-am mai avut timp. Mai târziu, când Jamie a intrat în clasa întâi, am încercat să mă întorc la pictură, dar când am pus mâna pe pensulă, nu s-a întâmplat nimic. Am stat pur şi simplu acolo, fără să pot trage o linie. Se uită în jur la feţele celorlalte femei. Fiecare dintre ele înţelegea. Uneori îţi ratezi şansa.

Şi totuşi… Când se uită la pensula din mâna ei, ceva se întâmplă. Nimic major, niciun Glas al lui Dumnezeu sau ceva de natură divină, totuşi *ceva.*

Îşi aminti dintr-odată cum era când picta. Senzaţia semăna cu zborul… cu plutirea.

Dintr-odată, nu se mai putu gândi la nimic altceva.

După întrunire, lăsă maşina în şopron şi alergă spre casă. Fără să mai aprindă lumina de la parter, urcă în

camera ei. Deschise debaraua, dădu la o parte hainele, şi se lăsă în genunchi.

Era acolo: o cutie de carton plină cu ustensile vechi. O trase spre ea, inhalând mirosul de mult uitat de vopsea uscată. Deasupra era o perie din păr de zibelină, ai cărei peri fini şi lucioşi erau de un maro ca ciocolata, întinse mâna şi o luă, apoi şi-o trecu uşor peste pielea fină de sub bărbie.

Zâmbind, se ridică în picioare, intră în dormitor şi se duse la uşile duble care dădeau într-un balcon, îşi lipi un deget de geamul rece, uitându-se la oceanul negru ca noaptea.

Dacă exista vreun loc unde putea să picteze din nou, acela era aici, în siguranţa acestei curţi, închise ochii, îndrăznind să-şi imagineze preţ de o clipă un viitor nou, strălucitor.

Jack conducea încet pe drumul şerpuit, odată cu pietriş, acum cu noroi, care ducea la casa lui. Cu toate că Stormwatch Lane se întindea pe aproape o jumătate de milă, în lungul lui nu mai existau şi alte locuinţe. Pe cea mai mare parte a lungimii lui, drumul era mărginit la vest de o stâncă abruptă. Jos se întindea Oceanul Pacific.

Parcă maşina în şopron, apoi îşi luă geanta de voiaj şi se îndreptă spre uşa din faţă.

În casă, dăinuia mirosul lumânărilor de scorţişoară pe care le aprindea Elizabeth de Crăciun. Ea spunea întotdeauna că o să le păstreze pentru sărbători, dar nu o făcea niciodată. Le aprindea seară de seară, până fitilul se transforma în boabe de cărbune lipite pe fundul borcanului.

— Elizabeth?

Niciun răspuns.

Uşa din faţă se deschidea într-un hol mic, în stânga era camera de zi, în dreapta, bucătăria. Ambele erau goale. Jack trecu pe lângă sufragerie – oare îi spusese ce

bine arată glasvandul? – şi urcă scara spre dormitor.

Ea stătea lângă uşile ce dădeau în balcon, cu spatele la el.

În lumina veiozei de pe noptieră, părea aproape eterică.

— Un bănuţ pentru gândurile tale, spuse el.

Ea se răsuci. Când îl văzu, râse.

— M-ai speriat de moarte.

— Am prins un zbor mai devreme.

Ea îşi întoarse privirea spre mare.

— Ai avut noroc.

Deja nu mai era atentă. Dar vestea lui avea să o facă. Dădu să spună ceva, însă ea îl opri.

— E o noapte atât de frumoasă! întunericul are atâtea culori! Mă face să-mi doresc să pictez din nou, în cele din urmă, se întoarse şi se uită la el. M-am dus în seara asta la întâlnire şi…

— Am o surpriză, îi trecu fulgerător prin minte că poate ar fi trebuit să facă altfel… poate să-i dea vestea cea bună după o cină grozavă la L'Auberge. Dar nu mai putea aştepta, îl mai ţii minte pe Warren Mitchell?

Ea oftă uşor, apoi spuse:

— Cel mai rapid înaintaş din New York? Bineînţeles că îl ţin minte. Acum e… analist la Fox?

— Era. A tras o sperietură cu inima şi s-a hotărât să-şi schimbe viaţa. Când a vrut să se lase de meserie, tipii de la Fox i-au oferit o emisiune de o oră, o dată pe săptămână. Un fel de talk show sportiv.

— Nu ştiu dacă ne mai trebuia bărbaţi care să vorbească despre sport.

Asta îl descumpăni pe Jack.

— Ăsta va fi un gen de emisiune cu totul nou. Au contract pentru douăzeci şi şase de episoade. Se filmează în studioul Fox din New York, aşa că s-a terminat cu drumurile la meciuri şi toate celelalte.

— E grozav pentru Warren.

— Şi pentru noi.

— Noi?

El zâmbi.

— Am să fiu comediator al emisiunii.

— Poftim?

— De fapt, de asta m-am dus la New York. Am dat o probă.

— M-ai minţit?

— N-am vrut să te dezamăgesc din nou. Dar de data asta am căpătat slujba. I-am dat gata pe tipii de la televiziune, iubito. Ia gândeşte-te, o vom lua de la capăt. E aproape ca şi cum am fi iarăşi tineri.

— Iarăşi tineri? Ce tot spui tu acolo?

— Va fi grozav, ai să vezi. S-ar putea chiar să reluăm legăturile cu o parte din vechea gaşcă. Şi vom fi la doar câteva ore de D.C. Ai să poţi lua trenul ca să le vizitezi pe fete la şcoală.

— Câteva ore de D.C? Despre ce vorbeşti?

El se înfiora. Asta era partea delicată.

— Ştiu că ţi-am promis că asta o să fie ultima mutare, dar mi-au oferit atâţia bani încât n-o să-ţi vină să crezi. Am primit chiar şi un nou agent – un adevărat Jerry Maguire. Totul poate să fie acum al nostru.

— Tot ce vrei *tu*, adică. Ea era supărată, nu încăpea îndoială. Nu dai doi bani pe ce vreau eu. Mi-am pus inima şi sufletul în locul ăsta.

— E doar o *casă*, Birdie. Patru pereţi nenorociţi cu instalaţii proaste şi ferestre prin care suflă vuitul. Veni spre ea. Casa asta înseamnă pentru tine mai mult decât însemn eu? Ştii de cât timp visez la asta.

— La ce visezi tu, Jack?

— Îi?

— Bun răspuns. Presupun că tu pui întotdeauna visele tale pe primul loc. Când o să fie şi rândul meu?

— Cum dracu’ să ştie cineva că măcar *vrei* un rând, Birdie? Ţi-ai petrecut toată viaţa pe tuşă. Vrei un rând? Atunci riscă şi tu ca noi ceilalţi, intră pe teren, dar nu-ţi vărsa focul pe mine pentru că am curaj să încerc să obţin ceea ce vreau.

Culoarea dispăru din obrajii ei, şi el ştiu că mersese prea departe. Cu Birdie puteai să faci orice, numai să nu te apropii prea mult de adevăr.

Ea făcu un pas înapoi.

— Vin numaidecât. Trebuie să mă gândesc.

— Ba nu, stai aici şi vorbeşte cu mine. Nu fugi. El ştia, totuşi, că asta n-ar fi servit la nimic. Ea întotdeauna pleca în mijlocul certei şi revenea după ce se calma. Nu suporta intensitatea propriilor ei emoţii.

El îi atinse bărbia şi o sili să se uite la el.

— Gândeşte-te, Birdie. Am petrecut doi ani unde a înţărcat dracu’ iapa. Am făcut naveta trei ore ca tu să poţi avea casa de vis, în tot acest timp, ai ştiut că eu muream aici. Am făcut asta *pentru tine.* Apoi adăugă încet: Am crezut că ai să te bucuri pentru mine.

Ea oftă din greu.

— Oh, Jack. Bineînţeles că ai crezut.

El nu ştiu ce să spună la asta, în tăcere, o urmări ieşind din dormitor. Nu se deranjă să se ducă după ea; ştia că nu avea rost, în loc de asta, se duse la fereastră şi aşteptă.

După câteva minute o văzu ieşind de pe verandă şi străbătând curtea întunecată înspre gardul vechi care se întindea de-a lungul marginii zdrenţuite a stâncii. Se opri în vârful scării şi se uită la mare.

El habar n-avea la ce se gândea ea, încă un semn al îndepărtării lor.

În cele din urmă ea se întoarse în casă, între timp, el făcuse focul în şemineu şi băgase la cuptor o lasagna congelată. Casa mirosea a roşii coapte şi a brânză topită.

Ea îşi agăţă haina în cuierul de la intrare şi intră în camera de zi. Un timp ce păru o eternitate rămase în picioare, uitându-se la el, cu dâre de lacrimi pe faţă. Foarte încet, spuse:

— Cred că am putea trăi din nou în New York... o perioadă.

El o trase în braţele sale şi o învârti.

— Te iubesc, Birdie.

— Sunt convinsă.

— De data asta o să fie grozav, ai să vezi. Fără copii care să te ţină legată de casă, fără o slujbă care să mă ţină departe de oraş. Vedea că era sceptică, dar şi că voia să creadă.

— Bine. Dar vreau să închiriem casa asta, nu s-o vindem. Asta nu e o mutare permanentă. Vreau să fii de acord cu asta, altfel nu facem târgul.

— S-a făcut.

— Într-o bună zi ne vom întoarce aici. Vom îmbătrâni în casa asta.

— De acord.

— Şi nu vom locui în Manhattan. Poate în Westchester County. Luni încep să sun la agenţiile imobiliare. Până la vară trebuie să ne găsească o casă.

— Luni încep munca.

— Poftim?

— Asta a fost înţelegerea. Vor să lanseze repede emisiunea.

— Unde naiba ţi-a fost capul? Ea se trase de lângă el. Nu ne putem muta până luni.

— Ei mi-au oferit un contract, iar eu l-am semnat, Birdie. Cu trecutul meu, ce trebuia să fac, să negociez?

— Nu se poate găsi atât de repede o casă decentă în New York. Ultima dată ne-a luat şase luni.

— Putem să folosim apartamentul lor de serviciu până găsim o casă. Duminică plec înapoi. De îndată ce

termini de închis casa asta, poţi să vii să-ţi alegi casa de vis. Banii nu-s o problemă de data asta. Zâmbi. Ei hai, Birdie, nu mai fi ţâfnoasă. Ia-o ca pe o aventură.

— Stai să vedem dacă am înţeles bine. Ai acceptat o slujbă fără să mă anunţi, ai acceptat să folosim un apartament de serviciu pe care eu nici nu l-am văzut, ai aranjat să ne mutăm în celălalt capăt al ţării, *şi,* drept capac la toate, eu trebuie să închid singură casa.

Spus de ea, totul suna urât. Lui nu aşa i se păruse. La naiba, aşa făcuseră de o grămadă de ori.

— O să stăm câţiva ani. Dacă nu ne place, putem oricând să ne întoarcem.

Ea se apropie de fereastră.

Jack se duse în spatele ei, o luă de umeri şi o sărută pe ceafă.

— În New York am fost fericiţi, mai ţii minte?

— Nu, spuse ea, nu ţin minte să fi fost fericiţi în New York.

N-ar fi trebuit să spună asta. Evocarea trecutului era o mişcare proastă.

— De data asta vom fi fericiţi.

— Oare? Glasul ei avea o notă jinduitoare care se potrivea cu dorurile lui. O speranţă subtilă că o nouă locaţie ar putea întoarce o emoţie veche.

— E mai aproape de fete, îi aminti el, ştiind că ăsta era cel mai bun argument al lui. Poţi să iei trenul să te duci la ele oricând vrei.

— Asta e adevărat.

— Crede-mă, Birdie, o să fie bine pentru noi.

— Sunt convinsă că ai dreptate, spuse ea, fără să se rezeme de el, aşa cum ar fi făcut odată. Se dădu la o parte. Cred că trebuie să încep. Sunt atâtea de făcut. Trebuie să le sunăm pe fete. Mâine am să sun la firma care se ocupă de mutări…

Încordarea accentua frumoasa cadenţă sudistă din

glasul ei.

— Vom fi fericiţi, spuse el din nou. Ai să vezi.

Ea oftă din greu.

— Bineînţeles că vom fi.

Întregul weekend, Elizabeth se simţi ca un condamnat la moarte care urma să fie executat luni dimineaţă.

Pe de altă parte, Jack era ca un copil de Crăciun, atât de emoţionat încât uneori izbucnea în râs fără niciun motiv. Slujba asta reprezenta tot ce îşi dorise vreodată.

Sub nicio formă Elizabeth n-ar fi putut să se opună plecării.

Nu aveau niciun motiv să nu se ducă, în privinţa asta el avea dreptate. *Era* într-adevăr o aventură.

Numai că era aventura altuia; Elizabeth mergea doar în călătorie. Cu bilet de însoţitor.

În seara asta de duminică, ultima lor seară împreună pentru mai multe săptămâni, se pomeni îndreptându-se cu paşi mici spre depresie. Oriunde se uita, vedea ceva care conta pentru ea, ceva ce nu putea lăsa în urmă. Casa asta însemna foarte mult pentru ea, mai mult decât putea să exprime sau să înţeleagă. Gândul că o părăsea îi făcea să-i fie rău de la stomac.

După ce vreme de doi ani se trezise dimineaţă de dimineaţă spre priveliştea de ilustrată a Oceanului Pacific, cum putea să se trezească, să meargă la fereastră şi să vadă clădirea de peste drum? Cum putea să trăiască fără să vadă stelele noaptea, sau să audă mugetul oceanului într-o zi de iarnă? Cum putea să trăiască într-un loc unde nu era niciodată linişte, unde milioane de oameni trăiau stivuiţi până la cer?

Din nefericire, nu avea de ales. Era soţia lui Jack.

În ultima lor seară împreună, puse masa cu grijă, folosind cea mai bună veselă şi argintăria. La cină, servi *Coquittes-Saint-Jacques* pe un platou de porţelan Haviland

translucid care fusese al străbunicii ei.

În timp ce ea şi Jack stăteau la masă, fiecare în câte un capăt, distanţa dintre ei părea de mile întregi. Erau ca într-o scenă tristă dintr-un film străin, un tablou al regretului marital, doi oameni pe care îi unise demult iubirea şi care ajunseseră aşa… nişte umbre palide ale celor care fuseseră cândva, şi imagini mai palide ale celor care voiau să fie.

Jack înălţă capul spre stânga, cu furculiţa în aer. Ea ştia că el asculta televizorul din sufragerie. Howie Lang făcea reclamă pentru Radio Shack.

— Poate să într-o zi şi tu ai să faci o reclamă tâmpită la televizor.

El râse.

— N-ar fi grozav?

Ei îi veni să-l pocnească.

— Da, grozav.

— Ia zi, ce-ai să faci în New York?

Drăguţ din partea ta că ai întrebat, în sfârşit. Ea alungă gândul şi spuse:

— Nu ştiu. Aş fi spus grădinărit, dar în marele oraş n-ai unde să faci asta.

— Poate aranjezi nişte jardiniere.

Ea se gândi la grădina ei din spatele casei, îşi petrecuse ultimele optsprezece luni proiectând un plan pentru aceasta. Se interesase exact unde ce plantă mergea. Primăvara trecută plantase trei sute de bulbi. Narcise galbene, şofrani, zambile, crini.

— E o idee grozavă.

După asta, se cufundară în tăcere. Când terminară masa, merseră în bucătărie şi spălară vasele împreună. Elizabeth le clătea, Jack încărca maşina de spălat vase. Era o rutină pe care o perfectaseră de-a lungul anilor.

Când totul fu pus la locul lui, Jack spuse:

— Mă întorc imediat.

Se ţinu de cuvânt şi se întoarse într-o clipă cu o cutie mare şi plată, ambalată în hârtie roz cu irizaţii. O luă de mână şi o duse în camera de zi.

— Vino, şopti el, şi ea îşi aduse aminte de ziua de demult când el întinsese mâna şi îi oferise inima lui. *N-ai de ce să te temi*, spusese el atunci; *eu sunt cel pe care îl vrei.*

Jack luă telecomanda de pe măsuţa de cafea şi stinse televizorul.

Elizabeth se aşeză pe canapea, încercând să nu se gândească la camera asta, preferata ei.

El îngenunche în faţa ei.

— Ştiu că am făcut-o de oaie de data asta.

Ea nu răspunse, de teamă că dacă spunea ceva avea să-şi trădeze supărarea, îndrăzni să spună doar atât:

— Da.

— Îmi pare rău.

Scuza o dezumflă, ba chiar o făcu să-i fie jenă. Voia cu adevărat să fie genul de femeie care salută schimbarea, în ultimă instanţă, voia să se bucure de succesul soţului său.

— Şi mie îmi pare rău. Cred că am uitat cum e să fii aventurier.

— Acum vom fi fericiţi. Ferocitatea din glasul lui o surprinse, amintindu-i că, în ultimul timp, el fusese la fel de nefericit ca ea.

El împinse pachetul spre ea.

— Ţi-am adus asta de la New York.

— E prea mare ca să fie un diamant, glumi ea, deschizând cutia, înăuntru erau o pereche de pantaloni de trening gri şi o bluză de trening cu glugă pe care scria: *Fox Sports.* Treningul era mărime medie. Se părea că Jack nu observase că ea vâslea în iazul „mare”.

— În colegiu îţi plăcea să porţi trening, ţii minte?

Aveam nouăsprezece ani, îi zâmbi.

— Mulţumesc, iubitule.

El se aplecă spre ea şi îşi puse mâinile pe coapsele ei.

— Putem să facem asta, Birdie. Putem să ne mutăm la New York şi s-o luăm de la capăt.

Elizabeth rămase nemişcată, ţinând în mâini hainele preferate ale adolescenţei ei. Bărbatul putea să viseze cât voia. Ea ştia adevărul. Lucrurile aveau să se schimbe pentru Jack, dar nu şi pentru ea.

— Va fi grozav, spuse ea.

— *Va fi.* El râdea acum mulţumit, iar ea observă cât de uşurat era.

Supărarea ei scoase din nou capul.

El îşi trecu un braţ în jurul ei şi o ridică în picioare.

— Să ne uităm la televizor în pat. Ca pe vremuri.

Se aşezară în pat şi se uitară la *Sex and the City* şi *The Practice.*

Când se termină programul, Jack stinse lumina şi se rostogoli pe-o parte.

— Te iubesc, Birdie, spuse el, sărutând-o. Mâna lui coborî pe spatele ei, intră pe sub cămaşa de noapte din tricot şi poposi pe coapsa ei goală.

Ea îi răspunse la sărut. Făcură dragoste domol, aşa cum se obişnuiseră în ultimii zece ani. Când terminară, el se întoarse pe partea cealaltă şi adormi.

Elizabeth se trase încet spre marginea patului, îşi puse capul pe pernă şi ascultă ritmul respiraţiei lui. Nu se putu abţine să-şi aducă aminte ce minunat era pe vremuri când făceau dragoste. Ani întregi, chiar dacă mariajul lor îşi pierduse prospeţimea, pasiunea dintre ei rămăsese. Acum, până şi acea scânteie se stinsese.

Totuşi… erau căsătoriţi de atâta timp. Mai mult de jumătate din viaţă şi-o petrecuse cu Jack. Crezuse că aveau să îmbătrânească împreună în această casă. Crezuse ca o proastă în promisiunea lui că vor trăi aici veşnic.

Chiar şi în ultima săptămână, când se gândise la

viitor, avusese imaginea lor stând pe verandă împreună, cu părul albit şi zâmbitori, urmărind joaca strănepoţilor.

Acum când se gândea la viitor, nu mai vedea nimic.

10

Jack mergea pe Broadway, croindu-şi drum prin mulţime cu coatele. Era de două săptămâni în New York şi deja se simţea ca un localnic.

Ăsta fusese întotdeauna unul din oraşele lui preferate. Ca băiat, crescând în micul şi deprimantul orăşel Aberdeen, Washington, şi urmărindu-şi părinţii muncind până la istovire, avusese două visuri – unul era să joace fotbal în NFL, celălalt – să trăiască într-un oraş plin de lumini şi de acţiune, întotdeauna tânjise să fie un peşte mare în cel mai mare heleşteu, iar acum, după cincisprezece ani de anonimat şi irosire, revenise.

Apartamentul de serviciu al corporaţiei Fox era chiar în inima oraşului: Midtown. Era o locaţie formidabilă, cu restaurante mari la fiecare cvartal. Dacă îţi era poftă de o gogoaşă Krispy Kreme la trei dimineaţa, aveai de unde s-o iei, îi plăcea totul la oraşul ăsta, însă cel mai mult îi plăcea că numai în două săptămâni ajunsese iarăşi *cineva.*

Şi ăsta era doar începutul. Emisiunea, *Good Sports*, încă nu fusese lansată, dar referirile la ea erau deja fierbinţi, iar în televiziune zvonurile erau Sfântul Graal. Fox lansase o promoţie nesfârşită de serii „îi avem iarăşi împreună pe

Warlord şi Fulgerul Săritor Jack”. Chipurile lor erau peste tot pe panourile de afişaj, pe autobuze, în reclame.

S-ar fi dus vorba, ştia asta. Celebritatea avea întotdeauna efectul ăsta. Era ca în vechea reclamă: ea a spus unor prieteni… el a povestit altora… şi te trezeşti că-ţi păstrează un loc la masă la Le Cirque.

Coti în Fiftieth Street şi se îndreptă spre casă. Era nostim că deja numea „casă” apartamentul impersonal cu o cameră şi o bucătărie mai mică decât majoritatea băilor.

Un portar îi deschise uşa la intrarea în clădire. Străbătu holul îngust pardosit cu marmură, către ascensor. La etajul douăzeci şi patru, ieşi.

În apartament găsi totul aşa cum lăsase, în bucătărie era o sticlă de bere pe jumătate goală, iar pe masa de cafea zăcea deschis ultimul număr al *Sports Illustrated*, în absenţa lui, nimeni nu venise să strângă după el. Putea să reia cititul chiar de unde îl lăsase.

Trecu pe lângă minibucătăria cufundată în umbră, în dormitor, îşi scoase pantofii azvârlindu-i din picioare. Unul izbi peretele cu un bufnet; celălalt se rostogoli pe covorul crem şi dispăru sub patul nefăcut.

Se aşeză pe grămada răsucită de cearşafuri albe şi de pături. Nu-şi mai făcuse patul de când se mutase aici. Asta era numai una din schimbările pe care avea să le facă Elizabeth.

Elizabeth.

Aprinse veioza şi se uită la apartament cu ochii ei. Reacţia lui Elizabeth la aceste camere micuţe nu avea să fie bună. Birdie, care iubea culoarea, volumul şi arta, ar eticheta locul ăsta plictisitor. Ea avea să înceapă imediat o căutare frenetică a locului pe care să-l numească, fără reţinere, *acasă.* Gândul acesta îl istovi.

O iubea însă, în ultimul timp, era mai uşor să fie despărţiţi. Recunoaşterea acestui fapt îl făcea să se simtă cu adevărat ca un rahat, dar nu avea motiv să mintă. Nu aici, pe patul ăsta destul de mare pentru doi, dar al naibii de confortabil pentru unu.

Iată-l în sfârşit aici, ţinându-şi echilibrul pe bara a tot ce îşi dorise vreodată: marele oraş, bani, faimă.

Dar visul lui nu se potrivea cu al ei. Indiferent la ce tânjea ea – „rândul” la care ea tânjise (şi de care el habar n-avea) – nu avea să-l găsească aici într-un apartament cu un singur dormitor, cu o baie prea mică pentru un rastel de prosoape.

Ea voia să trăiască într-un cartier de la periferie, poate Connecticut sau Westchester County, într-o casă tradiţională cu o grădină suficient de mare pentru a-i adăposti trandafirii preţioşi şi o cameră de zi capabilă să-i etaleze mobila aleasă cu grijă.

Dar el făcuse cum dorise ea.

Petrecuse doi ani în pădurea aia tropicală uitată de Dumnezeu, departe de toţi cei care contau. O făcuse pentru că fusese „rândul" ei să aibă casa visurilor sale, dar oare ea chiar crezuse că aveau să trăiască acolo pe vecie? La dracu', singurul loc din Statele Unite cu o vreme mai rea era Barrow, Alaska.

Când pierduse fotbalul şi se lăsase de droguri, încercase să se stabilească pe drumul de adult responsabil. Trăise în case respectabile în cartiere cu şcoli bune din oraşele atât de îndepărtate de luminile rampei încât la opt seara erau cufundate în beznă. Gata cu asta.

Acum era rândul lui.

Stomacul îi ghiorăi zgomotos, amintindu-i că nu mai mâncase de la micul dejun. Fără a se deranja să se uite în frigider, îşi luă haina.

Străzile erau aglomerate. Intră într-o bodegă descoperită de curând, în care tronau un televizor cu ecran mare şi un şir de jocuri mecanice.

Îi făcu semn barmanului şi se instală într-un separeu din spate. Când veni chelneriţa la masa lui, comandă o bere şi un cheeseburger, în câteva minute, ea se întoarse cu berea.

Tocmai întindea mâna după un şerveţel când o femeie se strecură pe bancheta din faţa lui.

— Pot să stau cu tine o secundă?

Era atât de mirat încât nu putu face nimic decât să dea din cap.

Ea părea incredibil de nelalocul ei în acest bar. Era îmbrăcată într-o rochie de seară lungă până la podea, fără

bretele, de culoare roşu închis. O uriaşă floare albă de mătase era prinsă între sâni. Arăta ca o figurantă din *Sex and the City.*

Ea îi zâmbi obosit şi ridică mâna. Când barmanul o văzu, strigă:

— O tequila dublă, fără gheaţă, şi un Budweiser. Tequila Patron, te rog. Zâmbi către Jack. Slavă Domnului că a fost un bar în apropiere.

Era frumoasă şi tânără. Până în treizeci de ani.

— Eu sunt Jack, spuse el.

Ea puse pe masă o poşetă strălucitoare şi scotoci prin ea, găsindu-şi în cele din urmă ţigările.

— Iar eu Amanda. Exală fumul. Te cunosc. Eşti tipul cel nou de la *Fox Sports*, aşa-i? Se cheltuieşte o avere pentru promovarea ta şi a lui Warren. Apropo, eu lucrez la BBDO. Reclamele sportive sunt viaţa mea.

— Serios?

— Arăţi mai bine în realitate. Presupun că auzi asta tot timpul.

El încercă să nu arate prea încântat, dar complimentul îi merse la suflet.

— Probabil că te întrebi de ce sunt îmbrăcată cu rochia asta caraghioasă. Sora mea tocmai s-a măritat. Am fost la nuntă.

Barmanul veni şi aşeză băuturile ei pe masă între cei doi. Se uită la Jack.

— Doriţi încă o bere?

Jack observă că îşi terminase deja paharul. Când?

— Sigur.

— Imediat.

Amanda luă primul pahar şi dădu tequila pe gât dintr-o înghiţitură. Apoi îl bău pe cel de-al doilea, bătu cu palma în masă şi chicoti.

— *Iii-ha!* Aveam nevoie de asta. Se uită la el, zâmbind luminos. Nu sunt alcoolică, nici măcar din varietatea

Bridget Jones, dar nunta asta a fost un coşmar. Sora mea, care are douăzeci şi patru de ani, apropo, a pus mâna pe un pilot de la Ferrari. Iar eu a trebuit să apar la nuntă fără partener. Dacă aş fi ştiut cu opt luni mai înainte, puteam să găsesc cel puţin un bărbat care să merite să-mi petrec seara cu el, dar *nuuu.* A trebuit să apar singură şi să ascult toate doamnele cu părul alb spunând: „Ia zi, Amanda, când vom veni la nunta ta?”. Dumnezeule! Se uită la el. Tu cu siguranţă le-ai închide gura baborniţelor.

El habar n-avea despre ce vorbea ea, aşa că zâmbi politicos şi dădu din cap.

Ea zâmbi, aplecându-se în faţă.

— Vrei?

— Ce?

— Să vii la petrecere cu mine. E la Marriot. Bem câteva pahare pe gratis, mâncăm ceva din mâncarea pentru care tata a plătit mai mult decât pentru o excursie în Grecia. Orchestra e *grozavă.*

El se lăsă pe spate, încercând dintr-odată să pună o anumită distanţă între ei.

Femeia se uită la verigheta lui.

— N-ar fi o întâlnire. Doar o distracţie de-o noapte.

Promite-mi, îi spusese Elizabeth cu doar două săptămâni în urmă, că n-ai să devii omul care ai fost înainte.

— M-ai salva. Zău. Ridică mâna pentru a-i semnala barmanului că era gata să plătească; apoi se ridică şi întinse mâna spre a lui.

În ultima secundă, el şi-o retrase. Dacă o atingea, ar fi putut să fie tentat să cedeze, iar slăbiciunea era cea care îl trimisese pe drumul acela interzis cu mulţi ani în urmă.

— Nu pot, spuse el încet, îmi pare rău.

Ea rămase acolo un minut, uitându-se la el, în cele din urmă, zâmbi.

— E o norocoasă. Ei bine, urează-mi noroc. Mă întorc

pe câmpul de luptă.

După plecarea ei, Jack se uită în jos şi văzu că mâinile îi tremurau. Se simţea ca un om care răsucise volanul exact la timp pentru a evita o coliziune frontală.

Elizabeth se uită la listă. După două săptămâni în care muncise ca un câine, era aproape de sfârşit. Doar bucătăria rămăsese neîmpachetată.

Stătea în picioare în camera de zi, acum goală, în locul multelor ei comori stăteau cutii de carton. Zeci de cutii, fiecare marcată cu un titlu pe care îl alesese cu grijă. Mobila o trimisese deja la depozit, la fel şi majoritatea fotografiilor de familie; – câteva, cele fără de care n-ar fi putut trăi, îi fuseseră expediate lui Jack la New York, în două zile, firma pe care o angajase pentru mutare avea să vină pentru această ultimă încărcătură, s-o ducă la depozit, şi apoi era vremea de plecare.

Oftă uşor. Mai bine să nu se gândească la asta. Dacă privea prea departe, îşi pierdea tăria.

La urma urmelor, era doar o casă, îşi repeta asta de cel puţin cincizeci de ori pe zi.

Vorbise la telefon cu Jack. Părea mai fericit decât fusese vreodată în ultimii ani, îşi adora noua slujbă. De fiecare dată când închidea, Elizabeth se ruga: *Te rog, Doamne, fă să regăsesc şi eu asta… fă s-o regăsim amândoi.*

La patru treizeci se auzi soneria de la intrare. Deşi se aştepta s-o audă, zgomotul o făcu să tresară.

Nu sunt încă pregătită.

Dar nu avea de ales, îşi îndreptă umerii, îşi netezi hainele boţite, şi se duse la uşă.

Sharon Solin stătea pe verandă, cu braţele pe lângă corp. Era îmbrăcată cu o fustă neagră şi cu un jerseu de angora. Îi amintea lui Elizabeth de Love Story – Jenny Cavilleri vizitând pentru prima dată o casă pentru a o închiria.

— Doamna Shore? spuse ea, întinzând âina. Sunt Sharon Solin.

— Spune-mi Elizabeth, te rog. Poftim înăuntru.

— E frumoasă, spuse Sharon când păşi în casă.

Elizabeth o însoţi, străduindu-se să înfiripe o conversaţie.

Nu era deloc greu pentru Elizabeth să vadă prin ochii lui Sharon. Camera de zi era luminoasă, cu pereţii de culoarea untului. Prin ferestrele mari pătrundeau razele soarelui, neaşteptate pentru ziua aceea posomorâtă de iarnă. Podelele din lemn de stejar, lustruite de mâna ei, păreau să capteze toată lumina aceea aurie.

Sharon se întoarse în bucătărie, unde rămase încântată de frumoasa mobilă albă şi de soba de modă veche, în sufragerie lăudă priveliştea superbă.

Elizabeth reuşi să susţină o conversaţie politicoasă cât timp vizitară bucătăria, apoi trecură pe lângă camera de oaspeţi, după care urcară. Din când în când, îi mai spunea câte ceva despre ea: Soţul meu a fost transferat… Locuim în casa asta de mai mult de doi ani… Când ne-am mutat era o ruină… Foştii proprietari o lăsaseră baltă… N-am reuşit să termin dormitoarele, dar am ales culorile… Primăvara trecută am început să plantez grădina. Abia la sfârşitul turului simţi că nu mai poate. Ar fi trebuit să-şi dea seama dinainte, însă n-o făcuse, în schimb, se năpustise în dormitor, clătinându-se şi dădu cu ochii de acea privelişte.

Uşile glisante ale camerei – prima modificare pe care o adusese casei – erau încadrate de ferestre ce ţineau cât toată lungimea peretelui.

În dormitor, prin uşile de sticlă ale glasvandului, oceanul se întindea dintr-un capăt al camerei la celălalt într-un caleidoscop de nuanţe albastre. Astăzi cerul părea cenuşiu, dar Elizabeth ştia că dacă te uitai mai bine descopereai o duzină de alte culori. Pe balconul de dincolo

de glasvand, două scaune albe străluceau de picături de ploaie. O uriaşă şi complicată pânză de păianjen unea scaunele. Mărgelele picăturilor de ploaie o făceau să semene cu un colier de cristal Swarovski.

— E frumos, spuse Sharon, apropiindu-se de glasvand. Trebuie să fie o minune să te trezeşti spre această privelişte.

Anul trecut Elizabeth se rănise la umăr, şi aşa se simţea acum, de parcă nişte muşchi i se desprindeau de pe os. Zâmbi – poate prea luminos, dar Sharon nu avea de unde să ştie asta.

— Da, a fost. Ei bine, am să te las singură un timp. Ţi-am spus la telefon toate condiţiile, şi am completat cererea ta de credit. Dacă mai ai întrebări, mă găseşti la parter.

— Mulţumesc.

Elizabeth coborî la parter. Era în camera de zi, încercând să-şi aducă aminte dacă împachetase aspirina, când se auzi soneria de la intrare, înainte să ajungă la uşă, aceasta se deschise larg.

În prag stătea Meghann, zâmbind, ţinând într-o mână o cutie cu pizza şi în cealaltă o sticlă de vin.

— Ţi-am simţit strigătul de ajutor şi am adus calmantul preferat al gospodinei de la periferie.

Pe scări se auziră paşi.

— O potenţială chiriaşă, spuse Elizabeth, întorcându-se exact când Sharon intra în cameră.

Sharon zâmbi emoţionată.

— Aş vrea să vadă şi soţul meu casă, dacă se poate. De fapt, el voia să cumpărăm ceva, dar nu ne putem permite. Prefer să stau cu chirie într-o casă frumoasă ca asta decât să fiu proprietara unei mizerii.

— Desigur. Eu mai rămân două zile. Dă-mi un telefon şi o să stabilim o oră ca să vină s-o vadă.

— N-aş vrea s-o pierd, dar ştiu că şi el o să vrea s-o vadă.

Elizabeth înţelegea perfect; acelaşi lucru ar fi spus şi ea.

— Fii liniştită. N-am primit o tonă de telefoane. Nu sunt mulţi cei care vor să trăiască atât de izolaţi de lume.

Sharon înaintă.

— Trebuie să-ţi fie greu să părăseşti casa asta. Este evident că ai iubit-o.

— Îţi mulţumesc că ai trecut pe aici. Aştept cu nerăbdare să primesc veşti de la tine. O conduse pe Sharon la uşă şi îşi luă la revedere.

— Dumnezeule, spuse Meghann după plecarea ei, e o ***copilă!*** Asta se întâmplă acum – copiii închiriază case cu faţa la ocean?

— Ai grijă – vorbeşti ca o individă bătrână. Şi deschide odată vinul ăla până nu încep să urlu.

— De asta sunt aici, Birdie. Aşa că poţi să urli.

— Deschide vinul.

Meghann intră în bucătărie, luă două pahare şi turnă vinul, îi întinse lui Elizabeth un pahar.

— Tu şi Jack aţi avut acea discuţie?

Elizabeth se aşează cu picioarele încrucişate pe podeaua tare, în faţa şemineului stins, şi se rezemă de o cutie. Dădu din cap.

— În felul nostru.

— Şi el e nefericit?

— Nu de când a căpătat slujba asta. E ca un deţinut eliberat temporar, cu bani în buzunar. Slujba asta – şi New York-ul – vor schimba, chipurile, totul pentru noi.

— Poate că aşa va fi.

— Da, poate.

Meghann se uită la Elizabeth pe deasupra ochelarilor.

— Ţi-a fost de vreun ajutor grupul de sprijin?

— Fetele cred că ar trebui să încerc să pictez iar.

— Eu îţi spun de ani întregi acelaşi lucru.

Elizabeth oftă. Nu voia să aibă această conversaţie

acum, cu toate cutiile alea înjur şi mutarea atârnând deasupra capului.

— Nu e ca mersul pe bicicletă, Meg. Nu poţi doar să încaleci şi să porneşti. Asta are nevoie de… foc, iar eu sunt rece.

Meghann o studie.

— Poate că Jack are dreptate. Poate că New York-ul e un răspuns bun. Aici eşti înţepenită ca într-o brazdă de noroi.

— Să vorbim despre ceva amuzant. Povesteşte-mi despre viaţa ta. Cum e tipul cel nou?

— Ce te face să crezi că există unul nou?

— În fiecare an, de revelion, iei hotărârea să nu te mai întâlneşti cu copii, aşa că preţ de câteva luni te întâlneşti cu bărbaţi fără păr.

Meghann râse.

— Doamne, ce jalnic! Dar întâmplarea face să mă întâlnesc cu un contabil foarte de treabă. Nu poate să dureze, bineînţeles. Ştii că eu nu mă întâlnesc niciodată mult timp cu un bărbat de succes. Asta îmi periclitează poziţia profesională.

— Nu pot să sufăr când vorbeşti despre tine în felul ăsta.

— Suntem o pereche frumoasă, nu-i aşa? Una nu are curaj; cealaltă n-are speranţă. Nu-i de mirare că suntem cele mai bune prietene. Meghann ridică paharul într-un toast tăcut. O să-mi fie dor de tine, Birdie.

— Cred că va trebui să ne întoarcem la telefonul de joi seară. Am făcut asta o grămadă de ani.

— Da.

— O să fie bine. O să vorbim tot timpul.

Dar amândouă ştiau că nu avea să fie acelaşi lucru.

11

În ultima săptămână din ianuarie, vremea se făcu foarte rece. Cerul renunţă la orice nuanţă de albastru şi

stătea parcă pregătit de luptă. Copacii tremurau în lungul ţărmului, aşteptând ca ploaia rece să se transforme în zăpadă.

Elizabeth făcu ultimul ei drum la oraş. Şoseaua de coastă cu două benzi şerpuia leneş pe marginea stâncii, în stânga se întindea puternicul Pacific, în dreapta, un zid de pădure bătrână ai cărei copaci erau printre cei mai mari din lume. Localnicii afirmau că în acea pădure trăiau turme de elani, şi când te uitai în acea întunecime de negru şi verde era uşor de crezut.

Drumul făcu ultima curbă în ac de păr, apoi coborî spre ocean.

BUN VENIT ÎN ECHO BEACH, UNDE DUMNEZEU ÎNTOARCE VORBA, scria pe indicatorul din stânga.

Centrul se întindea exact pe patru cvartale. Nu existau semafoare care să-ţi încetinească ritmul, nici restaurante în lanţ. Cel mai apropiat hotel de patru stele era Stephanie Inn, aflat pe coastă la mile întregi distanţă.

Felinare de modă veche de înălţau la intervale regulate în lungul trotuarelor din piatră de râu. Faţadele magazinelor aveau ferestre frumoase şi uşi cu arcade. Erau nenumărate prăvălii de cadouri, restaurante şi cofetării. Lujere maronii, fără frunze, de clematită şi glicină se căţărau pe gardul care despărţea oraşul de demodată promenadă de pe plajă.

Elizabeth parcă în faţa restaurantului Beachcomber, şi pomi la îndeplinirea ultimelor sarcini de pe listă. Lăsă o cutie cu haine şi romane broşate la Helpline House, anunţă la poştă că îşi schimba adresa, îşi ridică biletele de avion, şi îi aminti şerifului că locuinţa avea să fie goală până se găseau chiriaşi (John Solin fusese prea ocupat ca să programeze o vizionare, dar Sharon era încă optimistă).

Ultima oprire fu la bibliotecă, în timp ce traversa strada pentru a se întoarce la maşină, ploaia se opri.

Norii se despărţiră brusc; prin breşa formată, o

cascadă oblică de raze aurii se revărsa asupra străzii. Pavajul ud sclipea. Ceaţa se ridică, dând la iveală oceanul.

O adiere de vânt trecu prin oraş, măturând frunzele ude, şi aducând cu ea mirosul de apă sărată.

Elizabeth traversă strada pustie şi ajunse la promenadă. Poteca lată era pavată cu piatră de culoare roz; gardul viu care o străjuia de o parte şi de alta era tuns perfect. Din trei în trei metri se afla câte o bancă de fier încântătoare, în lungul promenadei, la intervale egale, erau plasate cu grijă felinare de stradă de modă veche, lucrate în fier. Era uşor să ţi-i imaginezi pe Gatsby şi Daisy plimbându-se pe această promenadă, în timp ce copii în costume de baie prea mari se hârjoneau pe nisip.

Elizabeth păşi pe nisip, în aer se roteau pescăruşii, care ţipau la ea şi plonjau din când în când să vadă dacă era o turistă cu mâncare de oferit.

Plaja se întindea în faţa ei, mile întregi de nisip sculptat de vânt. Din apa puţin adâncă se înălţau stânci negre uriaşe ca nişte aripioare dorsale de rechini leviatani. Valurile se rostogoleau leneş, mângâind jucăuşe ţărmul.

Se plimbă pe plajă, savurând senzaţia brizei pe faţa ei, într-un golfuleţ izolat, se aşeză pe o stâncă plată, în spatele ei, iarba de pe plajă se unduia în vântul uşor.

Priveliştea îi calmă nervii.

Aici îşi pierdea identitatea; poate că tocmai asta era frumuseţea. Nu mai era doamna Jackson Shore, nu mai era mama lui Jamie şi Stephanie, nu mai era fetiţa lui Edward Rhodes.

Trase adânc aer în piept şi îl slobozi încet. Aerul mirosea a nisip, varec şi mare. Pentru prima dată după multe săptămâni putea să respire.

Până acum, în momentul ăsta, nu-şi dăduse seama ce prost respira în ultimul timp, încordarea şi nefericirea îi furaseră acest dar simplu.

Însă timpul trecea. Mâine dimineaţă avea să se urce

într-un avion şi să zboare spre un oraş care o înspăimântase în cele mai bune vremuri, iar acestea erau departe de cele mai bune vremuri în New York.

O dată ajunsă acolo, trebuia să se mute într-un apartament pe care nu-l alesese ea, şi să doarmă lângă un bărbat pe care uitase cum să-l iubească.

*

Ultima ei zi în Echo Beach începu surprinzător de luminoasă şi senină. Norii veşnic prezenţi raşchetaseră cerul, lăsându-l de un albastru gingaş, ezitant.

Se trezi devreme, făcu un duş şi se pregăti de plecare. Sună la staţia de taxiuri şi aranjă să fie luată într-o oră, apoi îşi târî bagajul pe verandă.

Îşi scoase mocasinii şi îşi puse cizmele de grădinărit care stăteau întotdeauna lângă uşă, apoi traversă curtea îndreptându-se spre stâncă.

Pe plaja de dedesubt, spuma albă se prindea de nisip, apoi se retrăgea, lăsând în urmă semne efemere. Nimic – şi nimeni – nu lăsa o urmă de durată pe plajă.

Trebuia să nu fi uitat asta.

Încrucişându-şi braţele de frig, se întoarse şi se uită 1 a casă. Casa *ei.*

Acum, cu soarele care bătea în pereţii albi, semăna cu o căsuţă vrăjită din basme, ascunsă între o coastă verde de deal şi oceanul cenuşiu.

Încercă să nu se gândească la grădină şi la planurile pe care le făcuse pentru ea…

I se părea că stătea acolo doar de un minut sau două, dar taxiul intră brusc pe aleea casei.

Şopti „Adio, casă”, şi se duse să-şi ia bagajele.

Când ajunse la aeroport, respira iarăşi rău.

Călătoria de la Portland la New York era ca escaladatul Everestului fără oxigen. Ea ţinea şi ţinea, şi când ajungeai la destinaţie, nu-ţi mai simţeai extremităţile. Mai întâi era zborul până la Seattle, apoi până la Detroit, şi

în cele din urmă aterizai pe Kennedy Airport. Dar totul pălea în comparaţie cu drumul cu taxiul prin Midtown.

Când taxiul trase lângă bordură, spatele lui Elizabeth ţipa de durere.

Plăti taximetristului şi intră grăbită în clădire, abia salutându-l din cap pe portar. Mai târziu avea să fie timp de prezentări, când nu mai avea nevoie disperată de un masaj şi un excedrin.

Strângând în mână cheia pe care i-o trimisese Jack, urcă cu ascensorul până la etajul douăzeci şi patru şi găsi apartamentul lui.

— Jack?

Niciun răspuns.

Se uită la ceas.

— Jack?

Era numai şase şi un sfert, în următoarele treizeci de minute trebuia să vină.

Îşi lăsă poşeta pe podea şi se uită în jur. Apartamentul era la fel de elegant impersonal ca o cameră scumpă de hotel. Un hol îngust trecea pe lângă o bucătărie micuţă şi dădea într-o cameră de zi de mărime medie. Nicăieri nu exista vreo notă personală. Podeaua era din dale de marmură crem cu nervuri maro. Canapeaua era modernă, cu o tapiţerie de creton. Lipite de fiecare braţ erau măsuţe de sticlă pe care stăteau veioze de cristal în formă de coloană. Masa de cafea era atât de înţesată de reviste şi cutii de bere goale încât abia se vedea. Pe pereţi – niciun tablou.

În colţul de lângă fereastră, un Barcalounger mare din velur negru părea incredibil de nelalocul lui. Când îl văzu, îşi aminti de telefonul lui Jack de săptămâna trecută: *Am luat săptămâna trecută de la Warren o piesă de mobilier grozavă. O să-ţi placă la nebunie.* Când ea ceruse o descriere, i se spusese că era o surpriză. *Dar stau în ea*, adăugase el râzând.

— Frumoasă alegere, Jack, bombăni ea, îndreptându-se spre fotoliu.

În braţul aurit era încastrat un suport de pahare.

Încastrat.

Se aşeză în fotoliu. O rezemătoare de picioare ţâşni în sus şi o aruncă într-o poziţie complet culcată. Când se prinse de braţul fotoliului ca să se sprijine, laterala tapiţată se deschise brusc dând la iveală un minibar încastrat. Pe rafturile înguste se aliniau câteva cutii de bere.

Se târî din fotoliul pliant şi continuă inspectarea apartamentului.

În sufrageria mică erau o masă frumoasă din piatră şi sticlă şi patru scaune cu spetează înaltă. Mai era acolo un bufet în ton.

Era un singur dormitor, bineînţeles. Apartamentul acesta era destinat să fie tranzitoriu; totuşi, asta însemna că fetele nu aveau unde să doarmă. Ce mesaj minunat de dat copiilor tăi: *Scuze, nu e loc la han.* Se întrebă dacă Jack se gândise măcar la asta.

Patul era mare, cu aşternuturi în două nuanţe de gri – gri-cenuşiu şi gri-şobolan. Nu încăpea îndoială că pătura roşie de mohair Fox *Sports* era adusă de Jack. O mira că nu alesese feţe de pernă cu fotbalişti mititei pe ele.

Se duse în bucătărie. O privire rapidă în frigider îi spuse că Jack nu-şi gătea, înăuntru erau trei baxuri a câte şase cutii de bere Corona, un tub de mărime industrială de maioneză, şi o sticlă de Gatorade. Un sandviş pe jumătate mâncat se descompunea într-un morman mucegăit. Era evident că de când era aici, Jack nu prea mâncase acasă.

Într-un colţ al bucătăriei, lângă o fereastră mică, era o cutie mare de carton. Pe ea scria: **AMINTIRI.** Elizabeth scrisese asta. Lucrurile din cutie erau amintirile fără de care n-ar fi putut trăi.

El nici măcar nu se deranjase să le despacheteze.

Ca de obicei, detaliile vieţii lor erau ale ei. El trebuia să dea pasele pentru câştigarea meciului. Ea trebuia să verifice biletele şi să facă curat pe stadion.

Îşi turnă un pahar de apă şi deschise cutia de carton. Deasupra era o colecţie de fotografii de familie. Le desfăcu pe rând din ambalaj şi le puse pe pervazurile ferestrelor şi pe unde găsea locuri potrivite.

Sperase ca fotografiile să dea apartamentului o notă de „acasă", dar când se dădu puţin înapoi şi aprecie rezultatul, constată că efectul nu era deloc cel dorit. Fotografiile nu făceau decât să-i amintească de cum ar fi trebuit să fie un cămin.

Sună telefonul. Răspunse.

— Alo?

— Birdie? Bine ai venit la New York. Nu-i aşa că apartamentul e grozav?

— Oh, da. Grozav.

— Abia aştept să te văd. Dar am o şedinţă în cincisprezece minute, într-o oră şi jumătate am să fiu acasă. Două, cel mult. Tu o să fii bine acolo, aşa-i?

Se strădui să facă un efort pentru a spune:

— Bineînţeles.

— Bravo! Te iubesc. Birdie.

— Serios? Nu voise să întrebe asta, întrebarea îi scăpase pur şi simplu.

— Fireşte. Trebuie să fug. Ne vedem curând.

— Bine, închise. Abia după o clipă îşi dădu seama că nu spusese şi ea „Te iubesc". Era pentru prima dată. Se întrebă dacă el măcar observase.

Se duse la fereastră. Afară, lumea era o combinaţie strălucitoare de cer negru, lumini de neon şi taxiuri galbene ce goneau nebuneşte.

Cu un oftat, se întoarse la cutia de carton şi scoase un album cu fotografii.

Într-o fotografie, ea şi Jack stăteau în picioare în faţă

la Frosh Pond de la UW, ţinându-se de mână.

Fiecare fotografie era o dală de piatră pe drumul căsniciei lor. Mai întâi la UW… apoi casa din Pittsburg unde el jucase la Steelers, apoi cea de a doua casă din Pittsburg, mai mare decât prima… apoi casa din Long Island… din Albuquerque, şi aşa mai departe.

Elizabeth străbătu holul fotografic al căsniciei ei, revăzând toate compromisurile pe care le făcuse.

Se mutase şi se tot mutase.

De fiecare dată fusese la fel. Altă slujbă, alt oraş? Sigur, Jack.

Şi acum iat-o iarăşi, aşteptându-l pe Jack. Se părea că îşi petrecuse toată viaţa aşa, o femeie fixată pe *pauză.*

La opt treizeci, sună celularul ei. Era sigură că era Jack, care o suna să-i spună că avea să întârzie puţin. *Numai o oră, iubito, promit.*

Pescui telefonul din poşetă şi răspunse.

— Alo?

— Birdie? întrebă un glas sudist, gros ca melasa. Tu eşti?

— Anita? Se uită la ceas. Era prea târziu pentru un telefon prietenesc. Frica o încolţi. Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău a avut un atac. Ar fi bine să vii repede.

12

Primul lucru pe care îl făcu Elizabeth fu să-l sune pe Jack.

Oh, iubito, spusese el încet, îmi pare rău. Pot să fiu acasă în treizeci de minute. Mai am încă de făcut bla bla bla. Te descurci singurăpână ajung acolo?

Bineînţeles că se descurca. Soţul ei nu controla bine situaţiile tragice. Chiar şi atunci când el apărea, Elizabeth ştia că, de fapt, tot singură avea să fie.

Apoi îşi sună fetele. Stephanie se arătă iubitoare şi grijulie; în timpul conversaţiei lor, probabil că intrase online şi comandase biletele de avion. Jamie nu spuse mare

lucru. Vestea neaşteptată o lovise prea tare. Ea şi bunicul ei erau foarte apropiaţi…

Elizabeth simţi frica din glasul lui Jamie când aceasta spuse: Poate că o să se facă bine. Crezi că o să se facă bine, nu-i aşa?

După aceea, Elizabeth se concentra asupra detaliilor. Când Jack ajunse acasă, ea făcuse deja majoritatea aranjamentelor necesare.

Le luă mai mult de două ore să ajungă la aeroport, să treacă prin filtrul de securitate şi să găsească poarta spre îmbarcare. O dată ajunşi acolo, se alăturară celorlalţi pasageri, în tăcere.

În cele din urmă zborul fii anunţat, şi urcară în avion, găsindu-şi locurile la clasa întâi.

Când erau în aer, o însoţitoare de bord apăru pe intervalul din faţa lor, în difuzoare se auziră instrucţiunile pentru cazuri de urgenţă.

Elizabeth nu auzi un cuvânt. Când zbori peste mai multe state ca să-ţi vezi tatăl, care putea sau nu putea fi pe moarte, îţi e imposibil să te mai gândeşti la altceva.

Îţi mulţumesc, Doamne, pentru Crăciun.

(Nu gândi aşa.)

— Te simţi bine? întrebă iarăşi Jack.

Elizabeth îi stinse mâna.

— Nu.

În cele din urmă, avionul ateriză în Nashville. Ea şi Jack luară un taxi şi se îndreptară spre nord.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, taxiul opri în faţa unui spital cenuşiu.

— E bine la intrarea asta? întrebă şoferul, întorcându-se spre ei.

— E bine, răspunse Jack, înmânându-i un teanc de bancnote.

Elizabeth coborî din taxi şi îşi încrucişă braţele la piept, aşteptând ca Jack să ia bagajele. Nu-şi putea

permite luxul de a se prăbuşi. Dacă maternitatea învăţa ceva o femeie, acel lucru era să îşi ţină firea într-o situaţie de criză.

Totuşi, se agăţă de braţul soţului ei când păşiră pe uşile automate în holul care mirosea a antiseptice.

La biroul din faţă, spuse:

— Îl căutăm pe Edward Rhodes.

Recepţionera ridică privirea.

— Domnul colonel este la terapie intensivă. Etajul al şaselea.

Jack o strânse de mână.

— Ascensoarele sunt acolo.

Ea se uită la el, voind dintr-odată să fie singură cu frica ei.

— Te superi dacă mă duc singură?

— Şi dacă o să ai nevoie de mine?

— Eşti drăguţ, dar prefer să fiu singură, în plus, tu nu poţi să suferi spitalele. Şi la secţia de terapie intensivă nu au voie multe persoane.

— Ai să vii să mă iei când ai să ştii ceva?

— Bineînţeles.

El o îmbrăţişă şi o sărută apăsat, apoi şopti:

— O să se facă bine.

— Ştiu, spuse ea desprinzându-se din braţele lui. Fără să se uite în urmă, se îndreptă spre ascensoare.

La etajul al şaselea, ieşi din lift.

Secţia de terapie intensivă era un stup în plină activitate.

Elizabeth se duse la biroul asistentei-şefe şi întrebă de tatăl ei. Asistenta – o negresă în vârstă cu părul ca cenuşa – se învioră imediat.

— Bună ziua, domnişoară Elizabeth. Eu sunt Deb Edward. Presupun că nu mă mai ţii minte. Am lucrat pentru doctorul Teamor.

— Bună, Deb, îmi face plăcere să te revăd. Se miră de

cât de puternic suna glasul ei. Ce face tata?

— Nu bine, îmi pare rău s-o spun. Dar îl ştiţi pe tatăl dumneavoastră. E mai rezistent decât zece bărbaţi.

Elizabeth reuşi să schiţeze un zâmbet obosit.

— Mulţumesc.

Apoi o luă pe hol, către rezerva lui.

Aceasta avea pereţi de sticlă pe trei laturi, înăuntru, văzu un pat aşezat în mijlocul unui ciorchine de aparate ca nişte macarale. Din cutii negre şi urâte clipeau lumini; linii verzi reprezentau grafic bătăile neregulate ale inimii lui.

În pat era un bărbat care zăcea perfect nemişcat şi drept, cu picioarele două linii paralele sub păturile albe, cu braţele pătate de vârstă, lipite de corp.

Nu semăna cu tatăl ei. Edward Rhodes era un bărbat veşnic în mişcare, un bărbat care umplea *spaţiul*.

Înaintă spre el, paşii ei făcând un zgomot uşor pe linoleum.

— Tată? Glasul i se frânse, îi dădu de pe ochi părul cărunt. Degetele ei zăboviră pe fruntea lui latră, brăzdată. Chiar şi acum, când era inconştient, părea să fie adâncit în gânduri, plănuind o nouă aventură pe care numai el o putea născoci.

Preţ de o secundă, picioarele o lăsară. Se prinse de bara patului ca să nu cadă. Se aplecă.

— Hei, tată, sunt eu, Birdie. La început, spuse toate lucrurile standard care le sunt spuse zilnic celor aflaţi pe patul spitalului. Lucruri de genul *Ai să te faci bine…* şi *Eşti puternic, ai să rezişti.*

Însă el era atât de nemişcat şi palid! Pielea care fusese întotdeauna bronzată, chiar şi în toiul iernii, acum era palidă ca faţa de pernă, într-o nară avea un tub de oxigen, iar în unul din braţele albe, vânoase, un ac de perfuzie.

Părea mai bătrân decât cei şaptezeci şi şase de ani ai săi. Nu semăna deloc cu omul care umbla pe câmp în

fiecare zi pentru că „omul trebuie să atingă pământul pe care-l stăpâneşte”.

— Hei, tată, şopti ea, mângâindu-i fruntea. Se aplecă şi îl sărută pe tâmplă. Obişnuitul lui miros de rom şi fum de pipă dispăruse. Acum mirosea a transpiraţie stătută şi a boală, închise ochii, întrebându-se cum să ajungă la el.

Treptat, deveni conştientă de parfumul de flori. Gardenii, mai precis.

Încet, se îndreptă de spate, ştiind că nu mai era singură. Se întoarse.

În prag stătea Anita, îmbrăcată cu un jerseu galben de angora, strâns pe corp, pantaloni negri, drepţi, şi având în picioare ghete până la gleznă, cu tocul înalt, negru cu galben.

— Birdie, spuse ea cu glas liniştit, necaracteristic ei. Mă bucur că ai putut să ajungi atât de repede. Veni spre pat. Hei, tată, şopti ea, atingându-i faţa.

— Cum se simte?

Anita ridică privirea.

— Doctorii speră că o să se trezească.

Elizabeth se întări.

— S-ar putea să nu se trezească?

— Cu cât e mai mult timp… dus, cu atât e mai rău. Ei sunt siguri că e paralizat pe partea stângă.

— Dumnezeule! şopti Elizabeth.

Trase un scaun şi se aşeză lângă pat. Anita făcu acelaşi lucru, aşezându-se pe partea opusă a patului. Elizabeth presupuse că alegerea lor ascundea un adevăr simplu. Două femei care iubeau acelaşi bărbat. El fusese întotdeauna între ele, iubindu-le pe amândouă, dar neputând să le împace. Primele câteva minute se străduiră să înfiripe o conversaţie politicoasă, vorbind despre nimicuri – vreme, drum –, dar după un timp renunţară. Erau acolo de aproape două ore când uşa se deschise.

În rezervă intră un bărbat scund şi îndesat, îmbrăcat

în halat alb.

— Bună, Phil, spuse Anita, încercând să zâmbească. Se ridică, încă se odihneşte.

Doctorul se uită la Elizabeth.

— Eu sunt Phillip Close, spuse el, întinzând mâna. Medicul lui Edward. Trebuie să fii Birdie. Tot timpul vorbeşte de dumneata.

Elizabeth şi-l imagină pe tatăl ei stând pe marginea unei mese de consultaţii şi plictisindu-l pe acest doctor cu aspect sever cu poveşti de tată mândru. Imaginea asta o duru şi îi aduse lacrimi în ochi. Se ridică şi dădu mâna cu doctorul.

Phillip se aplecă asupra bolnavului, verifică aparatele, apoi se îndreptă.

— E tot un joc de aşteptare. Aş fi vrut să pot face mai mult.

— S-ar putea face bine, nu-i aşa? întrebă Anita.

— N-aş paria niciodată împotriva colonelului. Ar putea să se trezească în zece minute şi să ceară o duşcă de Maker’s Mark, răspunse Phillip.

Elizabeth trebuia să ştie adevărul; asta era singura cale de a se pregăti.

— Sau ar putea să nu se mai trezească, asta vrei să spui?

— Da, răspunse Phillip, în momentul de faţă există o gamă de posibilităţi. E mai bine să nu anticipăm, ci să aşteptăm şi să vedem. După cum i-am spus mai devreme Anitei, cu cât e mai mult timp inconştient, cu atât e mai rău, dar el a fost mereu un bărbat puternic.

— Anita mi-a spus că s-ar putea să fie paralizat pe-o parte, spuse încet Elizabeth.

— Da. Şi paramedicilor le-a luat ceva timp să-l resusciteze. S-ar putea să fi făcut ceva la creier. Dar, cum spuneam, vom şti mai multe când se trezeşte. Acum, îngrijorarea cea mai mare e inima. Sincer să fiu, e foarte

slăbită.

— Îţi mulţumesc, Phillip, spuse Elizabeth, deşi părea caraghios să-i mulţumeşti cuiva pentru că îţi sporea motivele de îngrijorare. Totuşi, asta ţinea de bunele maniere. Aşa se făceau lucrurile.

— Am să vă las un timp cu el, spuse doctorul, apoi ieşi.

Paralizat.

Ceva la creier.

Inimă slabă.

Cuvintele nu ieşiră odată cu medicul; ele rămaseră în rezervă.

Elizabeth se uită peste pat la mama ei vitregă. Tot stratul gros de machiaj nu putea ascunde durerea Anitei.

— O s-o scoată la capăt cu bine, spuse Elizabeth. E prea leneş să moară.

Anita păru patetic de recunoscătoare pentru acea fărâmă de alinare.

— *Este* leneş, asta-i sigur.

— Nu… sunt.

Elizabeth şi Anita icniră. Se aplecară în acelaşi timp.

Ochii bolnavului erau deschişi; o parte a feţei rămânea patetic de inertă.

— Te auzim, tată, spuse Elizabeth. Suntem amândouă aici.

— Nu… sunt… leneş.

Anita îi luă mâna nemişcată şi i-o strânse tare. Ochii ei înotau în lacrimi.

— Ştiam eu că nu poţi să mă părăseşti.

El întinse mâna peste propriul lui corp şi atinse faţa Anitei.

— Acolo eşti, mamă. Te căutam.

— Sunt chiar aici, tată, spuse Anita pe nerăsuflate, plângând încetişor. Nu plec nicăieri.

Elizabeth ştia că era o copilărie, dar se simţea

exclusă din iubirea lor, întotdeauna fusese, între Anita şi Edward era ceva aparte, atât de aparte încât totul din jurul lor pălea prin comparaţie.

— E şi Birdie a noastră aici. A sărit într-un avion chiar în secunda în care a auzit, spuse Anita, dându-i la o parte părul de pe ochi.

Încet, el întoarse capul şi se uită la Elizabeth, în ochii lui ea văzu ceva ce nu mai văzuse – înfrângerea – şi asta o sperie.

— Bună, tată, şopti ea. Al naibii tupeu pe tine să ne sperii aşa.

— Te rog, mamă, lasă-mă o clipă cu fetiţa mea.

Anita se aplecă şi îl sărută pe frunte, lăsând o amprentă de ruj roz strălucitor.

— Te iubesc, şopti ea cu înfocare, apoi ieşi din rezervă.

O secundă mai târziu uşa se deschise din nou. Asistente în halate albe năvăliră în rezervă. O împinseră pe Elizabeth la o parte – politicos – şi îşi făcură de lucru în jurul pacientului, verificând aparatele, luând tensiunea, ascultându-i inima. Phillip sosi ultimul. Intră grăbit, gâfâind puţin, apoi îşi văzu pacientul şi zâmbi.

— Aşadar, te-ai hotărât să nu mai faci pe mortul, ai? Ai băgat în sperieţi două femei frumoase.

Zâmbetul lui Edward fu jalnic de strâmb.

— Am vrut doar să-ţi câştigi unele din notele de plată fabuloase pe care ai să mi le trimiţi. Probabil că o să mi se oprească inima de îndată ce le văd.

Phillip îi ascultă inima, se încruntă scurt, apoi se îndreptă de spate şi spuse:

— Am câştigat fiecare penny suportându-ţi fundul mizerabil, şi o ştii. Cred că un timp va trebui să te las să câştigi la golf. Se întoarse spre Elizabeth. Fă-l pe bolnav s-o ia mai uşor. Am să mă întorc puţin mai târziu să văd cum evoluează. Va trebui să-i mai facem un EKG.

Phillip scoase asistentele din rezervă şi închise uşa după el. Prin peretele de sticlă, Elizabeth îl văzu vorbind cu Anita.

— Afurisiţii de doctori, spuse Edward, respirând greu. Nu lasă omul în pace, încercă să zâmbească.

Tot drumul până aici Elizabeth repetase ce să-i spună, iar acum nu-i venea nimic în minte. Se temea că dacă spunea o vorbă avea s-o podidească plânsul.

— Unde e băiatul de aur? Şi nepoatele mele?

— Jack e în sala de aşteptare. Stephanie şi Jamie vor fi aici peste puţin timp.

Ochii lui Edward se închiseră. Respiră şuierat de câteva ori, apoi tresări şi strigă:

— Anita!

— E aici, afară, tată. Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine.

— Ah… da. Se linişti. Foarte încet, ridică mâna şi atinse mâna ei. Când am văzut filmul ăla, *Forrest Gump*, nu m-am gândit decât la mica mea sfeclă de zahăr. Noi eram mazăre şi morcovi, nu-i aşa?

Ea închise strâns ochii, apoi îi deschise.

— Da.

— Nu m-am descurcat bine. Sigur nu.

Elizabeth nu ştia despre ce vorbea el, înainte să apuce să răspundă, el continuă:

— Anita. Marguerite. Trebuia s-o fi făcut altfel. Dar mama ta aproape că m-a omorât… Jur că nu ştiu ce trebuia să-ţi fi spus.

— Despre ce vorbeşti, tată?

— M-am gândit că e mai bine să nu ştii, atâta tot. Să te apăr. Amintirile… ele sunt importante uneori, mai importante decât adevărul. Dar Anita a plătit preţul. Toţi am făcut-o.

— Tată…

El începu să tuşească tare, icnind.

— *Şşş,* tată. Avem o grămadă de timp ca să vorbim. Acum odihneşte-te.

— Tu eşti cea mai bună parte din mine, Birdie, întotdeauna ai fost. Din clipa în care mama ta mi te-a pus în braţe, am ştiut. M-am îndrăgostit de tine atât de tare încât, practic, mi-am pierdut minţile. Bănuiesc că trebuia să ţi-o fi spus mai des.

— Mi-ai spus-o tot timpul, tată.

El încercă să se ridice de pe perne, să stea în şezut. Nu reuşi. Cu un oftat, se lăsă la loc pe spate.

— Vreau să faci ceva pentru mine, Birdie. N-o să-ţi fie uşor.

— Orice, tată. Ştii asta.

— Să ai grijă de Anita. Mă auzi?

— Nu spune asta, zise ea, auzind disperarea bruscă din glasul lui. Vei avea tu grijă de ea.

— Nu fi obraznică. Asta e ceva important. Respiraţia lui deveni chinuită. Promite-mi că ai să ai grijă de ea.

— Bine. Elizabeth se aplecă şi îl sărută pe frunte. Te iubesc, tată.

El se uită la ea, dar ochii lui erau acum sticloşi, nefocalizaţi. De parcă îşi consumase toată energia şi nu-i mai rămăsese nimic.

— Iubirea aia o să mă poarte pe Porţile de Sidef, sfeclă de zahăr. Acum roag-o pe Anita să vină aici.

— Nu… te rog.

— E vremea, Birdie. Acum du-te şi ad-o şi pe mama ta.

Elizabeth rămase acolo un minut, incapabilă să-l părăsească.

— Du-te, spuse el cu blândeţe.

Ea se forţă să se mişte. La uşă, îi zâmbi pentru ultima dată, apoi ieşi din rezervă.

— Te vrea pe tine, îi spuse Anitei.

Mama ei vitregă scoase un sunet pe jumătate oftat,

pe jumătate hohot de plâns, şi intră repede în rezervă, închizând uşa după ea.

Elizabeth rămase afară, uitându-se înăuntru prin peretele de sticlă. Se rugă cu aprindere. *Rezistă, tată. Rezistă.*

O alarmă de la unul din aparate începu să sune.

Anita se dădu înapoi de lângă pat împleticindu-se şi strigând: „Ajutor, ajutor!”

Elizabeth sări să deschidă uşa, dar doctori şi surori trecură pe lângă ea, umplură rezerva micuţă şi o împinseră pe Anita la o parte. Toţi se adunară în jurul tatălui ei, în urechile lui Elizabeth, zgomotul se transformă într-un muget monoton, îşi lipi fruntea de geam. *Să nu mori, tată. Să nu îndrăzneşti…*

Phillip intră în fugă în rezervă, croindu-şi drum cu coatele. Ceru aparatul de resuscitare.

Elizabeth închise strâns ochii. Nu putea să respire. Inima îi bătea neregulat. *Te rog, Doamne, te rog să nu-l iei. Nu încă…*

Când deschise ochii, doctorii şi surorile stăteau nemişcaţi; aparatele erau reci şi negre. Anita stătea lângă soţul ei, icnind fără zgomot şi cutremurându-se din când în când. Machiajul i se şterse, lăsând în urma lui dâre murdare.

Anita se uită prin geam la Elizabeth. „S-a dus”, schiţă ea mut, neajutorată, apoi începu iar să plângă. De data asta plânsul ei era chinuit, sfâşietor.

Elizabeth intră încet în rezervă şi înaintă până la pat. Puse o mână pe umărul fragil al Anitei şi strânse tare, deşi voise să fie doar un gest liniştitor.

Tatăl ei zăcea acolo nemişcat, cu ochii închişi.

— Bună, tată, şopti ea. Trecu o fracţiune de secundă până să-şi dea seama că aştepta un răspuns. Fireşte, nu veni niciunul.

Inima lui – cea pe care ea o iubise atât de mult –

cedase în cele din urmă.

13

Elizabeth arătă cu mâna un loc liber în parcarea subterană a aeroportului. Jack viră şi parcă maşina acolo.

Ea trase adânc aer în piept şi îl slobozi încet. Tot drumul până aici fusese atentă. Fără radio (ultimul lucru de care avea nevoie era să audă un cântec trist), fără gânduri năvalnice, fără amintiri. Stătuse cu ochii la drum şi cu mintea la înmormântare. Cu aranjamentele se putea descurca. Cu emoţiile, nu.

Coborî din maşină…

(Maşina tatii, dar nu te gândi la asta.)

…şi se îndreptă cu paşi sprinteni spre terminal.

Jack venea în urma ei. Se răstise la el destul de des în ultimele câteva ore ca el să se ferească de ea ca de un câine turbat. Era evident că el ajunsese la concluzia că era mai bine să nu mai spună nimic.

Ea le văzu prima pe fete. Stephanie stătea la poartă, având-l alături pe iubitul ei, Tim. Ca întotdeauna, Stephanie arăta impecabil. Părul ei şaten închis, lung până la umeri, era prins cu două agrafe de argint. Era în pantaloni negri şi un jerseu galben, frumos. Tim o ţinea de mână. Jamie era aproape de ei, şi era îmbrăcată într-o salopetă de denim, cu turul lăsat. Pe frunte avea trasă o şapcă de base-ball.

Elizabeth grăbi pasul.

— Bună, fetelor… Tim, spuse ea încetişor, strângându-şi fetele în braţe.

Când se despărţiră, Jack veni lângă ele, îşi strecură un braţ în jurul taliei lui Elizabeth. Ea se întrebă dacă ei ştia că ea îşi pierdea controlul, sau dacă era un gest întâmplător. Oricum ar fi fost, atingerea lui o întări.

Jamie se uită la tatăl ei. Reuşi să schiţeze un zâmbet obosit.

— La naiba! Eşti superb. Ţi-ai făcut un lifting facial?

Elizabeth fu uimită de vorbele ei. Cu tot ce se întâmplase ziua trecută, nici nu se uitase ca lumea la soţul ei. Acum o făcu, şi înţelese ce voia să spună Jamie.

El ridică din umeri.

— M-au pus să-mi vopsesc părul. Tocmai când mă obişnuisem cu firele albe. N-am mai fost atât de blond din clasa a opta.

Jamie se încruntă.

— Arăţi ca o vedetă de cinema, fără glumă.

Elizabeth făcu un pas înapoi. Se simţi dintr-odată bătrână, placidă şi ridată. Nu avusese timp să-şi vopsească părul, rădăcinile mai închise erau înspicate cu fire albe. Şi noaptea trecută dormise atât de prost încât pielea ei avea culoarea şi consistenţa tapiocii. Şi iată-l pe soţul ei arătând ca Jeff Bridges în *The Contender*.

Jack o luă pe Jamie de după umeri.

— Mi-au făcut tratamentul ăsta care mi-a cojit pielea de pe faţă. M-a durut ca dracu' şi o săptămână am arătat ca ars. De asta bogătaşii arată aşa de bine. Ei dau bani pe chestii ia care nici nu te gândeşti, iar durerea nu e un motiv să-i împiedice.

Stephanie îşi petrecu braţul pe după talia trist de groasă a lui Elizabeth.

— Şi tu eşti la fel de drăguţă ca întotdeauna, mamă, spuse ea.

— Mulţumesc. Atât putu să spună.

Mecanismul morţii într-un oraş mic ticăia înainte ca un ceas bine uns. Toată lumea se apucă zdravăn de treabă. Un balet complicat se jucă mai întâi în salonul funerar, apoi la mormânt, iar acum acasă.

Pretutindeni erau fotografii ale tatălui ei. Unele erau în rame preţioase; altele – în rame de plastic şi lemn de la cel mai apropiat magazin de mărunţişuri. Toţi cei care veniseră la Sweetwater după înmormântare aduseseră câte o caserolă şi o fotografie. Oriunde mergea Elizabeth

în casă auzea râsete slabe, câteva suspine şi numele tatălui ei rostiti în şoaptă.

Într-un oraş ca ăsta, oamenii se uneau la reuşită şi la nenorocire. Fiecare emoţie era împărtăşită, dar niciuna discutată pe faţă. Nimeni nu o întreba pe Elizabeth cum se simţea, şi nici nu-i oferea numele vreunui terapeut specialist în durere. Aşa se făcea în **MARELE ORAŞ.** Aici, te strângeau uşurel de umăr şi remarcau că te „ţii bine".

Femeile sudiste îşi ascundeau emoţiile în spatele competenţei încă de când erau la modă crinolinele. Elizabeth făcu ce se aştepta de la ea.

Dar oricât de tare se străduia să ţină durerea la distanţă, ea se apropia tiptil.

Când nu mai putu suporta, se refugie pe veranda din spate. Era ultimul loc pe care ar fi trebuit să-l aleagă. Aici stătuse foarte des cu tatăl ei, ascultând greierii şi basmele lui. Amintirile o împresurau de peste tot. Tot aici veniseră a doua zi după înmormântarea mamei ei. Atunci era primăvară, nici pe departe atât de frig ca astăzi. La fel ca astăzi, casa era plină de fotografii şi de oaspeţi care vorbeau încet. *Vrei să dormi la noapte în camera mea, sfeclă de zahăr?*

— Rezistă, Birdie, spuse ea închizând ochii şi strângând pumnii. Unghiile îi intrară în carnea moale a palmelor.

Nu mergea. Trebuia să plece de aici. Se întoarse în casă şi dispăru în baie, trântind uşa după ea.

Lăsă jos capacul toaletei şi se aşeză.

Pe podea, lângă toaletă, era o revistă. *Travel and Leisure.*

Când o ridică, revista se deschise la o hartă pe două pagini înfăţişând Costa Rica. Cineva – tatăl ei – desenase pe pagină o stea cu cerneală roşie.

Există un loc în Costa Rica, numit Cloud Mountain, care îmi merge drept la inimă, sfeclă de zahăr.

Revista căzu cu zgomot pe podea, în sfârşit, putu să plângă.

Când lacrimile îi secară, se ridică nesigură pe picioare.

Îşi dădu cu apă rece pe faţă, îşi netezi părul şi se întoarse în arenă, în timp ce trecea prin mulţime, se simţea ţeapănă şi fragilă.

Se uită ce mâncare mai este şi deschise alte sticle de vin, apoi se îndreptă spre bibliotecă, unde se retrăsese familia ei.

Stephanie şi Tim stăteau alături pe canapea. Ca de obicei, Stephanie era imaginea bunului-gust. O rochie simplă, neagră, cu mâneci lungi i se mula pe corpul suplu. Tim o ţinea de mână.

Jamie, pe de altă parte, nu dăduse importanţă îmbrăcămintei. Stătea cocârjată pe un divan, şi părul blond-alb era o claie încurcată care îi acoperea jumătate din faţă. Ochii ei albaştri erau umflaţi şi roşii.

Elizabeth înţelegea. Era greu acolo afară. Toată lumea îl iubise mult şi fiecare voia să împărtăşească povestea lui preferată, dar flecare cuvânt îţi pătrundea în inimă ca un ciob de sticlă.

Jack se ridică din fotoliul de piele şi veni spre Elizabeth, neluându-şi privirea de pe faţa ei. O îmbrăţişă.

— Te-a iubit, îi şopti el la ureche, prea încet ca ceilalţi să audă. Prima dată tind l-am întâlnit mi-a spus că o să mă omoare dacă am să te fac să suferi. Mi-a reamintit asta şi tind ţi-am cerut mina. Cuvintele lui exacte au fost: *Dacă o faci să sufere pe sfecla mea de zahăr, Jackson Shore, am să te strâng de gât.*

Elizabeth se uită la Jack. Ea nu mai auzise povestea asta. Preţ de o clipă, i-l readuse pe tatăl ei; îi auzi glasul răsunător. Deschise gura să spună ceva – nu ştia ce dar nu ieşi nimic. Jack o mângâie cu blândeţe pe faţă.

— Nu trebuie să faci totul singură, Birdie, dă-i

drumul şi plângi.

El voia să fie de ajutor, dar asta n-o făcu decât să se simtă mai singură. Ştia că durerea avea s-o lovească mai târziu, s-o lovească tare, tind avea să-şi dea seama pe deplin că tatăl ei murise, că nu avea să-l mai audă niciodată la telefon, că nu avea să mai primească niciodată o scrisoare de la el.

— Oh, Jack…

— Lasă-mă să te ajut, Birdie, spuse el, mângâind-o pe păr. Ea îl iubi pentru că încerca, dar nu avea cum s-o ajute.

Durerea este drumul cel mai singuratic din lume.

— E suficient că eşti aici, spuse ea, şi era adevărat.

Apoi se agăţă de el, luând tărie de la braţele din jurul ei, şi, preţ de un moment magic, fu ca şi cum se iubeau din nou.

14

Jack era înapoi în New York. Slavă Domnului!

Ştia că asta era o slăbiciune a lui, o lipsă morală, dar nu putea suferi accesoriile morţii. Plânsul, adunarea, acel ritual primitiv, îngrozitor numit priveghi.

Aşa cum era de aşteptat, se uitase pe intervalul din biserică şi văzuse acel sicriu înconjurat de flori, şi singurul lucru la care se putuse gândi fu înmormântarea mamei lui.

Atunci nu fuseseră flori, nici sicriu scump din mahon şi, cel mai trist lucru din toate, nici rude şi cunoştinţe îndoliate. Doar un băiat numai piele şi os într-o maşină împrumutată, şi un bărbat gârbovit şi distrus, aflat el însuşi la doar câţiva ani de moarte.

Jack îşi iubea soţia şi îşi adora copiii, dar două zile în acea casă îndurerată, prea liniştită, fuseseră mai mult decât putea suporta.

Slavă Domnului că Birdie se ţinea bine într-o situaţie de criză. Nici măcar nu trebuise s-o roage să-l lase să plece – sau să inventeze vreun pretext – îl eliberase ea, spunând: *întoarce-te la New York; tu şi fetele nu aveţi nimic de făcut*

aici.

El făcuse un efort neconvingător de a se opune. *Dacă ai nevoie de mine...* Dar ea nu avea. La vremuri grele, Birdie era tare ca oţelul.

Acum era iarăşi liber.

Coborî din taxi, îi dădu şoferului un bacşiş exagerat (devenea iarăşi o celebritate) şi intră grăbit în studio. Se duse direct în biroul său, îşi puse în dulap geanta de voiaj, şi se aşeză la masa de lucru.

Mormanul de hârtii era uriaş, la fel ca teancul de mesaje telefonice. Uitase ce mult sună telefonul când eşti *cineva.* I se promisese o secretară care să se ocupe de toată munca asta de birou.

Nu-l încânta gândul că trebuia să instruiască altă secretară.

Îţi lua săptămâni, uneori luni, să înveţi pe cineva ce îţi place şi ce nu-ţi place, ce ciudăţenii ai şi ce pretenţii. Nu era uşor să participi la interviuri, să citeşti C.V.-uri, să alegi candidata potrivită.

Scriitorii şi producătorii făceau asta, desigur, dar Warren avea propriul lui asistent, şi Jack observase că Warren lua partea leului din întrebările bune.

Jack luă un pix şi începu să facă o listă. Asistenta lui trebuia să fie inteligentă, ambiţioasă, dedicată. Cineva ca… Sally.

De ce nu se gândise mai înainte la asta? Ea avea experienţa necesară. Lucraseră bine împreună în Portland, şi ea era o tigroaică în culise. Depista orice nuanţă a unui subiect. Ea ar fi fost un adevărat câştig pentru emisiune. Acum toţi producătorii şi secretarii erau bărbaţi. O femeie tânără care iubea sportul ar fi înviorat atmosfera. Şi ar fi avut grijă ca Jack să arate bine.

Sally s-ar fi descurcat bine. Nu avea nicio îndoială în privinţa asta. Era o femeie cu visuri mari şi ambiţii înalte. Şansa de a fi asistent de producţie la o emisiune de

televiziune în Marele Oraş i-ar fi încărcat cu adevărat bateriile.

Aici era vorba de afaceri, nimic mai mult. Faptul că fusese atras de ea nu conta, întotdeauna îl tentase o femeie tânără; avea asta în ADN, la fel ca oricare parte din el, precum ochii albaştri şi părul blond. Fusese tentat de o mulţime de ori în ultimii cincisprezece ani – şi chiar mai recent –, dar nu căzuse nici măcar o dată din vechiul pat al căsniciei. Zilele alea rămăseseră în urmă.

Aici era vorba strict de afaceri.

Neputând să doarmă, Elizabeth îşi puse un halat gros şi coborî în linişte la parter. Podeaua veche scârţâia sub paşii ei. Zgomotul vântului în geamuri semăna cu cel făcut de ghearele pisicii când cere să fie lăsată în casă.

Nu se îndoia că această casă ştia că stăpânul ei murise, dar prin ea bântuiseră mult timp furtunile morţii. Primul Rhodes venise în acest ţinut cu mult înainte de Războiul Civil, unul dintre săracii clasei muncitoare din Anglia, care îndrăznise să viseze la o viaţă mai bună. Traversase marea ca servitor ucenic şi fusese vândut la licitaţie unui fermier din apropiere de Russellville. Muncise din greu, se însurase bine, şi plantase seminţele unei dinastii.

În bucătăria întunecată, Elizabeth îşi făcu o ceaşcă de ceai şi rămase lângă chiuvetă, uitându-se la curtea din spate. Luna poleia cu sidef crengile negre şi moarte. Nori subţiri alergau pe cer, schimbând continuu modelul de lumină care cădea asupra grădinii.

Îşi strânse cordonul halatului şi ieşi. Uşa de plasă se închise cu zgomot în urma ei. Vântul se domolise brusc. Se lăsă o tăcere aproape supranaturală.

Se cutremură, dar nu numai de frig. Era ca şi cum fusese chemată aici afară, poate de amintirea acelei nopţi de Crăciun petrecută pe verandă cu tatăl ei.

— Tată? şopti ea.

Niciun răspuns, niciun suspin, nicio apariţie fantomatică.

Coborî pe poteca de cărămidă ce împărţea grădina în două. Papucii subţiri îi apărau picioarele de frig în timp ce trecea pe lângă gardul viu, tuns perfect. Ici şi colo, tufe de camelii se înălţau deasupra gardului viu, frunzele lor verzi şi lucioase contrastând puternic cu maroul din jur.

Ăsta fusese cândva locul ei aparte, iar acum se simţea ca o străină aici. De foarte multe ori în tinereţe, mai ales în nopţile în care nu putea să doarmă de căldură, venea aici. Singură şi căutând ceva care să o ajute. Iama, scormonea straturile de frunze înnegrite în căutarea semnelor primăverii. Un petic de muşchi verde, o sămânţă de fasole care încolţise.

Dar ceea ce căuta ea de fapt era mama ei, iar aici, în mijlocul florilor pe care ea le îngrijise cu atâta atenţie, lui Elizabeth i se părea că simţea spiritul mamei sale.

Încercase întotdeauna să şi-o imagineze pe mama ei în grădină, poate răsrind narcisele sau tunzând trandafirii, însă singurele imagini pe care le avea cu mama ei erau cele din fotografiile alb-negru, şi acelea puţine. Din ele, Elizabeth rămăsese cu imaginea unei femei tinere şi drăguţe care arăta întotdeauna perfect, dar niciodată nu râdea sau vorbea.

Elizabeth îngenunche la marginea stratului de trandafiri. Pământul negru şi umed se lipi de ţesătura pluşată de sub genunchii ei.

Tufele golaşe de trandafiri aruncau umbre pe pământul întunecat. Razele lunii le dădeau un aspect straniu, făcându-le să semene cu labele răsucite ale unei reptile antice, fiecare deget îngroşat de vârstă şi ţintuit cu ghimpi uriaşi.

Auzi în spatele ei scârţâitul unei uşi deschizându-se şi închizându-se, apoi zgomotul de paşi pe poteca de cărămidă.

— Anita, spuse ea, fără să se întoarcă.

— E uimitor să te gândeşti că trandafirii ăştia or să înflorească în doar câteva luni.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

Când era mică, Elizabeth plânsese adesea când florile preferate ale mamei ei se ofileau şi mureau. Acum, femeie în toată firea, înţelegea importanţa odihnei. Lipsa de viaţă a iernii făcea primăvara posibilă, îşi dori ca acest lucru să fi fost valabil şi pentru gospodinele care pierduseră drumul – în locul unei vieţi irosite, să poţi hiberna, să aduni forţe pentru primăvara ce vine.

— În toţi anii ăştia am îngrijit cu mâna mea trandafirii. Niciodată n-am lăsat un grădinar să se apropie de ei.

Elizabeth ridică ochii spre Anita.

— De ce?

Anita zâmbi trist. Părul ei platinat era o masă de bigudiuri; fruntea şi obrajii îi luceau de la crema aplicată pe timpul nopţii. O cămaşă de noapte din flanelă albastră o acoperea de la gât până la glezne. Arăta cu zece ani mai bătrână decât cei şaizeci şi doi de ani ai săi.

— Am mirosit o dată parfumul ei.

Elizabeth simţi un fior rece, îşi aminti de sticluţa frumoasă care stătea pe masa de toaletă a mamei ei.

— Al mamei? şopti ea.

— Era una din zilele alea – când erai cu capsa pusă, cum spunea tatăl tău – când nu erai de acord cu nimic din ce spuneam eu. Aşa că n-am mai vorbit deloc. Am venit aici, pregătită să atac grădina mamei tale. Voiam să mă lupt cu ceva concret, palpabil, nu cu o fantomă. Dar când m-am aşezat aici, complet singură şi plângându-mi de milă, am simţit mirosul parfumului mamei tale. Shalimar. N-a fost ca şi cum mi-a vorbit sau ceva ciudat, de genul ăsta. Doar că… mi-am dat seama că mă luptam cu fetiţa ei, care era dărâmată pe dinăuntru. După aceea, ori de câte ori mă

scoteai din minţi, veneam aici în grădină.

Elizabeth auzi durerea din glasul Anitei şi, pentru prima dată, înţelese.

— Nu-i de mirare că veneai aici atât de des.

— Cred că ar fi trebuit să procedez altfel. Ştiam că îţi era cumplit de dor de ea.

— Am început să o uit. Asta era partea cea mai rea. De asta îl întrebam mereu pe tata despre ea. Dar el n-a vrut să-mi spună nimic, niciodată. Mereu spunea: „Păstrează-ţi aproape amintirile, Birdie”. Părea să nu înţeleagă că amintirile mele despre ea erau ca fumul.

— Îmi imaginez că mama ta vorbeşte cu el despre asta chiar acum.

— Nu cred că cineva a stăpânit inima tatii aşa de mult ca tine, Anita. Deşi fără intenţie, ultimele ei cuvinte aveau o notă amară.

— Îţi mulţumesc pentru asta. Anita se uită în zare, peste câmp. De ce n-ai plecat cu Jack şi cu fetele?

Elizabeth simţi dintr-odată că i se face frig. Se cutremură şi se ridică.

— El trebuia să fie la lucru azi-dimineaţă la prima oră. M-am gândit să rămân să te ajut la curăţenie.

— De curăţenie se ocupă Héloïse. O face de când aveai tu codiţe. Anita se uită la ea. Poţi să-mi spui să-mi văd de treaba mea, să ştii.

— Adevărul e că nu ştiu de ce. Poate nu eram pregătită să mă întorc la New York.

Anita făcu un pas înainte. Papucii ei roz se afundară în pământul negru.

— Tatăl tău îmi spunea: „Mamă, dacă fata asta nu-şi întinde aripile, într-o zi o să uite să zboare”. Era îngrijorat că îţi scapă viaţa printre degete.

— Ştiu. Elizabeth nu voia să vorbească despre asta. O durea prea mult, iar acum, în grădina mamei sale, se simţea fragilă, îşi şterse ochii – oare când începuse să

plângă? – şi se uită la Anita. Şi tu? O să te descurci?

— Am să supravieţuiesc.

Nu era chiar un răspuns, dar asta era. Amândouă ştiuseră că avea să vină o zi când Anita rămânea singură în casa asta mare ca un elefant alb. Un timp telefonul va suna din oră în oră şi prietenele vor apărea pe verandă cu o caserolă, dar, mai devreme sau mai târziu, pârâul o să sece şi Anita va fi nevoită să privească în ochi văduvia.

— Am să te sun când ajung la New York, să mă asigur că totul e bine.

— Ar fi drăguţ.

Între ele se aşternu iarăşi tăcerea. Vântul şoptea printre ramuri şi făcea să sune clopoţeii care atârnau de acoperişul verandei. Un sunet melancolic.

Elizabeth îşi dori dintr-odată ca lucrurile să fi stat altfel între ea şi Anita, să se fi putut ţine de mână şi să se consoleze una pe cealaltă. Dar acum era prea târziu să remodeleze o relaţie a cărei vreme venise şi plecase.

— Ne-am ratat şansa, nu-i aşa? întrebă încet Anita.

Elizabeth dădu din cap. Nu ştiu cum să răspundă altfel.

— Păcat, spuse Anita. Dar să nu-ţi faci griji pentru mine, iubito. O să mă descurc. Nu te măriţi cu un bărbat cu paisprezece ani mai mare şi te aştepţi să mori înaintea lui. Mereu am ştiut că într-o zi am să fiu singură.

Elizabeth nu se gândise niciodată la asta. Ea văzuse treaba din punctul de vedere al bărbatului. O nevastă mai tânără făcea un bărbat fericit. Toată lumea ştia asta. Bărbaţii o dovedeau de ani de zile.

Acum vedea cealaltă faţă a monedei. Sigur, avusese o viaţă bună şi o grămadă de bani. Fusese acceptată în societatea locală şi se măritase cu un bărbat care o trata ca pe o piesă din cel mai fin porţelan franţuzesc.

În schimb, acum Anita nu avea copii care s-o aline, şi nici partener cu care să-şi petreacă anii de aparat auditiv.

Avea şaizeci şi doi de ani şi era văduvă. Singură, probabil, pentru tot restul vieţii.

— De ce n-aţi avut copii tu şi tata? întrebă Elizabeth.

Anita oftă.

— Oh, iubito, asta e o întrebare pentru altă dată, poate între alt fel de femei.

— Cu alte cuvinte, să-mi văd de treaba mea.

— Da. Zâmbi, poate pentru a îndulci răspunsul, întrebarea asta mă seacă la inimă, atâta tot. N-am de gând să răspund la ea ca o pălăvrăgeală din miez de noapte, la două zile după moartea soţului meu.

Elizabeth înţelese, îşi rataseră şansa la intimitate. Acum erau două femei în toată firea, legate printr-o relaţie foarte fragilă, care aveau să meargă pe drumuri separate.

— Îmi pare rău, spuse în cele din urmă, alegând fraza pe care ea însăşi o auzise de o sută de ori în ultimele câteva zile. Să mă suni dacă te simţi prea singură.

— În viaţă există lucruri mai rele decât să fii singur.

Elizabeth simţi că Anita îşi alesese cu grijă cuvintele. Se simţi dintr-odată transparentă, de parcă nefericirea îi curgea prin vine.

Anita veni un pas mai aproape.

Elizabeth făcu un pas înapoi, având nevoie de spaţiu între ele.

— Ar fi bine să mă duc la culcare. Nici nu ştii când se face şase. Se îndepărtă, străduindu-se să păstreze un ritm constant.

Intră în casă şi trânti uşa, apoi se uită cu precauţie pe fereastră.

Anita stătea tot acolo, singură, plângând, şi se uita la trandafiri.

Elizabeth plăti taxiul şi coborî în faţa aeroportului din Nashville.

Era frig. Aerul mirosea a zăpadă, iar cerul era cenuşiu.

Trase după ea geanta de voiaj cu rotile şi intră în aeroport. La ghişeul de bilete era aglomeraţie, aşa că se duse la şirul de computere de lângă perete, îi luă câteva minute să găsească terminalul plecărilor. Căută numărul zborului 989 de la Nashville la Detroit şi până la Kennedy, în timp ce citea numărul porţii, informaţia se schimbă.

Zborul se anunţa întârziat cu două ore.

Nemulţumită, se aşeză la coadă, înaintând ca melcul, în cele din urmă ajunse la ghişeu. Agentul îi verifică biletul şi confirmă că zborul era întârziat; apoi îi dădu un bon de masă.

De parcă puteai să mănânci pe aeroport cu cinci dolari.

Mulţumindu-i agentului, plecă de la ghişeu. Un timp rătăci prin aeroport, târând după ea geanta de voiaj. Cumpără cel mai nou roman al lui Anne Rivers Siddons şi ultimul număr al revistei *House and Garden.*

În cele din urmă intră într-un restaurant, găsi o masă lângă fereastră şi se aşeză. Privi pista, urmărind avioanele care decolau şi aterizau.

E un loc în Costa Rica, drăguţă, se numeşte Cloud Mountain – sau cam aşa ceva – care mi-a mers la suflet.

Când ai fost ultima dată într-un loc exotic? Sau când te-ai speriat prosteşte? Sau te-ai apucat de vreo nebunie, gen scufundări sau planorism?

Se refugiase în muncă pentru a-şi ţine amintirile la distanţă, însă acum o invadară. Pur şi simplu nu putea uita…

Lipseşte din propria ta viaţă. O laşi să treacă pe lângă tine.

Doar pentru că ochelarii mei sunt groşi ca sticlele de Cola, nu înseamnă că nu văd inimafetiţei mele. Aud felul în care vorbeşti cu Jack… şi felul în care nu vorbeşti cu el. Cunosc o căsnicie nefericită când văd una.

Măcar de-ar fi putut face ceva să schimbe asta. Poate

să urce într-un avion şi să plece oriunde o duce acesta. Să aterizeze într-o ţară străină şi să fie altcineva.

Dar unde să se ducă? Machu Picchu, Paris, Nepal? Nici măcar n-avea paşaport.

Ea nu era genul ăla de femeie. Spre deosebire de tatăl ei, ea nu visa să escaladeze Everestul, sau să coboare suspendată stâncile. Exista un singur loc pe pământ unde tânjea să se ducă.

Acasă.

Casa ei de lângă mare, îşi aduse aminte de noaptea în care coborâse pe plajă şi văzuse balenele. Cântecul lor obsedant, tânguit părea smuls din acel loc ascuns din inima ei în care îşi depozitase visurile. Aproape toată viaţa ei nu făcuse decât să-şi pună visele deoparte.

…viaţa ta… trece pe lângă tine.

Era adevărat. Totuşi, o durea să-şi dea seama că şi tatăl ei ştiuse asta. Că se uitase în ochii fetei lui şi văzuse nefericirea.

Cum ar fi să se uite în oglindă şi să vadă o femeie pe deplin fericită? se întrebă ea.

Iar acum, în mai puţin de o oră, avea să urce în unul din avioanele astea, să-şi găsească locul şi să zboare la New York. Acolo, avea să se mute în acel apartament modern, impersonal, şi să-şi ajusteze încă o dată viaţa pentru a se potrivi cu a lui Jack.

— Nu vreau să mă duc. Şopti cuvintele cu glas tare, ridicând privirea, îşi văzu imaginea în geam – o femeie tristă, cu înfăţişare obosită. Se întrebă când anume îşi pierduse aspectul atrăgător. Dispăruse la fel ca visele ei? Şi cum ajunsese aici, în locul ăsta atât de înrădăcinat în banal?

Abia când îşi pierduse tinereţea şi terminase cu creşterea copiilor catadicsise să se întrebe ce urma. Mai important, când era rândul ei.

Acum, întrebarea o mistuia. Era un incendiu scăpat

de sub control, şi era îngrozită că avea s-o transforme în cenuşă.

Fiecare mică decizie era o cărămidă care înălţase un zid între femeia care devenea şi cea care îşi imagina că ar fi putut să fie.

Dacă fata asta nu-şi întinde aripile, într-o zi o să uite să zboare.

Asta era esenţa. Undeva de-a lungul acelor ani cenuşii uitase să zboare. Viaţa de mamă şi soţie o ţinuse prea aproape de pământ.

Nu, nu era cinstit. Nu treaba pe care o făcuse îi tăiase aripile, ci felul în care alesese să o facă. Poate că în ea exista o slăbiciune, o teamă de eşec care făcea ca siguranţa să fie mai importantă decât împlinirea. Sau poate era şi mai simplu. Poate că doar… mersese înainte, făcuse ce trebuia făcut pentru ziua respectivă, iar la căderea nopţii era prea obosită ca să mai tindă spre altceva. Existaseră zile – chiar ani – când nu putuse să găsească zece minute libere pe zi. Pe vremea aceea, când Jack juca fotbal, iar fetele erau tot timpul ocupate, cel mai mare vis al ei fusese o baie liniştită seara.

Se uită la ceas. Mai era puţin până la urcarea în avion. Nashville – Detroit – New York.

Şi se hotărî.

Gata cu aşteptarea şi rugatul să se petreacă o schimbare.

Se ridică, achită nota de plată, şi se îndreptă spre standul de ziare. Acolo cumpără o mapă de plicuri – singura pe care o aveau.

Se întoarse în restaurant şi se aşeză la aceeaşi masă. Fără să se gândească – sau să-şi facă griji – începu să scrie.

Dragă Jack.

Te iubesc. Mi se pare important să încep scrisoarea cu aceste cuvinte. Ni le spunem tot timpul, şi ştiu că vorbim serios. Şi mai ştiu că nu mai e de ajuns, nu-i aşa?

Pentru niciunul din noi.

Îţi sunt soţie de douăzeci şi patru de ani. Când am început, nici nu voiam să fiu altceva. Cred că asta a devenit o profeţie a auto-împlinirii. Acum nu mai ţin minte visurile pe care le-am avut cândva, dar le duc dorul, Jack. Mi-e dor de mine.

Sper că ai să poţi înţelege.

Pentru mine s-a terminat cu anii de stat pe tuşă. Simt nevoia să intru în joc. Mă tem că dacă n-o fac acum n-am s-o fac niciodată, şi nu mai pot să fiu umbra de femeie care sunt. Nu pot.

Aşa că nu te urmez la New York. Nu de data asta.

Ar fi trebuit să am curajul să ţi-o spun personal, îmi doresc să fi avut tăria asta. E ciudat că am putut să ridic un autobuz ca să-ţi salvez viaţa, dar nu pot să găsesc curajul de a-ţi spune cu glas tare că am uitat cum e să te iubesc. Glasul este unul dintre lucrurile pe care sper să le găsesc.

În toţi anii pe care i-am petrecut împreună, a existat un singur loc care a fost al meu, şi pe care nu vreau să-l părăsesc. Nu vreau să te urmez iar.

Mă duc acasă. Simt nevoia să stau singură un timp. Trebuie să aflu cine sunt şi cine pot să fiu.

Mă rog să înţelegi. Te iubesc, Jack.

E.

Nici măcar nu reciti scrisoarea. O împături, o bagă în plic, o timbră şi o puse la poştă.

Apoi se duse să caute un zbor spre Portland.

15

Doar după câteva zile la ocean, Elizabeth se simţea întinerită. Dormea până târziu, aproape până la opt treizeci, când o trezeau invariabil ţipetele pescăruşilor; apoi îşi făcea o ceaşcă de ceai, mânca un castron de cereale şi se ducea afară.

Zilele erau minunat de însorite, genul de zile de iarnă

care atrăgeau invariabil turiştii pe coasta Oregonului. Se plimba ore întregi pe plajă, doar respirând, pur şi simplu. Acest dar îi fusese dat iarăşi din clipa în care dăduse cu ochii de ocean.

Îşi consuma foarte puţin din timp cu treburile casei. Aranjase să-i fie livrată din nou corespondenţa şi să-i fie adusă înapoi mobila şi îşi cumpărase destule semipreparate ca să-i ajungă să mănânce o săptămână. Asta era tot. Fără contactarea prietenelor, fără activităţi voluntare care înainte îi luau atâta timp, fără curăţenie sau gătit. Şi în niciun caz liste cu treburi de făcut. Ba chiar amâna reinstalarea telefonului, şi îşi ţinea celularul închis.

În schimb, se plimba pe plajă. Plaja ei. Trăise doi ani aici cu Jack, şi totuşi, în afară de noaptea cu balenele, nu coborâse niciodată pe acest petic de pământ. Scările o speriau, la fel şi talazurile. Acum nu-i mai era frică, în plimbările ei ajunsese să cunoască fiecare centimetru al Echo Beach.

Începuse din nou să viseze. Nu viziuni eterice care veneau şi plecau odată cu somnul, ci speranţe şi aspiraţii reale.

Deşi nu găsise curajul să încerce să picteze, cotrobăise în lucrurile ei şi dăduse peste un caiet vechi de schiţe şi un cărbune tocit. Descoperise că degetele ei lucrau mai bine în aerul de mare; înţepeneala care o chinuise ani de zile dispăruse. După toţi acei ani de lâncezeală, simpla ridicare a unui cărbune semăna cu o victorie.

Această nouă viaţă a ei avea o libertate pe care n-o mai cunoscuse. Se culca când avea chef, se scula când voia, şi îşi petrecea toată ziua făcând ce-i trecea prin cap.

Ieri plecase la oraş devreme şi umblase din magazin în magazin. Nici măcar nu-şi luase o geantă la ea. Nu cumpărăturile erau scopul. Scopul era *să vadă.* Aproape uitase de când nu mai făcuse asta. După un timp, se

simţise aproape ca o extraterestră prin felul în care se uita la feţele oamenilor… la comportamentul lor… la cum zâmbea un copil când cofetăria îşi deschidea uşile pentru a primi clienţi, îi fusese tare dor de toate astea.

Şi totuşi, Jack nu lipsea niciodată din gândurile ei.

După cum calculase ea, primise scrisoarea ieri. De asta nu reconectase telefonul; încă nu voia să vorbească cu el. El avusese mereu talentul de a eroda orice poziţie pe care o lua ea, până când aceasta se sfărâma sub greutatea a ceea ce voia el.

Se uită la caietul de schiţe, întrebându-se ce să deseneze azi. Inspiraţia era pretutindeni.

Văzu o gaiţă albastră cocoţată pe o creangă desfrunzită, frântă. Nuanţele de bijuterii ale aripilor ei făceau un contrast frumos cu coaja înnegrită de vreme a copacului.

Culorile săreau la ea din toate părţile; ca şi cum de pe ochi i s-ar fi ridicat brusc un văl, iar acum vedea lumea în toată splendoarea ei fremătândă, nu versiunea palidă, umbrită cu care ajunsese să se obişnuiască.

Pentru prima dată după foarte mulţi ani, simţi nevoia să picteze.

Primul strop de ploaie îi căzu pe frunte, rece, apoi i se prelinse pe obraz.

Se uită în sus şi văzu că norii se adunaseră, îmbrăcând cerul într-un negru ameninţător.

Îşi puse gluga, îşi strânse lucrurile în geanta de pânză de la picioarele ei şi o luă la fugă spre casă.

Când ajunse la scări, nu doar ploua. Se dezlănţuise furtuna. Vântul mătura stânca şi o izbea în spate.

Străbătu în fugă covorul de gazon. Tufele uriaşe se legănau convulsiv în vânt şi se loveau unele de altele. Frunzele negre şi moarte se învolburau în aerul violent şi se izbeau ude de pielea ei.

Ştergându-şi ochii, urcă alergând ultimele trepte ale

casei şi se adăposti sub streaşină. Deschise uşa cu mâinile îngheţate, intră în casă şi trânti uşa după ea. Vântul făcea să zornăie geamurile şi zguduia acoperişul.

Apăsă pe comutatorul de lângă uşă şi lumina se aprinse.

Tocmai atunci, un fulger lumină fereastra. Undeva în apropiere trăsnetul lovi un copac, iar acesta se prăbuşi la pământ.

Lumina se stinse.

Preţ de o fracţiune de secundă, intră în panică. Jack avea întotdeauna grijă de casă în timpul unei furtuni. El găsea lanternele, aprindea luminările şi făcea focul. Ea nici măcar nu ştia dacă erau luminări la îndemână, sau dacă toate erau în cutii, undeva…

Dacă se ducea să le caute şi cădea prin locul acela, de lângă baia pentru oaspeţi, unde duşumeaua era putredă?

O femeie a fost găsită blocată în duşumeaua ruptă; era moartă de câteva zile când a fost descoperită.

Trase adânc aer în piept. „În regulă. Ia-o cu începutul. Trebuie să faci focul şi să găseşti nişte lumânări”.

Se concentră asupra acestor două sarcini, deplasându-se prin casă pe pipăite, încet. Fără mobilă, nu avea de ce să se ţină. Afară, chiar lângă uşa din spate, găsi o stivă de lemne pentru foc. *Slavă Domnului că Jack a avut grijă de aşa ceva!*

Luând lemnele, se întoarse cu paşi mici în bucătărie, unde găsi ziarul de ieri. Apoi se duse la şemineu şi aranjă totul în vatră. Pe pipăite, găsi pe poliţă cutia de chibrituri, scoase un băţ şi îl aprinse.

În câteva clipe, în şemineu trosnea un foc grozav, în cameră se revărsa o lumină roşie, şi teama ei se risipi.

Aşteptă un timp, cu mâinile întinse spre foc. Când fu sigură că era un foc bun, zdravăn, se duse să caute

lumânări. Le găsi în cămară, într-o cutie aflată sub un teanc de cărţi de telefon ale zonei. Plasă luminările pe poliţa şemineului şi pe fiecare pervaz. Când termină, casa era scăldată într-o frumoasă lumină aurie.

Se simţi ca Tom Hanks în *Cast Away.*

Am… făcut… focul.

Luă sacul de dormit pe care îl cumpărase de curând, îi deschise fermoarul, şi se înfăşură în el, ca într-un şal. Apoi ieşi pe verandă să privească furtuna.

Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, întotdeauna îi fusese frică de furia naturii. Era un alt aspect de care voia să scape, în ultimele zile, ajunsese să înţeleagă importanţa transformării. Munţii cei mai înalţi se creau din violenţă şi haos; independenţa femeii se năştea din foc.

În largul mării, norii groşi şi negri se rostogoleau ameninţător pe cer; trecerea lor se reflecta într-un caleidoscop de umbre pe suprafaţa învolburată a apei. Vântul şuiera prin crengile copacilor, împrăştiind frunze veştede şi conuri de pin.

Totul era un zgomot: valurile care se spărgeau de mai, vântul care urla, geamurile care zăngăneau, ploaia care răpăia.

Toate astea îi plăceau la nebunie. Faptul că stătea pe verandă şi privea furtuna, în loc să se ascundă în siguranţa casei, o făcea să se simtă schimbată cumva. Mai puternică.

După un timp, un zgomot ciudat se auzi prin furtună. La început, Elizabeth nu ştiu de unde să ia zgomotul. Apoi ridică privirea, văzu în întuneric două faruri şi recunoscu huruitul unui motor de maşină.

Se ridică, înfăşurându-se mai strâns în sacul de dormit, şi se retrase într-un colţ cufundat în întuneric.

Probabil că şoferul se rătăcise…

Maşina se opri. Cineva coborî din ea.

Brusc, Elizabeth îşi dădu seama cât de vulnerabilă era aici. Complet singură. Fără telefon. Fără nimeni care

să vină s-o caute…

Străinul traversă curtea şi păşi în lumină.

Jack.

Ploaia îi turtea părul şi îi scălda faţa, încercă să zâmbească, dar zâmbetul lui era obosit şi nu-i ajungea până la ochii la fel de obosiţi.

— Bună, Birdie.

Dar stând acolo, în faţa lui, ea se simţi cumva mai mică. Şopti că se mira să-l vadă, dar poate că îl aştepta.

Totuşi, avea o ciudată reţinere să-l lase să intre în casă. Casa asta era a lor, dar în ultimele câteva zile devenise numai a ei şi, în noua ei solitudine, devenise surprinzător de posesivă.

— Intră înainte să te îneci.

El o urmă în casă, înăuntru, ea îl văzu uitându-se după preşul care stătea de obicei în faţa uşii. Nu era acolo.

Ploaia i se scurgea pe pantaloni, formând o baltă la picioarele lui.

— Ar fi bine să-ţi scoţi hainele astea ude. Ai să răceşti, îţi aduc un halat. Se întoarse şi se duse la etaj.

Deschise uşa debaralei şi trase halatul de pe umeraş. Apoi se răsuci şi se izbi de Jack.

În urma contactului, el se dezechilibră, făcând câţiva paşi împleticiţi înapoi.

— Scuze. Credeam că ştii că sunt în spatele tău.

Semănau cu un cuplu de paisprezece ani la prima întâlnire.

Erau gâtuiţi de emoţie.

— Îţi fac un ceai.

— Ce aş vrea eu cu adevărat e un scotch cu gheaţă.

— Scuze.

El luă halatul şi intră în baie să se schimbe, închizând uşa după el.

Ea se uită lung la uşa aia, văzând-o ca pe-o dovadă a tot ce stătea între ei.

În timp ce el se schimba, ea coborî în camera de zi şi mai puse un lemn pe foc.

Când se întoarse în loc, el era acolo. Halatul flauşat roz şi uzat arăta caraghios pe trupul lui mare, puternic, îl ţinea peste piept, şi îi ajungea până la mijlocul coapsei.

El se uită în jur la lumânări.

— Pe Sycamore Street a căzut un copac uriaş. N-o să fie curent câteva ore bune.

— Ai făcut atâta drum ca să vorbeşti despre electricitate? Ea se aşeză pe marginea vetrei, uitându-se la el.

— Nu.

— Cred că ai primit scrisoarea mea.

— Da, spuse el atât de încet încât ea abia îl auzi.

— Atunci poate că ar trebui să vorbim despre asta. Aerul păru să se scurgă din el, lăsându-l mai mic. Se aşeză lângă ea.

— Nu ştiu ce vrei să spun. Că îmi pare rău că am primit slujba fără să fi vorbit cu tine?

— Lasă-mă să-ţi pun o întrebare.

El se retrase instinctiv. Mişcarea fu imperceptibilă, dar ea o văzu.

— Bine.

— Când ai citit scrisoarea mea… îl privi drept în ochi. Spune-mi că nu te-ai simţit uşurat.

Obrajii lui păliră. Ea ştiu că el voia să mintă, să spună *bineînţeles că nu m-am simţit uşurat*, însă în loc de asta el spuse:

— Ştii cât am visat la o slujbă ca asta. Iar acum, când în sfârşit am dat lovitura, mă părăseşti.

— Ei, haide, Jack. Nu suntem fericiţi. Nu mai suntem de mult fericiţi.

— Dar te iubesc.

O durea să audă iarăşi acele cuvinte.

— Serios? Atunci mută-te înapoi acasă. Să încercăm

aici s-o luăm de la început.

— Vrei să renunţ la slujbă? Despre asta e vorba?

Ea ştiuse care avea să fie alegerea lui, şi totuşi o durea.

— E prea greu, aşa-i, Jack?

— Am aşteptat mulţi ani slujba asta. *Am visat* la ea.

— Toată căsnicia noastră s-a învârtit după visurile tale. Timp de două decenii te-am urmat din oraş în oraş. Două decenii. M-am străduit să fiu cea mai bună mamă şi soţie, dar acum sunt… pustiită. Ştiai că mă trezesc în mijlocul nopţii şi nu pot să respir? Tu eşti cel care spuneai că am nevoie să intru pe teren. Ei bine, ăsta e terenul, Jack. Am nevoie de timp ca să-mi dau seama care sunt visurile *mele*, în ciuda bunelor ei intenţii, glasul i se frânse.

El îşi trecu o mână prin păr şi oftă chinuit.

— Doamne, Birdie! Tu chiar vorbeşti serios. Credeam că doar încerci să-mi atragi atenţia, astfel încât să mă mut în Connecticut sau Westchester County. Se uită la ea. Oamenii care vor să stea un timp singuri ajung la divorţ. Asta vrei?

Ea rămase cu gura căscată.

— Nu ţi-am cerut să divorţăm.

— Tu ce ai crezut, Birdie? Că ne separăm şi rămânem căsătoriţi? Că nimic n-o să se schimbe? Pe dracu'! Cu fetele cum rămâne? Ce-o să le spunem când or să ne întrebe de ce trăim despărţiţi?

Fetele.

Elizabeth îşi dădu seama brusc de enormitatea a ceea ce făcuse. Când ceruse separarea, nu se gândise decât la *Am nevoie de timp.* Doar atât. Acum el o întreba ce aveau să le spună copiilor lor.

Îşi înăbuşi dorinţa de a spune Stai, Jack, hai să mai discutăm.

El se duse la etaj şi trânti uşa după el. Câteva minute mai târziu, se întoarse în camera de zi. Era îmbrăcat cu

hainele ude şi ţinea în mână un plic.

— Eşti pregătită pentru o mică ironie?

— Nu, răspunse ea repede. Nu cred că sunt.

El îi oferi plicul. Ea îl luă cu degete tremurânde, şi îl deschise, înăuntru era un document oficial. Cuvântul *leasing* îi sări în ochi. Actul era nesemnat, dar…

— Oh, Jack…

El abia dacă se uită la ea.

— Citeşte!

Ea închise ochii şi îşi adună curajul pierdut atât de recent, îi deschise şi despături un pliant colorat care înfăţişa o casă frumoasă în stil federal din East Hampton.

— Asta-i o privelişte a apei văzută din dormitorul principal. Agentul imobiliar mi-o păstrează. Aveam de gând să-ţi fac o surpriză de Ziua îndrăgostiţilor. Presupun că ăsta e darul tău pentru mine.

Ea se uită la el printr-o ceaţă de lacrimi. Ştia că Jack voia ca ea să se întoarcă, să fie iarăşi soţia lui, dar ea nu putea s-o facă. Trebui să apeleze la ultimul strop de tărie din ea ca să rămână tăcută, însă ştia că dacă dădea înapoi acum, era pierdută. Poate pe vecie, de data asta.

— Te iubesc, Birdie. Glasul lui se frânse şi, o secundă, ea văzu cât de adânc îl rănise.

Se întrebă cât avea să poarte în inima ei acest moment, cât avea să trăiască cu această durere cumplită.

— Şi eu te iubesc.

— Asta ar trebui *să ajute?* Se uită lung la ea un minut, apoi ieşi din casă şi trânti uşa după el.

16

Ce dracu’ îl făcuse să pronunţe cuvântul divorţ?

Jack trânti piciorul pe frână. Maşina închiriată patină pe drumul noroios şi se opri. Farurile băteau spre oceanul negru, învolburat.

Nu mai fusese atât de răvăşit de la moartea mamei lui, acum mai bine de treizeci de ani. Atunci, ca şi acum,

sentimentele lui fuseseră o învălmăşeală fără început şi fără sfârşit.

Dacă cineva l-ar fi întrebat acum o săptămână, ar fi jurat că el şi Birdie erau în una din acele situaţii mai dificile care apar uneori într-o căsnicie de lungă durată. Ar fi spus că avea să treacă, că nicio schimbare fundamentală nu avea să intervină între ei.

Când îi citise scrisoarea, crezuse că ăsta era modul ei de a-i atrage atenţia. Treaba ţinuse. Vorbise cu năsosul ăla de agent imobiliar din East Hampton, apoi prelinsese la slujbă că e bolnav şi plecase la aeroport.

Nici nu-i trecuse prin cap că ea vorbea serios.

Nu Birdie a lui, care nu putea să ia o decizie nici s-o pici cu luminarea. Cum de găsise dintr-odată curajul să-l părăsească? Trebuie că moartea tatălui ei o zguduise cu adevărat. Fireşte, ştiuse că era nefericită, dar ***asta***… la asta nu se aşteptase.

În ultimele douăzeci şi patru de ore se gândise la soţia lui mai mult decât o făcuse în douăzeci şi patru de ani. Se bazase pe faptul că o cunoştea când plănuise ce să spună.

Dar femeia cu care tocmai vorbise nu era Birdie a lui.

Nu suntem fericiţi. Nu mai suntem fericiţi de mult.

Cele două propoziţii îi năruiseră toate planurile, îl speriaseră, îl îngroziseră chiar. Atunci ştiuse că ea vorbea serios. Frica îl pusese imediat în defensivă, făcându-l să spună ceea ce nu şi-ar fi dorit să rostească, ce nici nu-i trecuse prin minte.

Se gârbovi peste volan, ascultând ploaia, în locul ăsta uitat de Dumnezeu mereu ploua.

Fu cât pe ce să întoarcă maşina. Dorinţa lui de a se întoarce la ea, de a o lua în braţe şi de a-i cere iertare era atât de puternică încât îl sufoca.

Dar pe urmă?

Ea avea dreptate. Asta era nenorocirea. Poate că

reacţia lui fusese impulsivă – ***Doamne, ce idiot, să pronunţe cuvântul divorţ!*** –, dar asta nu schimba adevărul.

Dacă se întorcea acum, aveau să alunece iar în acea rutină plictisitoare în care se afundaseră.

Aici, singur în maşină, putea să recunoască faptul că ea avea dreptate. Amândoi meritau ceva mai bun. După atâţia ani, ea luase decizia.

Închise ochii, apoi îi deschise încet. Ploaia răpăia pe capota maşinii şi spăla parbrizul.

— Te-am iubit, Birdie, şopti el cu glas tare.

Nu-i scăpă că folosise trecutul.

A doua zi apărură cei cu mobila. Elizabeth sări din pat să-i salute. De îndată ce plecară, se întoarse în pat. Rămase acolo trei zile.

Şi tot nu voia să se scoale.

Îşi trase plapuma până la bărbie şi zăcu acolo. Ploaia răpăia pe acoperiş, bătea în geamuri.

Acum înţelegea de ce se despărţeau cuplurile şi apoi se împăcau chiar dacă dragostea dispăruse. Obişnuinţa inspiră siguranţă.

Ironia era că *asta* visase ea, în toţi acei ani, pe măsură ce timpul, responsabilitatea şi viteza de zi cu zi îi erodau încet – foarte încet – căsnicia, ea visase să fie PE CONT PROPRIU.

Îşi imaginase întotdeauna ăsta ca un scop în sine. Un ţel. Un vis care avea să aducă cu el mica pasăre a fericirii.

Ştia că luase decizia corectă şi totuşi, noaptea târziu când casa era cufundată în întuneric şi ploaia bătea în geamuri, îşi făcea griji că avea să fie întotdeauna singură, că nu avea s-o mai sărute nimeni, că nu avea să mai aibă cu cine să vorbească nimicuri după cină. Şi mai rău, că nimeni nu avea să se uite la faţa ei care îmbătrânea încet şi să spună „Eşti frumoasă, Birdie”, sau să şoptească „Te iubesc” înainte să stingă lumina.

Dădu plapuma la o parte şi se ridică în şezut.

Era vremea să-şi înceapă această nouă viaţă.

(Ăsta era un jurământ pe care îl făcea de cel puţin două ori pe zi de la plecarea lui Jack.)

Îşi aruncă picioarele peste marginea patului, îşi puse tălpile pe podeaua rece şi se ridică greoi.

— Pot să pictez, spuse ea cu glas tare, cum spusese de fiecare dată când reuşise să se dea jos din pat, dar chiar în timp ce rostea cuvintele, se simţea înfrântă.

Respiraţia o lăsă, şi se prăbuşi înapoi pe pat.

Dacă nu făcea *ceva,* avea să cadă într-un puţ de deprimare.

Când o femeie era într-un bucluc de genul ăsta, se putea face un singur lucru. Din nefericire, telefonul avea să fie reinstalat abia „undeva între prânz şi ora patru”.

Luă de pe noptieră o foaie de hârtie şi un pix şi începu să scrie.

Dragă Meghann.

Am dat de necaz. După ani întregi în care m-am văicărit, am făcut în sfârşit ceva privitor la nefericirea mea. Eu şi Jack ne-am despărţit. E ciudat că un singur cuvinţel, doar câteva silabe, pot să scoată rahatul din viaţa ta.

Şi iată bomba: sunt şi mai nefericită, îmi vine să sar în sus şi să dansez până apune soarele, dar se pare că nu pot să-mi dau jos din pat fundul de mărime industrială.

Ai avut dreptate, se pare, privitor la tot.

Mi-ar prinde bine o partidă de râs. (Aşa că povesteşte-mi despre ultimul tău iubit.)

Cu drag.

Elizabeth.

Imediat se simţi mai bine.

Era mai bine să întindă mâna spre cineva decât să stea aici, întrebându-se ce avea să facă cu restul vieţii ei. Cum era să fii o femeie singură?

Brusc, se gândi la mama ei vitregă, care şi ea era singură.

Să ai grijă de Anita, auzi?

Era ultimul lucru pe care i-l ceruse tatăl ei.

Ea făcuse o promisiune… dar nu încercase nimic pentru a şi-o respecta.

Luă o altă foaie de hârtie.

Dragă Anita.

Sunt în casa de pe plajă, singură.

Aici e linişte, atât de linişte încât încep să-mi dau seama ce zgomotoasă era viaţa mea înainte. Stă în firea femeilor, cred, să urmeze glasul cel mai puternic, să facă în mod constant ce vor alţii.

Acum încerc să-mi regăsesc glasul pierdut. Probabil că şi tu. O casă pustie poate fi o lume singuratică, înspăimântătoare pentru femei ca noi, obişnuite să asculte de alţii.

Zilele astea gândurile mele zboară adesea spre sud, şi mă rog să fii bine. Dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să nu eziţi să mă suni. Ştiu că noi am fost întotdeauna distante una cu cealaltă, dar, vorba lui Bob Dylan, „vremurile se schimbă”. Poate vom reuşi să găsim un drum nou.

Cele mai bune gânduri.

Elizabeth.

Se dădu jos din pat, îşi puse o pereche de pantaloni de trening uzaţi, cizmele verzi de plastic pentru grădină, şi o şapcă de pescar, cum purta Kate Hepbum în *On Golden Pond*, apoi se duse la cutia poştală.

Când se întoarse în casă, respira greu şi era leoarcă de transpiraţie, în mod *hotărât* avea nevoie de mai multă mişcare.

Era în dormitor şi îşi scotea hainele ude, când ceva îi trecu prin minte.

Femeile fără pasiuni.

Acum era una dintre ele.*

În zilele de după despărţire, Jack avu grijă să nu fie niciodată singur, în fiecare dimineaţă se scula la patru, şi la cinci era la birou, cu mult înaintea colegilor săi. După program găsea pe cineva – oricine – şi pierdea vremea la barul sportivilor de pe Fiftieth.

Nu ştia cum altfel să suporte despărţirea. Niciodată nu îi plăcuse să fie singur.

Astă-seară rămase în bar până la ora închiderii, bând cu Warren. Când în cele din urmă pomi împleticit către casă, era pulbere.

Intră în apartament şi o strigă pe Birdie.

Tăcerea îl prinse cu garda jos.

Atunci îl izbi cu adevărat realitatea. Erau despărţiţi. Fără să se gândească mai bine, ridică receptorul şi formă numărul ei. După al optulea apel, ea răspunse.

— Alo? Părea obosită.

El se uită la ceas. Aici era trei dimineaţa; miezul nopţii în Oregon.

— Bună, Birdie.

— Oh. Bună.

Şi-o imagină stând în pat, aprinzând veioza.

— E ciudat să fiu fără tine, recunoscu el încet, aşezându-se pe patul nefăcut.

— Ştiu.

— Nu trebuia să spun „divorţ”. Eranusupărat.

Ea nu răspunse imediat. Tăcerea ei îl făcu să se simtă de parcă era numai vina lui, în cele din urmă, ea spuse:

— Poate şi eu trebuia să procedez altfel.

— Ce-o să fie acum? întrebă el. Era ceva ce chiar voia să ştie. Trăise cu ea douăzeci şi patru de ani. Oricare alt mod de viaţă era de mult uitat.

— Nu ştiu. Părea foarte distantă. Trebuie să stau un timp singură.

— Dar cu noi cum rămâne?

— Mergem înainte, cred. Să vedem unde ne duce drumul.

— Bine. Da. Încercă să găsească şi altceva de spus. Sunt o mulţime de bani în contul din bancă. Poţi să-mi trimiţi notele de plată, dacă vrei.

— Mulţumesc, dar am un carnet de cecuri. Mă descurc.

— Oh. Bine. Tăcu din nou, derutat. Parcă deveniseră deja străini. Atunci, noapte bună, Birdie.

— Noapte bună, Jack.

El puse receptorul în furcă şi se trânti pe pat, cu ochii în tavan.

Mergem înainte.

Ce altceva mai era? în punctul în care ajunseseră aveau doar două posibilităţi. Să meargă înainte sau înapoi.

Ca şi ea, el nu era pregătit să meargă înapoi.

17

Cu fiecare zi care trecea, Elizabeth se simţea puţin mai încrezătoare în ea. Acum putea să doarmă singură; asta nu părea mare lucru. Milioane de femei o făceau în fiecare noapte, dar pentru ea, o femeie care dormise toată viaţa ei de adult cu acelaşi bărbat, era ceva.

Nu-i mai era frică să mănânce în oraş singură. Ieri luase micul dejun la Wild Rose, absolut singură. Ba chiar mâncase tofu.

Astăzi era hotărâtă să încerce iar să picteze.

Îşi luă haina din cuierul de lângă uşă şi sacoşa neagră din pânză în care îşi ţinea ustensilele de pictat.

Afară, aerul era tare şi rece. Traversă veranda şi se opri în vârful scărilor. Oceanul era un amestec de cenuşiu palid şi lavandă. Iarba din curte semăna cu un petic de fetru verde, presărat ici şi colo cu ciuperci albe ca zăpada, răsărite peste noapte. Pe cer, doi cormorani zburau leneş în cerc.

Îşi puse gluga şi traversă covorul de gazon, încercând

să evite ciupercile care arătau foarte frumos în iarbă, în vârful scării ce dădea pe plajă, se opri şi se uită în jos.

Valurile erau înalte.

Dezamăgită, se aşează pe treapta de sus. Valurile albe se spărgeau de aflorimentele pietroase de la baza stâncii, împrăştiind în aer spumă. Când şi când, simţea pe faţă stropi fini de spumă.

— Birdie?

Elizabeth se întoarse.

Meghann stătea în picioare lângă Porsche Boxsterul său murdar de noroi. Blugii ei şi puloverul negru de caşmir erau dungaţi de ploaie, iar părul îi era atât de încreţit de parcă făcuse tratament cu şocuri electrice.

— Tu îţi dai seama că plouă?

— Meg! Elizabeth se ridică, îşi înşfacă sacoşa şi o luă la fugă. Când Meg o strânse în braţe, îi fu aproape imposibil să se mai desprindă.

— Să nu îndrăzneşti să plângi. Hai, bagă-mă sub un acoperiş undeva, de preferinţă cu un pahar în mână.

Elizabeth o luă de mână şi o duse spre casă.

— În drum spre tine, mi s-a părut că văd un peşte înotând pe şosea, spuse Meg.

Râzând, Elizabeth o conduse în casă, apoi făcu focul şi scoase singurul alcool pe care îl avea. O cutie de vin.

Meghann se uită la cutie.

— E mai rău decât credeam. E clar că m-ai confundat cu un localnic. Aşteaptă aici. Ieşi din casă şi se întoarse după un minut cu un geamantan pe care îl trânti pe măsuţă şi îl deschise. Pantofii se vând în cutii, vinul se vinde la sticle. Cotrobăi printre haine şi scoase o sticlă de tequila. După scrisoarea aia „biata de mine” pe care mi-ai trimis-o, mi-am imaginat că s-ar putea să avem nevoie de asta.

— Eşti cea mai bună prietenă pe care ar putea cineva s-o aibă.

Înainte de a mai fi rostit un alt cuvânt, băură fiecare câte două duşte, în cele din urmă, Meghann împinse sticla la o parte şi se rezemă de spătarul canapelei.

— Aşadar, puştoaico, ce naiba mai faci?

Elizabeth oftă.

— E jalnic, Meg. Ani de zile am visat să-mi iau viaţa de la capăt, dar acum sunt *prea* singură. Sunt speriată de moarte. Dacă am făcut ce nu trebuia? Dacă…

— Tot prin ce treci tu e normal, crede-mă. O să fie mai bine.

— Spune-mi că te pricepi şi la altceva decât să scrii reţete de prăjituri.

— Nu cred că vrei sfatul meu. Sunt prea aspră.

— Ştiu, dar acum sunt disperată. Ce mi-ai spune dacă aş fi o clientă?

— Să-ţi scoţi carnetul de cecuri.

— Foarte nostim. Hai, ajută-mă.

Meghann se aplecă spre ea.

— Ţi-aş spune că uneori deciziile se iau prea repede. L-ai iubit pe Jack mult timp.

— Vrei să spui să mă întorc la el. Elizabeth se gândea ea însăşi la asta, mai ales noaptea, când singurătatea şi teama se furişau în pat lângă ea. Ştia că ar fi fost mai uşor să se întoarcă. Dar se săturase să urmeze drumul uşor. Era de parcă trăiam pe nisipuri mişcătoare, Meg. Mă duceam la fund, dispăream încetul cu încetul. Nu mă pot întoarce la asta.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— În Tennessee i-am scris o scrisoare. I-am spus doar că nu vreau să mă mut la New York, că am de gând să mă întorc în Oregon.

— Doar?

Elizabeth ignoră întrebarea.

— Când a ajuns aici, i-am spus că am nevoie să stau un timp singură. Asta şi voiam, de fapt.

— Înţeleg că Jack a priceput situaţia.

— El a folosit cuvântul „divorţ”. Eu nici nu mă *gândisem* la el.

— Doamne, Birdie, la ce te aşteptai? E bărbat, pentru Dumnezeu! L-ai abandonat, ai refuzat să-l urmezi. E ca şi cum i-ai fi călcat mândria în picioare.

— Din nefericire, nu mi-am dat seama că mândria lui era subiectul. Eu credeam că vorbeam despre inimile noastre.

— Cu bărbaţii, întotdeauna e o chestie de sex. Dacă aş avea o fată, ăsta e sfatul despre lumea reală pe care i l-aş da.

— E un motiv suficient ca să continui să-ţi iei anticoncepţionalele. Elizabeth zâmbi, apoi oftă. Cred că trebuia să fi fost pregătită pentru supărarea lui – el a avut întotdeauna o vanitate sănătoasă –, dar ştiu că şi el era nefericit. Mi-am închipuit că o să aprecieze o mică perioadă de despărţire.

— Probabil nu a crezut că vorbeai serios – mă refer la scrisoare. Iar apoi, când a aflat că vorbeai serios, i-a sărit ţandăra. Doar pentru că a spus „divorţ”, nu înseamnă că şi vrea divorţ.

— Ştiu. Aşa că dă-mi un sfat, Meghann. Am nevoie de planul tău de trei sute de dolari pe oră.

Meghann luă o înghiţitură de tequila, apoi spuse încet:

— Ei bine, pentru o femeie ca tine, eu de regulă…

— Ca mine?

Meghann sări.

— Mamă bună, venit decent, fără experienţă de muncă adevărată.

— Oh, o femeie ca mine. Zi mai departe. Elizabeth se hotărî să mai ia o duşcă de tequila.

— Oricum, eu recomand de regulă găsirea unei slujbe. E bună pentru autorespect, ca să nu mai spun

pentru contul din bancă. Totuşi, am trecut prin Echo Beach.

Elizabeth îi dădu înapoi sticla.

— Da. Poate la piaţa de peşte au nevoie de cineva care să cureţe somonul de maţe. Dumnezeu mi-e martor că la curăţat mă pricep.

— Cred că ar trebui să-ţi arunci plasa ceva mai departe.

— Ca de pildă Cannon Beach?

— M-am gândit la asta în drum spre tine. Mereu ai vrut să-ţi iei licenţa în arte frumoase, ţii minte? Acum ar fi o ocazie grozavă s-o faci.

— Asta a fost demult.

— Scuzele tale sunt subţirele, Birdie. Puteai s-o faci acum douăzeci de ani; ai preferat să n-o faci. Chiar vrei să-l păstrezi pe Jack şi să urmezi aceleaşi tipare vechi?

Era adevărat. Şi-ar fi putut lua licenţa înainte de naşterea copiilor. De ce nu şi-o luase?

Pentru că asta i-ar fi făcut viaţa grea. Dacă cina pentru Jack n-ar fi fost gata la timp? Sau dacă ar fi avut examen într-o seară de meci?

Dacă nu fusese destul de talentată?

— Cred că nu mi-am dorit-o suficient. Asta cel puţin era adevărat. Niciodată nu fusese bună la asumarea de riscuri mari, decât dacă erau în beneficiul copiilor ei. Şi iat-o acum, o femeie „ca ea”, fără nimic pe care să se bazeze, şi fără nimic spre care să tindă.

— Fii îndrăzneaţă, Birdie, *înscrie-te.* Urmează drumul pe care l-ai abandonat. Nu despre asta e vorba?

— Ei hai, Meg. Am patruzeci şi cinci de ani şi n-am mai pictat de douăzeci de ani. Uneori chiar nu ţi se mai dă o a doua şansă. Nu mai voia să vorbească despre asta. Nu mă văd făcând cerere pentru examenul de licenţă în baza scrisorilor de recomandare.

Meghann era chiar dezamăgită.

— Atunci ce zici de ore de pictură?

Elizabeth se cutremură la gândul ăsta. Să stea într-o clasă cu un grup de străini, imaginându-şi că regăsise un talent pierdut? Nici vorbă.

Meghann se uită la ea.

— Bine, bine. Ţi se zbate ochiul. Am să schimb subiectul.

— Mulţumesc.

— Ce zici de asta: *eu* am nevoie de ajutorul tău, încerc să-mi schimb apucăturile de târfa. Problema e că nu ştiu cum să fac să cad pe spate în faţa unor bărbaţi de vârsta mea.

Elizabeth râse.

— Ia-o încet. Renunţă să te mai întâlneşti cu bărbaţi care spun lucruri de genul *mişto, gagiu* şi *asta-i nasol.*

— Şi să fac conversaţie? Nu cred. Să-ţi spun ceva, Birdie. Rezerva de bărbaţi e a naibii de mică. Ultimul meu partener şi-a şters nasul pe faţa de masă de la Canlis, ceea ce l-a plasat, de fapt, pe o treaptă evolutivă mult mai înaltă faţă de tipul care şi-a suflat nasul pe geamul maşinii pentru că nu mai erau şerveţele Kleenex în cutie, în vreo şase luni, tipul care curăţă peştele de maţe o să înceapă să arate nemaipomenit. Când ai să-ţi dai seama, în sfârşit, cum sunt bărbaţii de vârsta noastră, dă-mi un telefon. Ia stai aşa! Şi mai bine, mută-te în Seattle. Ai putea sta în celălalt dormitor.

— Ştii că iubesc locul ăsta.

— Aici? E o altă planetă – una nelocuită. Şi dă-mi voie să-ţi spun că asta nu e o ploaie obişnuită. Eu sunt din Seattle; noi cunoaştem ploaia.

Râzând, Elizabeth îşi luă prietena de umeri şi o trase spre ea.

— Plaja e frumoasă.

— Când poţi s-o vezi. Venind spre tine, am văzut un grup de turişti japonezi legându-se unul de altul pentru o

plimbare pe plajă. Probabil că nu vor fi niciodată găsiţi.

— Când răsare soarele…

— De două ori pe an.

— E cel mai frumos loc de pe pământ. Aici poţi să respiri.

— Eu pot să respir şi în Beirut. Asta nu înseamnă că vreau să trăiesc acolo.

Se auzi alarma de la cuptor. Elizabeth se ridică în picioare, dându-şi seama brusc ce beată era. Avea picioarele moi ca vata, şi nu-şi simţea deloc vârful degetelor. Asta o făcu să chicotească.

— Vino cu mine.

Meghann se ridică.

— Unde mergem? Să dansăm? îmi place la nebunie să dan… Se încruntă. Despre ce vorbeam?

Se agăţară una de alta, chicotind. Elizabeth o conduse pe Meghann prin bucătărie.

La uşa din faţă, Meghann se opri clătinându-se.

— Afară? Plouă ca dracu’.

— Puţină apă n-o să-ţi facă rău.

— Prefer să nu ies.

— O să mergem jos pe plajă. Eu mă duc în fiecare seară la ora asta. Pentru mine, a devenit un ritual. Un fel de antidot contra fricii.

— Asta din cauză că n-ai o viaţă. Timp de două zile, sunt aici ca să te distrez.

Elizabeth o trase după ea.

— Grăbeşte-te. Altfel le pierdem. Balenele mele sunt foarte punctuale.

Meghann se opri ca trăsnită.

— Balene? Glumeşti, nu-i aşa?

Elizabeth râse. La naiba, se simţea bine.

— Haide, doamnă avocat. Pentru prima dată, ai să fii condusă, n-ai să mai conduci tu.

Păşiră în curtea întunecoasă. Turna cu găleata, iar

curtea devenise o imensă băltoacă de noroi.

— Ai grijă, alunecă, spuse Elizabeth.

Erau pe la mijlocul curţii când se auzi primul strigăt.

— Repede! Sunt aici.

— Nu eşti sănătoasă, spuse Meghann, scuipând ploaia. Ai nevoie de ajutor medical serios, probabil pe termen k: g.

Jack ajunse la studio puţin mai târziu ca de otl; ei. Stătuse în oraş până târziu noaptea trecută, dând pe gât pahar după pahar cu Warren la Hogs n Heifers. Nici nu mai ţinea minte cum ajunsese acasă.

Considerase că era un motiv serios să sărbătorească: *Good Sports* avusese premiera săptămâna trecută şi devenise imediat un succes. Ratingurile trecuseră prin acoperiş.

Jack era iarăşi cineva, în sala de conferinţe, se duse direct la automatul de cafea şi îşi turnă o ceaşcă.

— Doamne sfinte, spuse Warren râzând, arăţi ca dracu'! Nu mai ţii la petreceri ca pe vremuri, eh, Jacko?

Zâmbind, Jack se aşează pe scaunul din piele.

— Nici tu nu arăţi prea bine. Poate n-ar fi trebuit să mănânci farfuria aia ultimă de nachos.

Înainte ca Warren să apuce să răspundă, uşa se deschise. Producătorul executiv al emisiunii, Tom Jinaro, intră vioi în sală. După el venea tropotind asistentul său, Hans, cu braţele încărcate de carnete galbene şi topuri de hârtie.

Tom se aşează ca de obicei în capul mesei. Un moment mai târziu intră asistentul lui Warren şi se aşează lângă el.

Jack stătea singur pe partea lui de masă.

Tom se uită la însemnările sale, apoi la feţele din jur.

— Hans crede că ar trebui să facem ceva privitor la efedrina din suplimente. E un fel de agent mortal secret. Tu ce zici, Warren?

Warren dădu din umeri.

— Dacă cineva cade mort, probabil că e un subiect de reportaj în asta.

— Jack? Părerea ta care e?

— Sincer să fiu, Tom, eu cred că n-are niciun Dumnezeu. Genul ăsta de subiect l-ar putea aborda *60 Minutes* sau *Dateline* pentru că ei au timp de emisie foarte mare. Noi putem împinge lucrurile puţin mai departe, făcând oamenii să se gândească. Zilele trecute am citit un articol – cred că era în *The Christian Science Monitor*, dar se poate să fi fost în *Times* – oricum, era despre frământările din Irlanda de Nord. O comparau cu Statele Unite după 11 septembrie. Irlandezii ştiu să trăiască în vremuri nesigure, primejdioase. Trebuie să existe un mod de a lega asta de sport.

Tom începu să bată cu pixul în masă. După câtva timp spuse:

— Jack are dreptate. Eu nu ştiu mai nimic despre Irlanda, dar e o momeală mai bună decât un drog asupra căruia nu se poate pronunţa nimeni. Se întoarse spre Hans. Tu ştii ceva despre Irlanda?

Hans se încruntă şi îşi împinse ochelarii mai sus pe nas.

— În Orientul Mijlociu există o tabără sportivă în care puşti evrei şi palestinieni îşi petrec timpul împreună. O fi ceva de genul ăsta şi în Irlanda. Ştii tu, catolici şi protestanţi care vin împreună pe terenul de fotbal sau o chestie ca asta.

Tom zâmbi.

— De data asta eşti tu omul meu, Hans. Verifică. Până mâine dimineaţă să-mi faci un raport. Apoi bătu cu palma în masă. Bun, iubitori ai sportului, să trecem la programul de azi.

Îşi petrecură următoarele două ore citind şi redactând textul emisiunii. Apoi Jack şi Warren intrară în studio unde îi aştepta invitatul lor – un săritor la lungime

din lotul olimpic, care de curând fusese diagnosticat cu MS.

După emisiune, Jack se mai învârti prin studio o vreme, stând de vorbă cu diverşi cameramani şi sunetişti care rămăseseră şi ei peste program. După vreo oră, când clădirea era aproape pustie, se întoarse în biroul său.

Se aşeză la birou şi ridică receptorul, formând un număr din memorie.

Ea răspunse la al treilea apel.

— Alo?

— Bună, Sally, spuse el rezemându-se în scaun.

— Jack! Ce plăcere să te aud! Cum merge la New York? Am auzit că emisiunea ta înregistrează audienţe record.

El nu mai ţinea minte de când cineva păruse să se bucure atât de sincer auzindu-l la telefon.

— Totul e grozav. Fox mă consideră un zeu.

— Toţi te considerăm, Jack. Pe aici nu mai e deloc amuzant fără tine.

— Atunci, poate n-o să ai nimic împotrivă să te muţi la New York. Am nevoie de o asistentă.

— Glumeşti?

— Nu. Este o ofertă autentică, aprobată de şeful meu. Nu-ţi putem oferi foarte mulţi bani, dar sunt sigur că e mai mult decât câştigi tu acum.

— Pot să fiu acolo în zece zile. Râse. Am să trăiesc în YWCA, dacă trebuie. Mulţumesc. Nici nu ştii ce înseamnă asta pentru mine.

— O meriţi, Sally.

— Îţi mulţumesc.

După ce Jack închise, rămase acolo un minut. Tocmai se pregătea să plece acasă când sună telefonul.

Era Warren

— Salut, Jacko, Beth are diseară oră de yoga. Ce zici de-o cină la Sparks?

— Contează pe mine.

— La şapte treizeci e bine?

— Ne întâlnim acolo.

Lui Jack îi luă mai mult decât se aşteptase să ajungă acasă, să-şi pună o pereche de blugi Levi's şi un tricou negru, apoi să prindă un taxi. Opri în faţa restaurantului la şapte patruzeci şi cinci.

Patroana, o tânără drăguţă îmbrăcată într-o rochie neagră mulată pe corp, îi zâmbi.

— Bine aţi revenit la Sparks, domnule Shore.

— Mulţumesc. E plăcut să fiu aici. Am întâlnire cu Warren Mitchell.

— A sosit deja. Urmaţi-mă. Se întoarse şi o luă înainte. Fundul ei mic şi frumos se legăna uşor încoace şi încolo. El o urmă la o masă situată într-un colţ din fondul restaurantului.

Acolo femeia îi atinse braţul şi îi zâmbi.

— Sunt aici până la ora închiderii. Dacă aveţi nevoie de *ceva*, anunţaţi-mă.

Doamne, ce bine era să fie iarăşi dorit!

— Am să mă gândesc la asta, drăguţă, spuse el aşezându-se. Se uită în urma ei.

Warren râse.

— Am comandat pentru tine un Dewar's cu gheaţă. Ridică paharul în semn de salut. E uluitor ce poate face pentru sex-appeal-ul unui bărbat puţină expunere TV, nu-i aşa? Chiar şi pentru babalâci ca noi.

Jack luă paharul.

— E tare bine să fii iar cineva, asta e sigur.

Warren luă o înghiţitură.

— Îmi închipui că n-a fost uşor să ajungi din NFL într-un post de redactor sportiv în Sioux Falls.

— N-am fost niciodată în Sioux Falls, dar ideea se reţine. A fost un iad.

— N-am fost lângă tine atunci. Când ţi-a cedat

genunchiul.

— Nu puteai să faci nimic.

— Aiurea! Warren mai luă o înghiţitură. Treaba m-a speriat de moarte, ştii? Acum erai în vârful lumii, iar în clipa următoare la podea, numărat.

— Am ştiut întotdeauna că am genunchi de sticlă. A fost doar 0 problemă de timp.

— Cum ai ieşit din asta?

Jack se rezemă de speteaza tapiţată. Asta era ceva la care nu se mai gândise de ani de zile – cum era să pierzi totul. După operaţii dormise foarte mult; asta ţinea minte. Stătea zile întregi, poate săptămâni, în dormitor, cufundat în întuneric, prefăcându-se că durerea era mai mare decât era, înghiţind pilule ca pe bomboane.

Într-o zi, Elizabeth trăsese draperiile cu fermitate. Ţi-a expirat timpul, Jackson Shore. Acum scoală-te, îmbracă-te şi vino în camera de zi. Avem de pus la cale restul vieţii tale. Dacă nu apari în zece minute, arunc apă rece pe tine, aşa că nu o freca.

Şi se ţinuse de cuvânt – îi vărsase apă în cap. Apoi, mai târziu, îndrăznise să folosească cuvintele interzise: *dependenţă de droguri.*

— Elizabeth m-a scos din asta.

— Nu mă miră. Ai avut noroc cu Birdie. Dacă m-aş fi însurat şi eu cu o fată ca ea în loc de…

— Ne-am despărţit. Era prima dată când spunea cuvintele cu glas tare, îl mira ce simţea, atât deprimare cât şi uşurare. Aseară Warren îl întrebase în repetate rânduri când se întorcea Birdie. Mi-a trebuit ceva timp s-o spun cu glas tare, atâta tot.

— Doamne, eraţi căsătoriţi de-o veşnicie! Voi sunteţi singura speranţă pe care o avem noi, ceilalţi. Auzise asta ani de zile, de la toţi prietenii lui care se însuraseră şi divorţaseră şi iar se însuraseră.

— Atunci, nu există speranţă.

— Te simţi bine?

Răspunsul la întrebarea asta avea multe subînţelesuri. Adevărul era că nu voia să privească prea adânc. Când o făcea – mai ales noaptea târziu, fiind singur – îşi amintea de vremurile bune şi nu de cele rele, şi îi era dor de ceea ce pierduseră. Era mai bine să înoate la suprafaţă în acel bazin, să se simtă bine cu referire la noua lui viaţă.

— Da. Căsnicia noastră intrase într-o zonă moartă.

— Ştiu cum e. Tăcerea o să te omoare. Ea cum suportă?

Warren presupunea că el luase decizia de a se despărţi.

Bineînţeles. Nimeni n-ar fi crezut că Birdie are curajul să pună capăt căsniciei lor.

— E bine. Vrei, te rog, să vorbim despre altceva?

— Sigur, Jack, spuse încet Warren. Cum vrei tu.

Plaja devenise sanctuarul lui Elizabeth, în termeni mai simpli, o salvase, în ultimele săptămâni, pe ploaie sau pe soare, îşi petrecuse ore întregi stând pe stânca „ei” – o stâncă plată, tocită de valuri. Vremea nu o deranja. Zi de zi, ceas de ceas, devenea mai puternică.

Azi, în sfârşit, era pregătită să se întoarcă în lumea ei obişnuită.

Conform agendei ei, în seara asta-joi – aveau loc licitaţia anuală de la bibliotecă şi dineul urmat de dans. Era uimitor că uitase, date fiind nenumăratele ore pe care le petrecuse organizând evenimentul.

Ridică receptorul şi o sună pe prietena ei, Allison Birch.

— Bună, Ali. Sunt Elizabeth.

— Oh, bună. Credeam că te-ai mutat deja la New York.

— M-am întors.

— Jack e iar la postul nostru TV? Nu l-am văzut.

— *Eu* m-am întors. Jack şi cu mine…

Urmă o pauză lungă.

— V-aţi despărţit?

— Am luat doar o pauză, atâta tot.

— Doamne! Nu m-am gândit niciodată că o să te părăsească. Adică… ştiu că voi doi aveaţi probleme, dar am crezut că era… ştii tu. Aşa cum suntem toţi nefericiţi din când în când.

Bineînţeles că Allison presupunea că despărţirea era ideea lui Jack. Femeile ca Elizabeth nu părăseau bărbaţi ca Jack.

— Şi ce-ai de gând să faci? întrebă Allison.

— Mă gândeam să-mi caut o slujbă.

— În Echo Beach? Allison râse. Ce să faci?

— Încă nu ştiu. Oricum, sunt aici şi am vrut să ştii. Poate luăm masa împreună miercurea viitoare, după şedinţa de comitet.

— Sigur.

— Iar diseară este licitaţia de la bibliotecă. Cred că ne întâlnim acolo.

De data asta, Allison făcu o pauză. Elizabeth se încordă.

— E şi dans, spuse Allison. Pe cine ai să aduci?

Elizabeth rămase surprinsă.

— Nu m-am gândit la asta.

— Va trebui să stai singură la masa noastră. N-o să fie ciudat?

— Cred că va trebui să învăţ să merg singură peste tot.

— Mda, spuse Allison cu un oftat. Şi eu cred. Vrei să vină să te ia Chuck?

— Nu, spuse încet Elizabeth, ştiind acum că nu avea să se ducă. Nu putea să se ducă. După ce mai discutară câteva nimicuri, invocă o durere de cap şi închise. Se trânti pe canapea.

Afurisita asta de despărţire presupunea o serie nesfârşită de lovituri întârziate.

Acum era singură.

Sentimentul acela de milă de sine îi dădea târcoale, dar refuză să-i cedeze. Se ascunsese destul.

Era timpul să se înscrie din nou în traficul vechii sale vieţi. De data asta nu avea să existe nicio bandă de refugiu. Aşa era viaţa. Ceea ce conta era învingerea fricii.

Se ridică şi se duse în bucătărie după un pahar cu apă. Acolo, lângă frigider, dădu cu ochii de calendar.

Licitaţie bibliotecă 6: 30 Fără pasiuni 7: 00

Uitase cu totul de întrunire, ceea ce era ciudat, întrucât chiar avusese de gând să se ducă.

Însă în seara asta, se ducea la licitaţie.

Merse la etaj, făcu un duş, îşi vopsi părul şi apoi îşi puse o rochie tricotată roşie, elegantă pe care o cumpărase luna trecută. Se fardă cu mare grijă, după care alese o singură bijuterie, un colier cu fluture din argint şi onix.

Când se uită în oglindă, văzu o femeie uşor supraponderală, într-o rochie sexy, mulată. Deloc o „nouă” – Elizabeth.

După ce dezbătu din nou problema, luă din debara un şal negru de caşmir şi ieşi din casă.

Trecu pe lângă mai multe orăşele de la ţărmul oceanului. La Mancănita, părăsi autostrada şi se înscrise pe şoseaua şerpuitoare care ducea spre plajă. Ici şi colo, pe fundalul înserării, străluceau case, în cele din urmă, ajunse în parcarea unuia dintre puţinele hoteluri de patru stele de pe coastă. Parcă maşina şi rămase acolo. Era şase şi douăzeci şi cinci. Licitaţia avea să înceapă în orice clipă. Dacă aştepta prea mult, toată lumea avea să-i observe intrarea. Mai bine să se strecoare înăuntru în linişte.

Inspiră adânc.

— Bun. Acum cobor din maşină.

Se înfăşură în şalul de caşmir şi pomi spre hotel.

În hol, văzu mai mulţi oameni pe care îi cunoştea. Zâmbind, dând din cap, merse mai departe, dar era convinsă că în urma ei se şoptea *Unde e Jack?*

Era o închipuire, de bună seamă.

Urcă repede scările acoperite cu covor, spre sala de bal, în faţa uşii deschise, se opri.

Zeci de oameni frumos îmbrăcaţi stăteau la mese, discutând între ei. Ea ştia despre ce vorbeau. Bărbaţii despre slujbă şi sport, femeile despre şcoală, copii şi cure de slăbire.

În colţ, un trio de jazz cânta o veche melodie a Ellei Fitzgerald.

Nu trebuia să se uite pe bilet ca să-şi găsească masa. Era acolo, în faţă şi pe centru. Unul din avantajele de a fi prima voluntară din Echo Beach era poziţia bună a mesei. Desigur, faptul că era – *fusese* – măritată cu unul dintre puţinele celebrităţi ale oraşului nu strica.

Allison şi Chuck erau aşezaţi deja. Şi alte cupluri ocupaseră deja locuri la masă, discutând încet şi bând şampanie. Toţi erau oameni pe care Elizabeth îi cunoştea, pe unii bine, pe alţii doar din vedere, într-un oraş de mărimea asta, toată lumea cunoştea puţin pe toată lumea.

La masă erau două scaune libere.

Elizabeth ştia că putea s-o facă; o ştiu dintr-odată, cu certitudine. Putea să-şi ridice bărbia şi să treacă prin mulţimea care şuşotea şi să-şi ocupe locul la acea masă cu două scaune libere.

Dar de ce?

Asta nu era viaţa ei. Era cea pe care şi-o asumase din obligaţie. Produsul secundar al vieţii lui Jack. De asta avea atâtea cunoştinţe în sala asta şi aşa de puţini prieteni.

Cu mult timp în urmă, când fetele erau mici şi banii puţini şi la fiecare doi ani se mutau în alt oraş, descoperise că cel mai rapid mod de a-ţi face prieteni era să te oferi

voluntar pentru toate. Oraş cu oraş, tiparul ei rămăsese acelaşi. Mutare, voluntariat, prietenii fragile, altă mutare.

În Echo Beach, îşi potcovise automat viaţa conform urmei paşilor lui Jack fără să-şi bată capul de a pune la îndoială alegerile.

Acum exact asta făcea.

Nu voia să fie femeia care fusese. Nu ăsta era tot rostul a ceea ce făcuse? Nu voia să se topească în această mulţime, să vorbească despre lucrurile obişnuite, şi să fie buna Elizabeth, soţia lui Jack.

Întoarse spatele celei care fusese şi, ca Cenuşăreasa, coborî scările în fugă cu şalul fluturând în urma ei şi intră în maşină.

Aruncă o privire pe ceasul de bord şi văzu că era şase patruzeci.

Întrunirea Grupului femeilor fără pasiuni începea în douăzeci de minute.

Porni motorul şi apăsă pe acceleraţie. Era şapte şi cincisprezece când ajunse la colegiu.

Înfăşurându-se strâns în şal, străbătu repede coridoarele pustii şi intră în clasă.

— Ne temeam că n-ai să reuşeşti să vii săptămâna asta.

În mod uimitor, Elizabeth râse. Primirea asta era exact ce îi trebuia.

— M-am rătăcit.

Mina chicoti.

— Toate ne-am rătăcit, iubito. Vino.

Elizabeth făcu slalom prin cercul de femei şi se aşeză pe scaunul liber de lângă Kim.

Kim nu zâmbi.

— Trebuia să fi rămas acasă. Grupul ăsta o să te tragă în jos.

Elizabeth se uită la feţele acestor femei care ştiau exact ce simţea ea acum.

— În ultimul timp mă trăgeam în jos singură.

— Zău? Pari mai fericită, spuse Kim.

Înainte ca Elizabeth să apuce să răspundă, Sarah deschise şedinţa:

— Cine vrea să înceapă în seara asta?

Spre uimirea ei, Elizabeth ridică mâna. Simţi o undă de teamă când toate se uitară la ea.

— Eu şi soţul meu ne-am despărţit.

— Şi ce simţi legat de asta?

O dată ce începu să vorbească, Elizabeth descoperi că nu se mai putea opri. Spuse pe nerăsuflate toată povestea şi sfârşi cu:

— Astă-seară am încercat să mă întorc la vechea mea viaţă nouă, dar nu ştiu cu ce să încep. Aşa că am venit aici.

Mina se aplecă în faţă.

— Săptămâna asta m-am gândit la tine. Poate că sunt mediu, îi zâmbi trist lui Elizabeth. Oricum, ieri, citeam catalogul colegiului căutând orele pe care le-aş putea lua acum că am carnet de şofer, şi am observat că începe curând un curs de pictură.

Elizabeth simţi o scânteie mică de ceva. Speranţă, poate.

— Serios?

Mina băgă mâna în poşeta din petice de piele şi scoase un catalog.

— L-am păstrat pentru tine. Poftim.

— Mulţumesc, spuse Elizabeth, mirată să-şi dea seama că era cu adevărat recunoscătoare.

După aceea, discuţiile îşi urmară cursul ca de obicei, presărate ici şi colo cu emoţii subtile – râsete sau plânsete.

Singura care nu vorbi fu Kim. Pe tot parcursul întrunirii ea stătu ţeapănă lângă Elizabeth, jucându-se cu un pachet de ţigări pe jumătate gol, pufăind dispreţuitor când şi când.

În cele din urmă, întrunirea se sparse. Elizabeth mai

rămase câteva minute, apoi se întoarse la maşina ei.

Era aproape de parcare când o observă pe Kim, care stătea singură, fumând o ţigară.

Elizabeth ezită o clipă, în viaţa ei precedentă, n-ar fi îndrăznit să se amestece în durerea altei persoane. Ar fi păstrat distanţa, respectuoasă.

Prin întuneric, în lumina alb-albastră a unui felinar se uită la Kim. Privirile li se întâlniră.

Elizabeth se duse la ea. Când fu aproape, văzu urme de lacrimi pe faţa palidă a lui Kim.

— Vrei o ţigară?

— Nu, mulţumesc.

Rămaseră acolo, tăcute, uitându-se spre parcare. Fumul parfuma aerul rece.

— Ai fost vreodată la concursul de castele de nisip de pe Cannon Beach? întrebă Kim, suflând fumul.

— Sigur. Cunoştea bine concursul; toţi localnicii îl cunoşteau. Oamenii veneau de la mile depărtare pentru a construi sculpturi complicate, frumoase. Totul de la castele la sirene. Fiecare lucrare părea frumoasă şi permanentă, dar până dimineaţă oceanul le lua pe toate înapoi.

Înţelegea. Ca şi ea cândva, Kim crezuse că o căsnicie era teren solid, însă aceasta era numai nisip.

Kim se uită la ea.

— Sarah crede că sunt speriată. Că mi-e frică să sper.

— Tuturor le e frică.

Kim aruncă ţigara şi o strivi cu tocul cizmei.

— Cred. Ne vedem săptămâna viitoare.

— Voi fi aici.

Kim se îndepărtă, urcă la volanul unei frumoase Miata albastre şi demară.

Elizabeth o urmă. Pe autostradă, drumurile li se despărţiră.

Elizabeth trecu pe la poştă, îşi luă corespondenţa, apoi îşi continuă drumul spre casă.

La ora la care parca, ploua iarăşi.

În casă, îşi azvârli şalul pe masa din bucătărie şi se uită prin corespondenţă. Acolo era un plic mare de la Meghann.

Îl deschise. Pe masă căzură cataloage de colegiu. Columbia. NYU. SUNY. Trei dintre programele postuniversitare pe care Elizabeth le acceptase cu mulţi ani în urmă.

Pe un bilet scria: ACUM NU POŢI SPUNE CĂ N-AI TIMP.

Elizabeth evită să vorbească cu fetele ei. Avea grijă să sune în timpul orelor de şcoală sau al antrenamentului la înot, şi lăsa mesaje vesele care sunau de parcă totul se desfăşura ca întotdeauna. Tata se descurca grozav la New York. Mama muncea din greu să termine de pregătit casa pentru chiriaşi. Minciuni care se tot adunau.

Se uită la ceasul de pe poliţa şemineului. Era unu patruzeci şi cinci.

Patru patruzeci şi cinci în Washington D.C.

Chiar acum erau la antrenamentul de înot. Sâmbătă era marea întrecere cu UVA.

Laş o, se gândi Elizabeth în timp ce forma numărul. Era atât de absorbită de mesajul ei optimist încât nici nu-şi dădu seama că răspunsese Stephanie.

— Alo?

Elizabeth râse nervos.

— Bună, iubito, mă bucur să-ţi aud vocea. M-am gândit mult la voi în ultimul timp.

— Bună, mamă. Stephanie părea obosită. Radarul tău uterin trebuie că funcţionează. Mi-e rău.

— Ce-ai păţit?

O pauză se strecură pe fir, şi în acea fracţiune de secundă Elizabeth îşi închipui ce era mai rău. Aşa se întâmplă, când ai copii.

— Nu suna la nouă unu unu. Mi-e rău de la stomac,

atât. Tot ce mănânc îmi vine înapoi.

— Jamie are grijă de tine?

— Mda, asta-i specialitatea ei. Azi-dimineaţă mi-a spus: „Dacă îţi vine să dai la boboci, fereşte-mi pantofii cei noi”.

Elizabeth râse. Aşa era Jamie.

— Sunt sigură că ai să te pui pe picioare foarte repede.

— Sper. Auzi, mamă, mă bucur că ai sunat. Voiam să vorbesc cu tine despre ceva. Părinţii lui Tim ne-au invitat pe mine şi pe Jamie să mergem la ei la schi în vacanţa de primăvară. Au o casă în Vermont, în a doua săptămână din martie.

Slavă Domnului!

— Asta sună grozav.

— E cam scump. Biletele…

— Tatăl vostru îşi poate permite. Elizabeth icni. Trebuia să fi spus *Ne putem permite.*

— Ar fi prima vacanţă de primăvară când nu venim acasă. Eşti de acord?

Dulcica de Stephie, mereu îşi făcea griji să nu rănească sentimentele celorlalţi.

— O să-mi fie dor de voi, fireşte, dar să vă duceţi. Distraţi-vă.

— Mulţumesc, mamă. Ia zi, cum merge cu casa? Trebuie că înnebuneşti. De fiecare dată când îl sun pe tata, pare extaziat de Manhattan. Probabil că ţi-e tare dor de el.

— Da, spuse Elizabeth, strâmbându-se la minciuna asta.

— Cât mai stai în Oregon?

— Nu ştiu. Se pare că nimeni nu vrea să trăiască atât de departe, şi nu putem lăsa casa pustie. Se uită la mâna stângă. Inelul cu diamant era tot acolo. Faptul că îl mai purta era atât minciună cât şi adevărul cel mai profund. Uitându-se acum la el, vedea minciuna. Cum merge cu

şcoala? întrebă ea pentru a schimba subiectul.

Ţinu. Stephanie îi povesti mai multe întâmplări amuzante despre cum sora ei intra şi ieşea din bucluc.

— Jamie a provocat echivalentul social al ciocnirii în lanţ a zece maşini şi nici n-a băgat de seamă. Tim spune că are nevoie de o oglindă retrovizoare pentru a-şi vedea viaţa.

Elizabeth râse.

— Seamănă cu tata. El nu se uita niciodată înainte să sară. Spunea că asta strică surpriza. Glasul i se gâtui la gândul: *E mort.*

— Eşti bine, mamă?

— Mi-e dor de el.

— Ştiu. Lui Jamie îi vine foarte greu să depăşească asta. Ea şi bunicul erau foarte apropiaţi. Cred că îi afectează performanţele la înot. Şi nu doarme bine.

Elizabeth oftă. Biata ei fetiţă! O fi fost Jamie tare pe dinafară, dar pe dinăuntru era moale ca umplutura de bomboane.

— Stai cu ochii pe ea în locul meu. Am s-o sun mâine după antrenament.

— Am încercat s-o fac să meargă la un psiholog în campus, dar ştii cum e Jamie. Mi-a spus să-mi văd de treaba mea.

— Eşti o fată bună, Steph, spuse Elizabeth. Ţi-o spun suficient de des?

— Da, mamă. Tu eşti bine?

— Sigur. Doar puţin obosită.

Stephanie rămase tăcută o clipă, în fundal se auzea un televizor.

— Ţi-ai fi dorit să faci ceva, pe lângă să ai copii şi să te măriţi?

Era genul de întrebare la care o femeie ajungea de regulă prea târziu, după ce alesese un drum şi îşi dăduse seama că acesta era o fundătură.

— Ce te face să întrebi asta?

— Mă uit la emisiunea aia despre o femeie care şi-a omorât copiii. Se pare că şi-a dorit întotdeauna să fie poliţistă. Oricum, psihiatrul bălmăjeşte ceva despre femeile care îşi sublimează nevoile. El compară asta cu încărcarea unei arme, într-o zi: bang!

Bang, într-adevăr. Ar fi fost uşor să evite subiectul, însă hotărî să n-o facă. Erau lucruri pe care ar fi trebuit să le spună deja fiicelor sale, sfaturi pe care ar fi trebuit să le dea. Din păcate, unele adevăruri le afli prea târziu.

— Nu *în loc* de atunci nu v-aş fi avut pe tine şi pe Jamie. Dar *în plus*, poate, îmi plăcea să pictez. Am pierdut asta undeva pe drum.

— N-am ştiut de aşa ceva.

Ăsta era, probabil, cel mai rău dintre toate eşecurile ei. Se temuse atât de tare de visul ei pierdut încât îşi imaginase că nici nu existase. Cum putea o femeie care îşi tăiase propriile aripi să-şi înveţe puiul să zboare?

— Nu ştiu de ce n-am vorbit despre asta. Deşi pe vremuri eram ceva aparte.

— Mai eşti încă, mamă.

— Mă gândesc să urmez un curs de pictură la colegiul „local.

Gata, o spusese.

— Ar fi nemaipomenit. Sunt sigură că ai să-i laşi pe toţi mască.

Elizabeth râse.

— Dar nu uita, Stephanie, că ăştia sunt anii tăi de aur. N-ai soţ, n-ai copii, n-are cine să-ţi spună ce să nu faci. Asta e perioada în care poţi să visezi la lucruri măreţe şi să zbori. Elizabeth îşi auzi nota de regret din glas. Era atât de simplu să vezi lumea retrospectiv! Dădu să spună ceva, apoi auzi un sunet care o alertă. Iubito? Plângi?

— Nici vorbă, mamă. Nu mi-e bine, atât. Acum mă doare capul. Cred că am să mă întind. Am s-o pun pe Jami

să t sune când se întoarce de la antrenament.

— Bine, scumpo. Bea multe lichide. Şi salt a-l pe Tim din partea mea. Din partea noastră, se corectă ea. Ce repede începuse să gândească la singular!

— Spune-i tatii că îl iubesc.

— Îi spun.

— Şi spune-i să mă sune diseară. Vreau să aud cum a mers marele lui interviu cu Jay.

(Care Jay?)

— Bine, spuse ea. Te iubesc.

— Şi eu vă iubesc. Pa.

În ultimele zile, viaţa lui Jack fusese un meci jucat în viteză. Punerea sub acuzare a lui Drew Grayland fusese transmisă la Court TV. Tânărul nu recunoscuse nimic şi pledase nevinovat, dar asta nu conta. Toată povestea sordidă ieşise la suprafaţă, în toată America, studenţi şi părinţi protestau împotriva lipsei de răspundere a sportivilor. Studente de la zeci de universităţi înaintaseră acuzaţii de viol împotriva unor jucători de fotbal şi baschet.

La baza poveştii stătea Jack Shore. Cu noroc şi şansă – şi o mulţime de bani Fox pentru reclamă – devenise băiatul de poster naţional. Toată lumea ştia acum din nou cine era el.

Acum stătea pe marginea scaunului. Efectiv.

Sally stătea lângă el, bătând cu piciorul în podea în timp ce căuta prin coşul cu fructe de pe măsuţă.

— Ai să fii *mare*, spuse ea pentru cel puţin a cincisprezecea oară în tot atâtea minute.

Sincer vorbind, avea nevoie ca ea să i-o spună, iar şi iar, în mare parte de asta o angajase, îi flata orgoliul şi, fireşte, era o asistentă a naibii de bună.

Se auzi o bătaie în uşă. Intră Avery Kormane, femeia care îl condusese în camera mică de aşteptare, fără ferestre şi efectuase preinterviul.

— Ce faceţi?

— A mai vomitat cineva la *The Tonight Show*, sau eu am să fiu primul?

— Un invitat din Kentucky a aruncat o privire la audienţă şi a căzut cu faţa pe podea. Zâmbi. Toată lumea are emoţii în camera asta. Ţi-am văzut înregistrările. Ai să te descurci grozav o dată ajuns în faţa camerei. Concentrează-te asupra lui Jay dacă ai emoţii. E un tip de treabă. O să te prindă el dacă ai să cazi.

Sally îl alesese pe Leno din acelaşi motiv. Când, săptămâna trecută, începuseră să curgă ofertele, Jack gravitase instinctiv către Letterman. Sally fusese cea care îi amintise că Leno era mult mai uşor.

Avery îşi consultă agenda.

— Cum ţi-am spus mai devreme, locul tău e cel mai aproape de Jay. Celelalte trebuie să fie libere. George Clooney trebuie să prindă un avion spre D.C. pentru următoarea rundă a turului său de presă.

Jack se uită la monitorul din perete. Pe ecran, Thea Cartwright râdea cu Jay. Era cea mai frumoasă femeie de la Hollywood.

— Ce e cu Thea?

Avery ridică iute privirea, în spatele celei mai urâte rame negre de ochelari din lume, ochii i se îngustară.

— O cunoşti? N-am asta în însemnările mele.

Sally se încruntă la el.

— Nu, nu. Mă gândeam doar că e grozavă. Atâta tot. Se simţea ca un idiot.

Nasul lui Avery se încreţi.

— Oh, asta. Ei bine, ea va fi de mult plecată. Are o premieră diseară. Tu doar dai mâna cu Jay, saluţi publicul şi te aşezi. Se uită la ceas. Urmează-mă.

Jack făcu ce i se spuse. Sally se lipi de el ca cleiul. Străbătură labirintul de holuri, trecând pe lângă mai multe uşi închise deasupra cărora era aprins indicatorul *în*

emisie, în cele din urmă ajunseră la marginea platoului.

Un indicator vertical şi îngust lumina cuvântul „Hollywood” de lângă el. Reflectoarele zumzăiau încetişor.

Jack îşi simţi palmele asudând. Emoţia îl strangula.

— Ai să fii grozav, spuse din nou Sally.

El îşi dori să fi fost aici Elizabeth. O privire de la ea, ca o atingere de pană, avea darul de a-l calma, îşi dorise ani de zile această apariţie la scară naţională, dar acum că era aici, avea emoţii ca un alergător la linia de start.

Treaba asta nu era ca cititul ştirilor de pe teleprompter. Trebuia să fie relaxat şi spiritual. Avery menţionase *anecdotele personale cu caracter amuzant* ca pe un lucru bun.

I se întâmplase vreodată ceva cât de cât amuzant?

M-apărăsit soţia luna trecută… hop şi-aşa! Suficient de amuzant?

Izbucniră aplauze. Pe perete, fulgeră o lumină roşie.

Avery îl bătu pe umăr.

— Eşti în emisie, Jack. Baftă!

El îngână ceva – habar n-avea ce-şi ieşi împleticit de după colţ. Luminile străluceau ca pe Broadway şi erau aţintite pe figura lui. Abia dacă desluşea rândurile de oameni. Clipi brusc, dându-şi seama că luminile nu erau aţintite asupra lui; el se holba drept într-un reflector.

Tâmpitule.

Îşi simţi zâmbetul nepotrivit, de parcă îl împrumutase de la un bărbat mai masiv.

Jay venea spre el cu mâna întinsă.

— Fulgerul Săritor Jack, spuse el zâmbind.

Şi uite aşa, simplu, emoţiile lui Jack se risipiră. Uitase că el era Fulgerul.

— Salut, Jay. Salută cu mâna mulţimea, care aplaudă frenetic.

Îl urmă pe Jay pe scena viu luminată. Era la biroul mare de lemn când o văzu, în acelaşi timp, auzi glasul lui

Jay.

— …Thea a vrut să rămână. Spune că fotbalul e pe locul doi în preferinţele ei sportive.

Dinspre public se auzi un murmur de aprobare.

Thea se ridică de la locul ei şi veni spre el. Trupul ei subţire, cu picioare lungi abia dacă era acoperit de un top fără bretele, negru, şi o fustă mini de un roz aprins. Aproape că nu era machiată. Părul ei blond ca paiul arăta de parcă fusese retezat cu coasa. Era al naibii de sexy. Cu tocuri înalte, era cât el de înaltă.

O fracţiune de secundă, avu din nou şaisprezece ani, un puşti care lipea pe perete posterele cu Farrah Fawcett.

Thea zâmbi larg publicului.

— Ei bine, ăsta da bărbat chipeş, mă înşel, doamnelor?

El fii cât pe ce să leşine. Dădu din cap şi îşi impuse să se întoarcă, temându-se că se uita de prea mult timp la ea.

Îşi ocupă locul.

— Aşadar, spuse Jay aşezându-se la birou, ai agitat un pic lumea sportului.

— Am fost la locul potrivit şi la momentul potrivit tind a izbucnit povestea. Exersase în oglindă modestia. Ea nu venea firesc.

Jay zâmbi larg.

— Pun pariu că e bine să fii iar în luminile rampei.

— Este.

— Cum au fost anii fără fotbal?

Toate celebrităţile îl întrebau asta. Nimic nu speria mai mult o persoană faimoasă ca gândul unei plonjări bruşte în obscuritate.

— Ca şi cum ai da un Ferrari pe un Volvo uzat.

— Au! spuse Jay, şi publicul râse. Ce te-a făcut să faci asta? O mulţime de sportivi se simt călcaţi pe bătături.

— Sunt părinte, spuse simplu Jack. Putea să fi fost una dintre fiicele mele în camera aceea cu Drew Grayland.

Trebuie să ne întoarcem la zilele când conta să fii bun sportiv, pe teren şi în afara lui.

Publicul izbucni din nou în aplauze. Câţiva „bravo!” se ridicară deasupra zgomotului.

Interviul mai ţinu câteva minute. Jay se pricepea de minune să scoată o remarcă amuzantă dintr-o afirmaţie serioasă, fără să trateze cu uşurinţă subiectul.

Apoi, brusc, interviul luă sfârşit. Muzica începu, luminile se aprinseră, şi Jay se ridică, îl bătu pe spate pe Jack.

— Ai fost grozav.

Jack se simţea de parcă tocmai îşi condusese echipa la victorie în Supercupă.

Thea veni la Jay şi îl sărută pe obraz.

— Mulţumesc. Cu glasul coborât, mai spuse ceva. Jay râse, apoi îi făcu cu mâna lui Jack şi părăsi platoul.

Continuând să zâmbească, Thea se duse la Jack. Un zâmbet leneş îi arcuia buzele cărnoase. Era sigură de efectul ei asupra bărbaţilor.

— Ai fost bun, toarse ea, aplecându-se spre el.

— Mulţumesc.

— Ai vrea…

Sally apăru lângă el.

— Ai fost ***grozav,*** spuse ea pe nerăsuflate. Se întoarse spre Thea. Eu sunt Sally. Asistenta lui Jack. E o onoare să te cunosc.

Thea se uită la mâna lui Sally, plasată posesiv pe braţul lui Jack.

— Ce noroc ai! Trebuie să fug. Am o premieră diseară, îi zâmbi lui Jack. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Sper să te revăd.

— Ăă, da. Şi eu.

După plecarea ei se uită la Sally, care îl privea ca pe un zeu.

19

Vineri, Meghann sună exact la timp.

Elizabeth se gândi să nu răspundă, dar ştia că ar fi fost inutil. Meghann ar fi sunat din cinci în cinci minute până răspundea.

Cu un oftat, ridică receptorul.

— Bună, Meg.

— L-aş fi lăsat să sune o veşnicie, să ştii.

Elizabeth se aşează la masa din bucătărie.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Astă-seară e seara cea mare. Cursul de pictură despre care mi-ai vorbit. Tare aş vrea să fi putut fi acolo.

— Vrei să spui că ai fi vrut să mă duci cu maşina la curs.

— Şi să merg cu tine până la uşă.

Elizabeth zâmbi slab.

— Mă gândeam să nu mă duc.

— Sigur că te gândeai. Dar dacă nu te duci acum… Meg lăsă fraza în aer, neterminată. O ameninţare neîncheg ată, mai sumbră, cumva, prin faptul că nu avea formă.

— Ştiu. Am să mă duc. Zău.

— Bun. Mă suni când ajungi acasă? Am o întâlnire, aşa că trebuie să fiu acasă până la nouă cel târziu.

— După ora asta nu te mai lasă să ieşi din casă?

— Foarte amuzant. Întâmplător, are douăzeci şi opt de ani, o vârstă cât se poate de respectabilă. Doar că nu mai vreau să pierd timpul. Dacă o întâlnire nu merge bine în primele treizeci de minute, crede-mă, n-o să se corecteze.

— Poate că el o să te surprindă.

— Toţi m-au surprins. Săptămâna trecută mi-am îmbrăţişat partenerul la uşă şi am simţit o bretea de sutien. Ei bine, trebuie să plec. Ţine bărbia sus şi nu uita ce talentată eşti.

Ai fost

— N-am să uit, spuse ea.

— Mergi înainte. Nu te opri, nici nu încetini, până nu te vezi cu fundul pe scaun.

— Bine.

În următoarea oră, Elizabeth urmă sfatul prietenei sale. Nu îşi permise să facă o pauză, să ofteze sau să gândească.

Reuşi să ajungă la Colegiul public în mai puţin de treizeci de minute. Parcă chiar în faţă şi intră.

În faţa clasei **108** era amplasat un indicator pe care scria: **PICTURĂ ÎNCEPĂTORI / 5: 00**

Deschise uşa cu grijă, în clasa mică erau şase sau şapte persoane – toate femei – aşezate în semicerc, în faţa lor era o masă lungă drapată în pânză albă, în mijlocul ei stătea un castron de lemn maro încărcat cu mere roşii.

Făcu tot posibilul să se mişte nevăzută până la un loc liber, îşi ţinea la piept geanta de pânză de parcă era o vestă antiglonţ.

În spatele ei uşa se deschise, apoi se închise încet. Un glas de bărbat spuse:

— Bine aţi venit la cursul de pictură pentru începători. Dacă v-aţi cumpărat aţă de macrame, aţi greşit sala.

Trecu printre scaune cu acel mers uşor, legănat din şolduri, asociat cu cowboys sau dansatorii. Era îmbrăcat cu un tricou negru care i se mula pe umerii laţi, şi o pereche de blugi Levi’s decoloraţi. Când ajunse la tablă şi se întoarse cu faţa, Elizabeth îşi ţinu răsuflarea. Nu credea că era singura femeie care reacţionă aşa.

Era tânăr – nu avea mai mult de douăzeci şi nouă sau treizeci de ani – dar, *Dumnezeule*, era arătos. Arătos ca Brad Pitt în *Thelma and Louise.*

— Eu sunt Daniel Boudreaux, spuse el, arătându-şi dinţii albi. Sunt instructorul vostru pe durata următoarelor

şase săptămâni. Privirea ochilor lui albaştri trecu de la faţă la faţă; se opri o clipă asupra lui Elizabeth, sau îşi închipuise ea? Să sperăm că ăsta va fi începutul unei poveşti de iubire care va dura toată viaţa voastră. Pentru cele dintre voi care ţin la astfel de lucruri – şi n-ar trebui, asta e arta, la urma urmei – am studiat la RISD şi Yale. Am un bagaj excesiv de cunoştinţe şi o înfiorătoare lipsă de talent. Totuşi, asta nu mă împiedică. Pescuiesc în Alaska toată vara şi pictez toată iarna. Se îndepărtă de tablă şi se opri lângă masa cu fructe. Să vorbim puţin despre compoziţie.

Inima lui Elizabeth bătea cu putere. *Curând,* se gândi ea, *curând o să spună: „În regulă, clasă, să începem*

— …Adevărata expresie a artei nu se găseşte în vârful penelului. Ea e în ochii pictorului…

Elizabeth îşi zise că fusese o proastă să creadă că putea face asta. Uitase să gândească precum un pictor, să-şi lase emoţiile să curgă într-un penel.

— …La fel ca orice altceva, pictura necesită o oarecare pregătire. Nu trecem încă la uleiuri. Vom începe cu vopsele acrilice şi vom face o paletă de lucru. Vedeţi ovalul acoperit cu folie pe care l-am pus lângă scaunul vostru?

Elizabeth îşi scoase ustensilele cu mişcări încete.

— …Vom începe pe hârtie, trecând treptat la pânză. Aşa că prindeţi hârtia pe şevalet…

Elizabeth prinse pe şevaletul din faţa scaunului ei o foaie lungă de hârtie aspră. Dădu să bage mâna în geantă când îşi dădu seama că nimeni nu se mişcase, îşi puse la loc mâinile în poală.

— …Acum uitaţi-vă la fructe, uitaţi-vă cu adevărat. Studiaţi felul în care se arcuiesc liniile, felul în care se reflectă lumina pe suprafeţele plate şi dispare în scobituri. Pictura înseamnă *să vezi.* Uitaţi-vă la castron, pipăiţi-i în minte textura, discerneţi culorile care se combină cu

aceasta. Când sunteţi gata, începeţi. Mai târziu trecem la schiţe şi idei, dar deocamdată vreau să plonjaţi direct. Imaginaţi-vă că sunteţi un copil cu un set de acuarele. Libertate în forma ei cea mai pură.

Elizabeth auzi sunetul penelurilor trântite în vopsea şi foşnetul de perii prea uzi lovind hârtia.

Îşi scoase din minte totul, în afară de fructe. Lumină şi umbră; culoare, linii şi compoziţie.

Tresărind, îşi dădu seama că nu era singură. El, Daniel, era lângă ea şi se apleca.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Ea simţi că roşeşte.

— Scuză-mă. Ce ai spus? Se întoarse spre el atât de repede încât mai să dea cap în cap.

El se dădu înapoi şi râse.

— Cum te cheamă?

— Elizabeth.

— În regulă, Elizabeth, ce s-a întâmplat? N-ai început.

— Încă nu văd.

— Merele? Puteai să te muţi mai aproape.

— Nu… tabloul.

— Ah. Ei bine, ăsta-i un răspuns interesant, închide ochii.

Ea urmă indicaţia şi imediat îşi dori să n-o fi urmat, în întuneric, el părea cumva mai aproape, îi simţea parfumul înţepător de aftershave.

— Descrie-mi fructele.

— Sunt într-un castron de lemn, dintr-o singură bucată de lemn. Masa e din metal, ca mesele de cantină, probabil cu tăblie de lemn, pe care ai acoperit-o cu pânză albă, ieftină. Merele sunt McIntosh, roşii cu nervuri verzi şi negre, aproape în formă de inimă. Lumina cade pe ele pe partea dreaptă. La marginea mesei e o pană, probabil de gaiţă albastră.

El rămase tăcut o clipă. Ea îşi simţea bătăile inimii. Erau atât de puternice încât se întrebă dacă nu le auzea şi el.

— Nu-ţi place cum arată, spuse el în cele din urmă. Ceva nu e bine. Le-am aşezat prost. Cum trebuia să o fac?

— Faţa de masă ar trebui să fie galbenă. Acolo ar trebui să fie un singur măr; ba nu, o portocală. Fără castron. Tot restul e îngrămădeală.

El se aplecă mai mult. Ea îi simţi respiraţia. Apoi el îi atinse mâna. Ea tresări, încercând să şi-o tragă. El nu-i dădu drumul. Următorul lucru pe care ea îl ştia, era că ţinea în mână o pensulă.

Deschise ochii. El se uita drept la ea.

— Arată-mi ce poţi să faci, Elizabeth.

El era atât de aproape încât ea nu putea să gândească limpede, nu putea să respire egal, înclină pensula în mână, găsindu-i cea mai potrivită poziţie.

Dintr-odată, tot ce văzu fu pictura – pictura ei. O singură portocală dolofană. Totul în jur era soare strălucitor şi pânză galbenă. Umbra pe care o arunca era de un albăstrui violet extrem de pal. Un punctuleţ verde păta coaja grafată a portocalei, înmuie vârful pensulei în vopsea galbenă şi începu.

Nu se mai putea opri. Sângele îi fierbea, mâinile îi vibrau de mişcare. Inima îi bătea în piept şi în tâmple. Simţea un început de migrenă, dar nu-i păsa. Senzaţia era mai plăcută decât cea pe care o avea când făcea sex, sau mă rog, pe care o avusese cu ani în urmă.

Când termină tremura, transpira, îi era rău de la stomac, încet, se uită în jur.

Clasa era goală.

Se uită la ceas. Era opt. Cursul se terminase de o oră.

— Oh, Doamne! Râse, simţindu-se grozav.

— Unde ai studiat?

Se întoarse şi îl văzu pe Daniel rezemat de rafturile

de cărţi din fundul clasei. Se uita la ea cu o intensitate care o slei de vlagă. Simţi un nod în capul pieptului, un fel de nelinişte care o irită.

— La Universitatea Washington. Cam acum o mie de ani.

El veni spre ea.

— Waldgrin era acolo?

Asta o miră.

— Da, era. L-ai cunoscut pe Leo?

— Glumeşti? Am străbătut ţara făcând autostopul ca să studiez cu el.

— Eun profesor minunat.

Daniel veni lângă ea. Un moment lung se uită la pictura ei – o explozie copilărească de culoare, fără precizie, fără sofisticare –, apoi se uită la ea.

Elizabeth simţi din nou acel nod în stomac, care îi aducea aminte de liceu. Şi ştiu ce era: atracţie. Era atrasă de bărbatul ăsta care avea probabil jumătate din vârsta ei.

Oh, Doamne. Oare el îi citea asta pe faţă? Dacă o invita în oraş – ce avea să-i spună? Eşti prea tânăr. Prea frumos. Sunt prea bătrână. Chiloţii mei sunt cât un cort de circ.

El zâmbi agale.

— De ce eşti în clasa mea?

— N-am mai pictat de mult.

— Asta-i o crimă.

Degetele ei tremurau când desprinse pictura de pe şevalet şi îşi strânse ustensilele. Ţinând cu grijă hârtia umedă, îşi aruncă pe umăr geanta de pânză şi se îndreptă spre ieşire. Era la uşă când el spuse:

— Ai talent, să ştii.

Elizabeth nu îndrăzni să se întoarcă. Zâmbetul ei era atât de larg încât, cu ridurile ei, probabil că l-ar fi speriat de moarte pe bietul băiat.

Acasă, Elizabeth lipi pictura pe frigider şi se uită la

ea.

Nu mai ţinea minte de când nu se mai simţise atât de bine. Realizase ceva. Nu ceva uşor, ci ceva care *conta.*

Îşi turnă un pahar de vin, apoi luă telefonul şi o sună pe Meghann. Răspunse robotul.

— Am pictat, Meg. *Am pictat! Iii-ha!* Şi doar aşa, ca să ştii, instructorul meu e o păpuşă. Are vârsta perfectă pentru tine. Sună-mă când ajungi acasă.

Râzând, puse un C.D. Smash Mouth. Din boxe se revărsă „Hey Now, You’re an All Star”. Cântă şi ea, dansând în camera de zi, în timp ce se rotea pe lângă şemineu, zări fotografia de pe poliţă şi se opri.

Erau Jack şi fetele. Nu mai ţinea minte când fusese făcută, dar în fundal era zăpadă şi toţi erau îmbrăcaţi ca la Polul Nord.

Jack purta o jachetă de antilopă căptuşită cu blană de oaie, şi avea părul prea lung. La tâmple, îi apăruseră primele fire de păr cărunt.

Brusc, îşi dori ca el să fi fost acum aici. Ar fi fost mândru de ea. Vechea iubire, sentimentul care făcuse atât de mult parte din ea, se întorsese acum, amintindu-i ce frumoasă fusese odată viaţa cu Jack. Aproape că uitase asta.

Trecu la fotografia de alături. Era o fotografie veche, făcută cu ani în urmă. Ea era îmbrăcată cu o fustă plisată şi un jerseu de lână, şi avea la gât un şirag de perle. El purta blugi Calvin Klein şi geacă, şi avea un zâmbet şmecheresc de vedetă de fotbal.

Universitatea Washington.

Anii castelelor de nisip.

Închise ochii, legănându-se în ritmul muzicii, amintindu-şi acele zile… prima dată când el o sărutase…

Învăţau împreună, stând pe iarba din Quad. Era la sfârşitul primăverii; cireşii erau în floare, şi mici petale roz pluteau la întâmplare spre pământ. Peste tot în jurul lor,

puşti în pantaloni scurţi şi tricouri jucau Frisbee şi Hacky Sacks.

Jack se aplecă spre ea şi îi închise cartea.

— Ştii ce se spune despre învăţat. Dacă înveţi prea mult, orbeşti.

Râzând ea se lăsă pe spate în iarbă şi îşi puse mâinile sub cap.

Else întinse lângă ea, pe-o parte, cu capul sprijinit într-o mână.

— Eşti foarte frumoasă, îmi închipui că logodnicul tău de la Harvard îţi spune asta tot timpul.

— Nu. Glasul ei era aproape o şoaptă. O petală roz de cireş aterizã pe obrazul ei.

El o dădu la o parte şi, la atingerea lui, ea simţi un fior, încet, el se aplecă spre ea, dându-i timp berechet să-l oprească.

Ea rămase nemişcată, respirând prea repede.

Nu se putea spune că a fost un sărut; nu mai mult decât o atingere rapidă, speriată a buzelor. Când el se retrase, ea văzu că şi el era la fel de tulburat. Ea începu să plângă.

— Ai putea iubi vreodată un tip ca mine?

— Oh, Jack, de ce crezi că plâng?

Atinse fotografia, lăsându-şi degetul să lunece pe faţa lui frumoasă. Sărutul nici unui alt bărbat n-o mai făcuse să plângă.

Pentru prima dată după multe săptămâni se întrebă dacă mai exista o şansă pentru ei.

Acum că picta din nou, orice părea posibil. Culoarea şi pasiunea se întorseseră în lumea ei; nu mai era o femeie desenată în nuanţe de gri.

Sună telefonul.

Meghann.

Elizabeth ridică receptorul.

— Ai făcut sex în seara asta?

— Ăă… Birdie?

Elizabeth tresări. *La naiba!*

— Bună, Anita, scuză-mă.

— Iartă-mă că sun atât de târziu. Doar că… ai spus că ai să suni.

Elizabeth auzi tremurul din glasul mamei sale vitrege. Era un sunet pe care toate femeile îl cunosc, acea încercare disperată de a părea puternice. Se ghemui pe canapea.

— Iartă-mă, Anita. Pe aici a fost puţină nebunie. Ce mai faci?

Anita râse. Era un sunet plin de tristeţe.

— Oh, iubito, încerc să nu mă gândesc prea mult la mine.

Elizabeth simţi o scânteie de rudenie cu mama sa vitregă.

— Asta facem noi femeile, nu-i aşa? Ne împingem viaţa sub apă şi plutim la suprafaţă. Apoi, într-o zi, ne dăm seama că e bazinul altcuiva.

— Ce tot spui acolo?

— Scuze, Anita. Adevărul e că sunt pe jumătate beată. Asta mă face să filosofez.

— Am observat asta în scrisoarea ta. Mi-am imaginat că există o întreagă poveste pe care eu n-o ştiu.

— Ai destule pe cap, Anita. Nu-ţi mai trebuie şi necazurile mele.

— Nu poţi s-o faci, nu-i aşa, Birdie?

— Să fac ce?

— Să-ţi împarţi viaţa cu mine. Mă gândeam că acum când Edward nu mai e, am putea schimba lucrurile dintre noi.

— Încercam să te protejez, răspunse Elizabeth, înţepată. Jack şi cu mine ne-am despărţit. Dar fetele nu ştiu, aşa că să nu spui nimic.

— Oh, vai! Anita oftă. Dar păreaţi atât de fericiţi! Ce

s-a întâmplat?

— Nimic. Totul. Elizabeth luă o înghiţitură zdravănă de vin. Cum putea să explice neîmplinirile ei unei femei care voia atât de puţin de la viaţă? A fost doar un hop pe drum, Anita. Sunt sigură că va fi bine.

— Aştept ca într-o bună zi să te maturizezi, Birdie. Probabil că în ziua următoare mă vor îngropa. Râse, dar era un râs amar, în fine, îmi pare rău că aveţi probleme. Asta vrei să spun, nu-i aşa?

Elizabeth se hotărî să schimbe subiectul. Ăsta devenea prea personal şi îi strica buna dispoziţie.

— Destul despre mine. Ce-ai mai făcut? M-am gândit la tine. Asta cel puţin era adevărat.

— Căsoaia asta mare are o mulţime de stafii, răspunse Anita. Uneori e atât de linişte încât mă tem să nu înnebunesc. Apoi îmi aduc aminte că am fost nebună de la început.

— Ştii ce mă ajută pe mine? Statul pe plajă. Poate o schimbare de peisaj ţi-ar prinde bine.

— Crezi?

Asta era, evident, mai bine. Peisajul era un subiect sigur.

— Statul pe plajă, complet singură, are în el ceva magic. Ani de zile, pe mine plaja mă speria. Acum nu pot sta departe de ea. Mereu am vrut ca tu şi tata s-o vedeţi.

— Ştiu, iubito. Ne gândeam că avem timp.

Timp. De el atârnau toate: viaţa, moartea, speranţa, iubirea.

— Astă-seară am fost la un curs de pictură, spuse ea încet.

— Oh, Birdie, e minunat! Mi-a părut tare rău când ai renunţat la talentul tău.

Pe Elizabeth o miră asta.

— Credeai că am talent? Nu mi-ai spus-o niciodată.

Anita oftă, apoi spuse:

— Ah, iubito, ţi-am spus, în fine. Ai grijă de tine, auzi?

— Şi tu, Anita. Şi gândeşte-te la statul pe plajă.

— Mă voi gândi, iubito. Sigur mă voi gândi. Mi-ar prinde bine o schimbare de peisaj.

20

Cerul amiezii era greu ca granitul.

Într-o zi ca asta, nici furtunoasă, nici senină, nu aveai ce face decât să aprinzi focul, să te ghemuieşti pe canapea cu o ceaşcă de ceai şi să-ţi suni cea mai bună prietenă. Exact asta făcu Elizabeth.

— Cine a murit? răspunse morocănoasă Meghann.

Elizabeth se uită la ceas. Era nouă patruzeci şi cinci, într-o dimineaţă de sâmbătă.

— Presupun că prietena mea târfuliţă a avut noroc azi-noapte.

— *Noroc* e un termen relativ. Am făcut sex. Meghann făcu o pauză. Eu ştiu că n-o să fie o relaţie pe termen lung când preludiul ţine sub zece minute şi asta e de două ori mai mult ca partida de sex în sine. Rămâi pe fir, îmi aduc cafeaua. Un minut mai târziu, Meghann luă iar receptorul. Ia zi, cum a fost la curs?

— Am făcut-o. Am pictat.

— Ştiam eu că poţi s-o faci. Cum ţi s-a părut? Eşti tot grozavă? Şi ai primit cataloagele pe care ţi le-am trimis?

— Uşurel, doamnă avocat. Să le luăm pe rând. Pictez din nou. Deocamdată, e destul.

— Sunt mândră de tine, Birdie.

— Înţeleg că n-ai ascultat mesajele aseară. Instructorul meu e trăsnet.

— Serios? Un bărbat trăsnet la dracu' în praznic? Ăsta-i norocul meu. Probabil că părăsesc marile oraşe în turme. Câţi ani are?

— E perfect pentru tine. Habar n-are ce furori face.

— Şi?

— Şi ce?

Meghann oftă teatral.

— Ai patruzeci şi cinci de ani nu nouăzeci şi cinci. Ai simţit o mică tresărire?

Elizabeth nu înţelegea de ce o surprinsese atât întrebarea. Meghann o pisa la cap de ani de zile, pentru a afla etal despre aşa-zisele ei fantezii. Nu-i venea să creadă că Elizabeth nu fusese atrasă de alţi bărbaţi.

Nu zic că ai face ceva, comenta Meghann de obicei, dar nu poţi să-mi spui că nu te-ai gândit la asta.

În urma acestor discuţii Elizabeth se simţea ciudat, însă adevărul era că nu fusese niciodată atrasă de alţi bărbaţi. Sigur, din când în când, mai vedea câte unul la televizor şi îşi spunea: „Ăsta da tip bine”. Dar asta era tot. Nici măcar nu-i trecuse prin cap vreodată să fie necredincioasă. Nici acum nu se putea gândi la aşa ceva. Viaţa ei sexuală cu Jack ca partener fusese întotdeauna mai mult decât satisfăcătoare. Abia în ultimul timp pasiunea începuse să se stingă.

— Da, răspunse ea, surprinzându-se pe sine. Apoi mi-am adus aminte ce măsură au chiloţii mei.

— Eşti jalnică, ştii asta? Dacă n-ai fi avut o tulburare cu mâncatul jumătate din viaţă, ţi-ai fi dat seama că arăţi bine.

— N-am avut niciodată o tulburare cu mâncatul.

— Exact asta spun Flockhart şi Boyle. Treaba e că ai luat câteva kilograme – numai câteva. Eşti încă frumoasă.

— Da, bine. Cred… Oh, o secundă, sună cealaltă linie… Meg? Sunt fetele. Trebuie să răspund. Te sun mai târziu, bine?

— Bine. Sunt mândră de tine, Birdie. Sper să fii şi tu mândră de tine.

— Sunt. Mulţumesc, închise şi răspunse pe cealaltă linie. Alo?

— Mama?

Era Jamie.

— Bună, iubito, mă bucur să te aud. Cum a mers concursul?

Jamie izbucni în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Urăsc înotul. Tot timpul sunt udă.

— Asta nu poate fi o surpriză, înoţi din şcoala elementară. Elizabeth încercă să nu zâmbească, dar îi fu greu. Crizele fiicei ei mai mici erau la fel de trecătoare ca ploile tropicale şi ţineau tot atât de mult. Trebuie că pierduse concursul de sâmbătă.

— Ştiu, dar m-am săturat. Şi mai lipseşte puţin să pic la examen.

Ei da, *asta* era ceva nou. Elizabeth se aşeză mai drept şi îşi trase genunchii la piept.

— Ce e cu meditatorul pe care ţi l-am angajat?

O scurtă pauză, apoi Jamie spuse:

— Mă întâlnesc cu el. Michael. E tare drăguţ. Cântă la saxofon în cvartetul de jazz al colegiului. Ştii ce sexy e asta? E primul băiat cu care ies care nu-mi vorbeşte despre mânuitul unei mingi şi nu e înnebunit după tata.

Îi era atât de caracteristic lui Jamie să se îndrăgostească de meditatorul ei! N-avea rost să pună întrebări serioase până nu discutau despre noua iubire.

— În regulă, povesteşte-mi despre el.

Ca de obicei, Jamie nu ducea lipsă de poveşti cu noul ei iubit. Se părea că îi fusese imposibil să înveţe cu Michael din cauza ochilor lui – *sunt atât de căprui, mamă, uimitori* –, dar şi glasul lui prezenta o problemă – *e ca o şoaptă, mamă, e absolut sexy.*

În cele din urmă, când i se termină bateria privitor la noua dragoste, reveni la obiect:

— Oricum, nu mai am nevoie de meditator. Am nevoie de timp să învăţ. De asta vreau să mă las de înot. Tata face o groază de bani acum – el mi-a spus asta – aşa că vă permiteţi să mă ţineţi la colegiu, aşa-i?

— S-o luăm pe rând, puştoaico. Nu încerca să mă aiureşti cu timpul de învăţat. Vrei să te laşi ca să petreci mai mult timp cu Michael?

— Trezeşte-te, mamă. Fac echilibristică cu sportul şi băieţii de când eram în Liga Mică.

— Şi-atunci de ce vrei să te laşi?

— Nu sunt destul de bună.

Inima lui Elizabeth se strânse la auzul acestor vorbe rostite în şoaptă. Ar fi vrut să argumenteze, să o convingă pe Jamie că este destul de bună… că important nu este să fii bun, ci să încerci. Dar aceasta era calea uşoară. Un răspuns ca pentru un copil dat unui adult.

— Continuă.

— Fetele astea au talent, mamă. Hannah Toumilae are stofa de olimpic. Ca să fiu sinceră, poate că m-aş fi lăsat de mult, dacă n-ar fi venit tata la fiecare concurs. Iar când am câştigat, s-a purtat de parcă mă vindecasem de cancer. Dar el nu mai e pe margine. Nici măcar n-a sunat să întrebe ce am făcut.

— Tatăl tău te iubeşte. Ştii că te iubeşte. Niciunul dintre noi nu ţine morţiş să înoţi. Vrem doar să fii fericită.

— Îi spui tu că mă las?

Elizabeth râse.

— Nici gând. Va trebui să discuţi personal cu tata, dar eu îţi spun că e periculos să te laşi de ceva numai pentru că ţi se pare că nu eşti destul de bună. Ăsta poate fi un şablon periculos care să se repete pe tot parcursul vieţii tale. Crede-mă, ştiu ce spun.

— Tu vrei să închei sezonul.

— Sunt sigură că antrenorul tău ar aprecia asta.

— Nu pot să sufăr când faci asta.

— Ce fac?

— Dai impresia că eşti de acord cu mine şi apoi arunci o grenadă de bun-simţ.

Elizabeth zâmbi.

— Am să te susţin indiferent ce decizie vei lua.

— Perfect. Mă las la sfârşitul sezonului. Jamie încercă să pară tare şi sigură pe ea, dar ezitarea îi provocă un mic tremur în glas, îi spui tu asta tatii în locul meu?

— Nu.

— Bine.

Elizabeth ştia că fata ei era supărată pe ea, la fel cum ştia că supărarea nu avea să dureze. Jamie semăna cu bunicul ei, o personalitate puternică, mai ceva decât viaţa.

— Jamie?

Ştia ce voia să spună, dar nu ştia cum s-o spună. Cu Jamie, o conversaţie serioasă era ca şofatul pe autostrada Los Angeles. Trebuia să schimbi benzile cu mare grijă.

— Crezi că vrei să te laşi de înot pentru că eşti deprimată de moartea bunicului?

Lui Jamie îi luă un moment să răspundă, şi când o făcu glasul ei era moale şi tremurător.

— Tot timpul mi-e dor de el.

— Şi mie. Totuşi, încă mai vorbesc cu el. Ajută puţin.

— Tu trăieşti singură acum. Eu sunt înconjurată de mii de studenţi. M-ar zăvorî dacă aş umbla vorbind cu bunicul meu mort.

— Niciodată nu ţi-a păsat de ce gândesc alţii. Să nu începi acum. Dacă ţi-e jenă, vorbeşte cu el când eşti acasă. Stephie n-o să râdă.

— Care Stephie? spuse Jamie cu amărăciune.

Aşadar, şi asta era o parte a problemei. Stephanie se pregătea de zor pentru absolvire; Jamie detesta să admită că avea să-i fie dor de sora ei mai mare.

— Să înţeleg că e prea ocupată ca să petreacă mai mult timp cu tine?

— Băiatul-minune Tim locuieşte practic aici. Şi îi aduce flori când trece un test. *Flori.* La dracu', ea a trecut toate testele încă de când i s-a cerut să spună alfabetul la grădiniţă. Apartamentul nostru seamănă cu o florărie, îmi

face greaţă.

— Vrei să spui că eşti invidioasă, spuse cu blândeţe Elizabeth.

O pauză.

— Da. Acum vor să mă târască după ei în vacanţa de primăvară. Barbie, Ken… şi Skipper. *Iii-ha!* Singurul lucru mai rău ar fi să rămân singură în apartament şi să mă uit cum mor florile ei tâmpite.

— De ce nu vii acasă, să arzi gazul cu mine? întrebă automat Elizabeth. Apoi îşi dădu seama ce făcuse.

Pregătesc casa pentru chiriaşi. Putea s-o spună cu glas tare, faţă în faţă?

— Acasă? Şi unde e asta, cu tine sau cu tata? Şi fiindcă vorbim de asta, când te muţi la New York? Tata părea foarte singur ultima dată când l-am sunat.

Astea erau ape primejdioase, mai ales când înota alături de Jamie.

— De îndată ce găsim chiriaşii potriviţi.

— Pe cine aşteptaţi, familia regală britanică? închiriaţi amărâta aia de casă unui sărăntoc căruia îi plac ciupercile care cresc peste noapte şi ploaia care te loveşte în cap ca o lovitură de ciocan.

— Nu-ţi place aici?

Jamie râse.

— De fapt, îmi place. Dar e doar o casă; am locuit în zeci.

Elizabeth oftă. Ăsta era unul din produsele secundare ale vieţii ei cu Jack. Nu le oferiseră copiilor lor simţul rădăcinilor, al unui cămin.

— Ai dreptate, răspunse ea.

— Şi ce-o să facem? Dacă-mi aduc bine aminte, martie e o lună deosebit de ploioasă. Probabil că n-o să vedem soarele nici măcar o dată.

Elizabeth nu se putu abţine să zâmbească.

— Am putea să închiriem filme şi să jucăm cărţi.

— Să joc cărţi cu mama în vacanţa de primăvară. Jamie râse. Am să mă gândesc la asta, mamă. Acum trebuie să fug. Michael vine să mă ia într-o oră.

— Sora ta e acasă?

— Îmi pare rău. Asta e ziua ei de vindecare de Alzheimer. Am s-o pun să te sune mâine. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Pa.

După ce închise, Elizabeth se uită lung la telefon. Primul ei gând fu: *Sună-l pe Jack.*

El trebuia să ştie ce se petrecea cu Jamie. Un *capul sus* ar fi făcut conversaţia *vreau să mă las de înot* mult mai uşoară.

Elizabeth unsese întotdeauna roţile relaţiei lui Jack cu fetele lui. Uneori el rata unele lucruri, trecea cu vederea momentele importante. Fusese sarcina ei – sau una pe care şi-o asumase, cel puţin – să faciliteze o legătură bună tătăliică.

Se temea că, fără îndrumarea ei, el ar fi rănit fără să vrea sentimentele fiicei lui.

Formă numărul lui.

Jack era într-o şedinţă cu Sally.

— Chiar a dat cu pumnul după terminarea meciului şi i-a fracturat tipului maxilarul?

Ea dădu din cap.

— Fiecare secundă e prinsă pe bandă, întrebarea e: Atacul şi bătaia au fost din cauză că se terminase meciul? Sau asumarea riscului acoperă tot ce se întâmplă în ring?

— Asta a fost întotdeauna o chestiune cu implicaţii vaste. Bătăile din fotbal, ca să nu mai spun de hochei.

Sună telefonul. Jack aşteptă să răspundă secretara lui, apoi îşi aminti că plecase la masă. Ridică receptorul şi răspunse.

— Jackson Shore.

— Era să închid. Râsul lui Elizabeth suna nervos, forţat.

— Bună, Birdie, spuse el după un moment de uluială.

Zâmbetul lui Sally se stinse. Se uită la uşă.

— Te-am prins într-un moment prost? întrebă Elizabeth. Glasul ei suna altfel, nesigur, deşi asta nu-l mira, în câteva săptămâni, deveniseră străini. N-ar fi crezut că era cu putinţă după douăzeci şi patru de ani de viaţă împreună, dar era adevărat.

Tăcerea dintre ei se prelungi, devenind stânjenitoare. Totul era atât de neaşteptat; ea fusese întotdeauna busola lui, adevăratul lui nord; sau aşa crezuse, îşi închipuise că fără ea avea să fie pierdut. Dar asta nu se întâmplase. Ba, dimpotrivă. Acum se temea că ar fi pierdut *cu* ea.

— Jack?

— Sunt aici. Nu ştia exact ce se aştepta ea să spună. Mai rău, nu ştia ce voia să spună. Poate nimic. I se făcu frică, dintr-odată, că ea avea să-i propună să se împace; acum *el* era cel care avea nevoie de timp.

Sally se ridică.

— Te las singur un minut, şopti ea.

El dădu din cap.

— Cine era? întrebă Birdie.

El se simţi brusc vinovat, deşi nu avea de ce. El şi Sally nu făcuseră nimic neprofesional.

— Doar asistenta mea. Eram într-o şedinţă.

— Poate ar trebui să te sun mai târziu…

El se gândi să spună *Da, aşa să faci*, dar se gândi să evite un alt telefon al ei. Cu un oftat şi o inimă şi mai grea, se uită cum Sally ieşea din cameră, apoi spuse:

— Ia zi, Birdie, ce se petrece?

— Cum e slujba?

Nu ştia ce se aşteptase să spună ea (poate, *Oh, Jack, te iubesc, nu pot trăi fără tine),* dar în niciun caz să-l întrebe de slujbă.

— Sincer să fiu, îmi place la nebunie. Mă simt cu douăzeci de ani mai tânăr. Uitasem cum e.

— Să fii vedetă, adică?

Îl cunoştea foarte bine.

— Da.

— Sunt mândră de tine, Jack. Ştiam că ai să fii bun.

El zâmbi. Părerea ei despre el contase întotdeauna mai mult decât a oricui, mai mult chiar decât a lui. Niciodată nu fusese pe deplin stăpân pe succes până nu îl săruta Elizabeth şi îi spunea *Ai reuşit, puiule.*

Ce nu ştiuse până acum – în secunda asta – era că în ciuda a tot ce se întâmplase între ei, încă mai avea nevoie de acest lucru din partea ei.

— Mulţumesc. Dar tu, tu ce faci?

— Urmez un curs de pictură.

Spre uimirea lui, simţi o scânteie de gelozie. El încercase ani întregi s-o determine să picteze din nou.

— Asta-i grozav, Birdie, spuse el, şi vorbea serios.

— Am vorbit…

— Ai…

Vorbiră concomitent, apoi râseră amândoi. Jack spuse:

— Tu, mai întâi.

— Tocmai am vorbit cu Jamie. Trece printr-o perioadă grea. Ştii tu… şcoala, înotul, moartea tatii, absolvirea lui Stephanie. Are prea multe de înfruntat singură.

— Înainte te punea pe tine să-i rezolvi problemele.

— Probabil că asta este o parte a problemei. Oricum, o să te sune să-ţi ceară sfatul. Fii blând cu ea, bine? Ascultă, înainte de a vorbi.

Ce dracu’ o mai fi însemnând şi asta? El ştia să le asculte pe fete.

— Bine.

— În regulă. Atunci… Mi-e greu să le tot mint. Ţie nu?

— Să le minţi? Ce vrei să spui?

— Ştii tu… Să le spun că pregătesc casa pentru

chiriaşi. Jamie nu o să accepte asta o veşnicie. Foarte curând, cred că va trebui să le spunem adevărul.

Jack se simţi ca lovit cu leuca în cap. Oricât de mult îi plăcea noua sa viaţă, nu era pregătit să contemple sfârşitul familiei lor.

Familia lor.

Între o inspiraţie şi o expiraţie, îşi aminti de toată viaţa lor împreună, de vremurile bune, şi de cele rele.

Singurul lucru pe care întotdeauna contase, temelia de piatră a vieţii lui, era faptul că Elizabeth îl iubea. Propunerea ei de a se despărţi pe termen scurt nu alterase, de fapt, acea credinţă. Dar acum se întrebă dacă, lăsând la o parte toate prostiile şi visele de adolescent, putea trăi fără iubirea ei.

— Există o şansă pentru noi, nu-i aşa? întrebă el.

Ei îi luă un moment să răspundă. Când o făcu, glasul ei abia dacă era mai mult de o şoaptă.

— Aşa sper.

El zâmbi, uşurat.

— Şi eu sper, iubito.

Iarăşi se aşternu tăcerea.

În cele din urmă, Elizabeth spuse: – Să nu uiţi de Jamie, în momentul de faţă e fragilă. Fii blând.

O spusese de două ori.

— Întotdeauna am fost blând cu ea.

Elizabeth oftă… sau era un râs înăbuşit? Nu era sigur. Oricum, era ceva vag enervant.

— Nu mai pot să fac pe mediatorul între tine şi fetele tale, Jack. Relaţia ta cu Jamie depinde de tine.

El habar n-avea ce voia să spună ea prin asta.

— În regulă.

— Ei bine, te las să te întorci la treaba ta.

— Da. Mă bucur că am vorbit cu tine.

El îşi dădu seama că aştepta ca ea să-i spună Te *iubesc*, când auzi tonul.

Elizabeth simţi un imbold brusc de a-l suna iar şi de a-i spune *Nu putem fi atât de departe*.

Însă acum erau la distanţă, atât sentimental cât şi fizic. Asta voise ea. De asta el păruse atât de încrezător şi fericit când răspunsese la telefon, şi atât de in gardă şi stânjenit când îşi dăduse seama cine sunase.

După douăzeci şi patru de ani în care împărţiseră fiecare moment al vieţii, deviaseră spre coaste separate şi aleseseră vieţi separate. Conversaţiile lor decurgeau într-un fel de cod Morse; fraze grăbite punctate de pauze prelungite.

Încercă să-şi sorteze sentimentele pentru a-l găsi pe cel mai autentic. Cu doar câteva zile în urmă se uitase la o fotografie veche a lor şi se gândise *încă mai avem o şansă.* Dar cu fiecare zi erau tot mai departe de iubirea care îi legase cândva.

Se trezi dintr-odată la o răscruce; una pe care nici n-o văzuse apropiindu-se. Şi totuşi, iat-o aici, stând la răspântia dintre ceea ce visase şi ceea ce lăsase în urmă.

Dacă ridica receptorul şi îl suna pe Jack, avea să redevină cine fusese.

Într-o bună zi (şi, da, ştia că încă mai păstra acea speranţă) avea să fie destul de puternică, destul de sigură pe ea pentru a-l suna pe Jack şi a-i spune: *Te iubesc; să încercăm din nou.*

Dar nu azi.

21

Dragă Birdie.

Conversaţia pe care am avut-o zilele trecute mi-a rămas în minte. Ca de obicei, îţi ţii necazurile strâns la piept, crezând că eu nu pot să înţeleg. Fiindcă sunt mama vitregă cea rea şi tot tacâmul.

Ani de zile te-am lăsat pe tine să decizi cine suntem noi. Am obosit. Poate din cauză că sunt bătrână şi nu mă mai poţi speria cum o făceai odată. Sau poate că din cauză

că acum sunt singură, şi viaţa mi se pare altfel.

Crede-mă, iubito, ştiu cum e să fii nefericită în căsnicie. O dezamăgire o alimentează pe alta până când, într-o zi, îl părăseşti. Devii lupoaica prinsă în capcană, care îşi mănâncă propriul picior pentru a se elibera.

Dar dacă eşti ca mine, descoperi că lumea e un loc mare, întunecos. Iar iubirea – chiar dacă nu e ce credeai că o să fie – este singura lumină pe distanţă de multe mile.

Aşa că, Birdie, draga mea, înţeleg.

N-am niciun sfat pentru tine. Dacă am învăţat un lucru în viaţă, acela este că adevărurile profunde se descoperă singure.

Mă rog pentru tine şi pentru Jack şi pentru fetele alea frumoase.

Cu drag.

Anita.

P.S. Nu te deranja să-mi răspunzi, îţi urmez sfatul şi mă îndrept spre plajă!

Elizabeth citi scrisoarea de trei ori, apoi o împături cu grijă şi o băgă înapoi în plicul violet, parfumat.

Se duse la glasvand şi se uită la ocean. Cu acele câteva cuvinte, Anita reuşise s-o scuture, să-i provoace o subtilă schimbare de percepţie.

Ani de zile, monitorizase evoluţia femeilor – prietene, străine, celebrităţi – care îşi abandonaseră căsniciile. Deseori, urmărise cu invidie cum aceste femei adunau mizele şi o luau de la capăt. Şi le imagina trăind vieţi noi, strălucitoare, mult diferite de a ei. Şi se gândise la ea personal: *Măcar de-aş putea s-o iau şi eu de la capăt*.

Niciodată nu dăduse multă atenţie femeilor care îşi păstrau căsniciile, care îşi croiau drum cu maceta prin jungla vieţii obişnuite şi găseau un alt gen de comoară.

La un moment dat, Anita îl părăsise pe Edward, îşi făcuse bagajul şi plecase de la Sweetwater. Ce căuta… şi ce o adusese înapoi? Oare fusese adevărata iubire – acel

lucru atât de simplu şi totodată atât de complex?

Elizabeth simţi o scânteie de afecţiune pentru mama sa vitregă, îşi dori să poată sta alături şi să vorbească despre vieţile lor atât de distanţate şi acum ciudat de asemănătoare.

Se duse la telefon şi formă numărul Anitei. După mai multe apeluri, răspunse robotul. Se auzi glasul domol şi tărăgănat al tatălui ei.

— Aţi sunat la Sweetwater. Acum nu suntem acasă, dar lăsaţi un mesaj şi vă vom suna noi. Elizabeth fu atât de tulburată de glasul tatălui ei încât închise fără să lase un mesaj.

Ochii i se umplură de lacrimi. Nu încercă să le oprească. Era un lucru pe care îl învăţase în ultimele săptămâni. Durerea făcea tot cum voia ea. Dacă îi ceda, lăsându-se copleşită de ea un timp, putea să meargă mai departe.

Se aşeză pe marginea patului. Pe birou, văzu fotografia înrămată a unei fetiţe într-o rochie roz cu volănaşe, ciorapi albi şi pantofi negri de lac. Fusese făcută în ziua când împlinise şapte ani. Tatăl ei o dusese la Nashville să vadă musicalul *South Pacific.*

După spectacol, când o învelise la culcare, îi spusese: *Sfeclă de zahăr, în seara asta ai fost cea mai drăguţă fată din teatru.* Apoi o luase în braţele lui mari şi o făcuse să se simtă în siguranţă.

Avea nevoie de asta – avea nevoie de el – acum.

Stătu acolo mult timp, vorbind cu tatăl ei de parcă era chiar lângă ea.

Săptămâna trecu în zbor.

După ani întregi de târât picioarele prin peisajul cenuşiu, de iarnă al alegerilor altora, Elizabeth ieşise în sfârşit la lumina propriei zile senine, însorite.

În fiecare dimineaţă se trezea cu o senzaţie de aşteptare, care o făcea să zâmbească, ba chiar să

fredoneze, în timp ce îşi vedea de treburile zilnice. Apoi, la amiază, indiferent de lucrurile presante, lăsa totul şi picta.

La început, încercă să îmbunătăţească pictura de la curs. Adăugă nuanţe şi straturi de culoare, în încercarea de a da complexitate imaginii pe care nu o obţinuse întru totul.

Din păcate, vechiul proverb era adevărat. Nu poţi face sită de mătase din coadă de câine.

Problema cu portocala era că nu era *a ei.* Lucrul cel mai bun în artă dezvăluie ceva din sufletul artistului, iar sufletul lui Elizabeth nu se omorâse niciodată după fructe.

Când hoinări prin preajmă căutând altceva de pictat, văzu peste tot posibilităţi, dar o singură alegere adevărată.

Oceanul.

Îşi întinse pânza încet, metodic, aşa cum fusese învăţată cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, începutul veni atât de uşor încât se întrebă dacă nu cumva, în toţi aceşti ani, pictase în somn.

În ziua în care începu să-şi transpună pe pânză iubirea pentru ocean, soarele strălucea, îşi luă noul şevalet, pânza, vopselele şi pensulele şi se duse la marginea curţii. Acolo, puse pe pământ o folie de plastic albastră, groasă şi aşeză pe ea şevaletul.

Oceanul albastru şi somnoros se întindea cât vedeai cu ochii. Astăzi, ea îl văzu în încreţituri mici, felii de nuanţe şi texturi, în lumini şi umbre. Văzu fiecare componentă comprimată în întreg; iar faptul că putea să vadă aşa cum văzuse odată o făcu să se simtă iarăşi tânără, plină de speranţă.

Luă pensula în mâna de acum sigură şi se uită la apă. Studie diversele tente de lumină care se întrepătrundeau în nisip şi apă, în stâncă şi cer, apoi, foarte încet, se uită la paletă şi alese culoarea de bază.

Albastru-cobalt.

Culoarea ochilor lui Jack.

Gândul veni de nicăieri şi o surprinse.

Înmuie pensula în culoare şi începu.

Zi de zi, se întoarse în acelaşi loc, târând şevaletul după ea, punându-se pe treabă, în fiecare zi adăuga un nou strat de culoare, unul peste altul, până îi fu imposibil să spună că începuse cu albastrul-cobalt. Treptat, simţi că puternica ei magie revenea. Pictura – pictura ei – dezvăluia tot ce iubea la acest peisaj, şi tot ce tânjise ea să fie.

În seara asta, în sfârşit, avea să-şi ducă opera la curs. Abia aştepta să i-o arate lui Daniel.

Se străduise din răsputeri să termine o piesă pentru diseară. Asta fusese tema de acasă. O lucrare proprie. Orice lucrare.

La patru, verifică dacă vopseaua se uscase – se uscase apoi înfăşură pânza într-o bucată de tifon şi o aşeză cu grijă pe bancheta din spate a maşinii. Făcu un duş, îşi perie părul până fu lucios, îşi puse o tunică neagră de jerseu şi pantaloni drepţi pe care îi cumpărase din ultimul catalog Coldwater Creek. Un colier din argint şi turcoaze era singurul ei accesoriu.

Pe total, arăta bine.

Intră în clasă şi o găsi goală. Când se uită la ceas, constată că venise cu aproape douăzeci de minute mai devreme.

— Tâmpito! spuse ea cu glas tare. Acum era prinsă în capcană. Dacă pleca, putea să se întâlnească cu cineva de la curs, sau mai rău, cu Daniel, şi atunci trebuia să explice de ce pleca. Dacă rămânea, exista posibilitatea ca Daniel să vină mai devreme în clasă şi să se întrebe de când stătea ea acolo lângă uşă ca o domnişoară de onoare care îşi aştepta rândul.

— Ai spus ceva?

Şi, brusc, îl văzu acolo, în faţa ei, umplând cadrul uşii deschise. Zâmbetul nu părea prea mare pentru faţa lui.

— Am… am venit devreme, se bâlbâi ea.

— E o mare calitate la o femeie să vină devreme. Zâmbetul lui se lărgi, dând la iveală un şir de dinţi albi, egali. Ai ceva să-mi arăţi?

Elizabeth se uită la faţa lui frumoasă şi în minte i se făcu vid.

— Îi?

Tâmpito!

— Te-am întrebat dacă mi-ai adus ceva. *El ştie,* îşi dădu ea seama. El ştia că ea tremura şi transpira ca o adolescentă faţă în faţă cu cel mai arătos băiat din şcoală.

Nu era de mirare că el zâmbea. Care tânăr nu s-ar fi amuzat de poftele nebuneşti ale unei femei între două vârste?

— Pictura, spuse ea repede. Ne-ai spus să pictăm ceva care ne emoţionează. Eu am ales priveliştea de la mine de acasă.

— Să văd.

Ea aşteptă ca el să intre în clasă, dar el rămase în prag, cu braţele încrucişate, zâmbindu-i.

În cele din urmă, se strecură pieziş pe lângă el, sperând să nu se atingă cu fundul de şoldul lui. Se duse la tablă unde era un şevalet gol.

Degetele îi tremurau când prinse pânza pe şevalet.

Daniel veni lângă ea, mişcându-se atât de încet încât nu-i auzi paşii.

— Ăsta-i Golful Tamarak, spuse el, fără să mai zâmbească. Cu ani în urmă făceam acolo canotaj cu bunicul. E un loc cu valuri grozave lângă…

— Stâncile negre, da. Când îşi dădu seama că ea terminase fraza, îi veni să-şi dea palme. Nu ştiam că aşa se numeşte golful meu. Ar fi trebuit să ştiu, cred, întrucât trăiesc acolo, dar nu-mi petrec timpul uitându-mă pe hărţi. Deşi mă interesează hărţile mareelor.

Taci din gură, Birdie!

— Chiar nu ştii ce talentată eşti, nu-i aşa? Glasul lui

era moale ca nisipul de pe plajă.

Complimentul o umplu pe dinăuntru, făcând-o să se simtă de vreo douăzeci de ani.

— Eşti drăguţ că spui asta.

El făcu un pas spre ea, venind atât de aproape încât ea putu să-i vadă cicatricea subţire, în formă de iatagan, de la tâmplă. Simţi dorinţa bruscă, prostească să întindă mâna şi s-o atingă, să-l întrebe unde se rănise.

Gata, s-a terminat cu romanele de dragoste.

— Vino cu mine la o cafea după curs, spuse el.

Ea se dădu înapoi atât de repede încât se lovi cu fundul de o bancă.

— Sunt măritată. Ridică mâna stângă, mişcându-şi degetele. Vorbesc serios, *sunt.* Acum suntem despărţiţi, dar asta nu înseamnă divorţ. Deşi el a rostit cuvântul „divorţ”, nu cred că a vorbit serios. Aşa că, da, sunt măritată, încercă să tacă, dar nu putu. Tăcerea ar fi fost cumplită, stânjenitoam. Am două fete. Cu norocul meu, sunt de vârsta ta. Oh, Doamne, s-ar putea să le cunoşti. Stephanie este…

Atingerea lui o opri

— Oh, oftă ea.

— E doar o cafea, spuse el.

Ea se simţi şi mai tâmpită.

— Da. O cafea. O băutură, atâta tot. Nu-ţi pasă că sunt măritată.

— Nu pentru cafea.

Obrajii ei erau în flăcări; era convinsă de asta.

— Nu ştiu ce m-a apucat, îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Ne întâlnim după curs. Vreau să discut ceva cu tine.

Ea dădu din cap. Nu încăpea îndoială că el o considera cretină.

— Sigur. O cafea ar fi grozavă.

Jack primise un bilet la premiera celui mai nou film

de succes al studiourilor Disney. Se îmbrăcase cu grijă, alegând un jerseu negru cu guler colant, marca Armani, şi o pereche de pantaloni gri. După spusele lui Sally, culorile închise îi scoteau în evidenţă părul proaspăt vopsit în blond şi pielea bronzată la perfecţie, şi îi făceau ochii să arate „albaştri că ai lui Paul Newman”.

Tocmai voia să-şi ia haina când sună telefonul. Răspunse repede.

— Alo?

— Tata?

Jamie, îi fusese dor toată săptămâna de telefoanele ei.

— Bună, iubito, ce faci?

— Nu m-ai sunat după ultimul meu telefon.

— Ştiu. Şi îmi pare rău. Am fost foarte ocupat în ultimul timp. Am vrut să te sun după concursul de sâmbătă, dar mă ştii. Uit de la mână până la gură.

— Da, tată. Ştiu.

El se uită la ceas. Era 6: 37. Maşina de serviciu trebuia să vină dintr-o clipă în alta. *La naiba!*

— Ascultă, scumpo, am… Sună a doua linie. Stai o clipă. Trebuie să te pun în aşteptare. Apăsă butonul şi răspunse. Alo?

— Domnul Shore? A sosit maşina dumneavoastră.

— Mulţumesc, Billy. Cobor imediat, spuse el, revenind la Jamie. A venit maşina, iubito. Trebuie să fug.

— Dar trebuie să vorbesc cu tine.

El se uită în jur după haină. Unde o lăsase?

— Ce este? întrebă el, uitându-se sub pat. Nu era acolo. Pentru un apartament mic, rătăcea îngrozitor de multe lucruri în el.

— Ies din echipa de înot.

Ah, uite-o. îşi luă haina neagră din piele de miel de pe masa din bucătărie. Atunci îl izbi. Se opri.

— Ce faci?

Ea oftă din nou; forma ei de comunicare preferată din ultimul timp.

— Ies din echipa de înot.

El se uită iar la ceas. 6: 43. Filmul începea în şaptesprezece minute. Dacă pleca acum, ajungea la timp. Dacă mai întârzia…

— Treci printr-o perioadă grea, scumpo, dar ştii ce mult îţi place sportul. Când jucam eu la…

— Fără altă istorioară cu fotbal, te rog. Şi nu-mi place să înot. Nu mi-a plăcut niciodată.

Era 6: 46.

Se aşează pe marginea patului.

— Exagerezi, ca de obicei. E greu să fii cel mai bun, crede-mă. Eu ştiu. Şi uneori…

— …antrenamentul îţi smulge maţele. Ştiu, tată. Am mai auzit asta. Dar nu mă asculţi. MĂ LAS DE ÎNOT! La sfârşitul sezonului ăsta am terminat. Gata, punct, nu mai vreau apă. Am vrut să-ţi spun asta săptămâna trecută, dar nu m-ai sunat. Mâine îi spun antrenorului.

— Să nu faci asta. Nu ştia ce să spună şi nu avea timp să se gândească acum la asta. Ascultă, scumpo, trebuie să fug. Sincer. Am o treabă importantă în seara asta. Oamenii contează pe mine. Te sun mâine şi discutăm despre asta. Promit.

— Aşa să faci. Ea făcu o pauză. Tată?

— Da.

— Străinii nu sunt singurii oameni care contează pe tine. Cum se face că ei sunt singurii care contează pentru tine? înainte ca el să apuce să răspundă, ea închise.

Ce dracu’ voise să spună ea cu asta?

Apoi îşi aduse aminte ce îi spusese Elizabeth la telefon. *Relaţia ta cu Jamie depinde de tine.*

Amândouă se purtau de parcă el habar n-avea ce se petrecea în familia lui. Dar asta era caraghios. El ştiuse ce era important – să le ofere fetelor lui toate prilejurile pe

care el nu le avusese niciodată. Muncise şaizeci până la şaptezeci de ore pe săptămână ca să le asigure un trai bun, iar apoi antrenase toate echipele în care intrase Jamie.

Trânti receptorul în furcă şi ieşi din apartament. Când ajunse în hol, era nervos. Se aşeză pe bancheta din spate a maşinii şi trânti portiera.

Străinii nu sunt singurii oameni care contează pe tine.

Scoase celularul şi formă numărul fetelor lui.

Răspunse Stephanie.

— Alo?

— Bună, scumpo, Jamie e acolo? îşi dădu seama o secundă prea târziu că fusese cam tranşant. Iartă-mă, puiule. Sora ta tocmai a sunat. A aruncat o remarcă foarte dură. N-am vrut să fiu nepoliticos.

— Înţeleg. Nimeni nu te scoate din minţi ca Jamie.

— Prinţesa e acasă?

— Tocmai a plecat cu iubitul ei.

— Keith?

— Keith a fost odată, tată. Va trebui să suni mai des dacă vrei să ţii pasul cu viaţa amoroasă a lui Jamie.

Şoferul se uită în oglinda retrovizoare.

— Am ajuns, domnule Shore.

— Mulţumesc. Stai puţin, Steph. Semnă foaia de parcurs şi coborî din maşină, în faţa teatrului, se îngrămădea o mulţime de gură-cască şi paparazzi în spatele unui cordon roşu de catifea.

Când Jack ieşi din maşină, bliţurile aparatelor de fotografiat fulgerară pe faţa lui. El zâmbi, făcu cu mâna, şi continuă să meargă.

În hol, găsi un colţ liniştit.

— Stephanie?

— Sunt aici, tată. Ce-i cu zgomotul ăla?

— E premiera unui film. E o adevărată mulţime.

— Grozav. Ceva vedete de cinema?

— Trebuie să apară George Clooney şi Danny Devito.

— Sună nemaipomenit. Distracţie plăcută.

— Vorbim mâine, bine, iubito? Poţi să-mi spui cum merge cu… *genetica… microbiologia… fizica.* Ştia că ea îşi schimbase materiile principale, dar nu ţinea minte care era acum. *La dracu' …* viaţa ta.

— Promiţi?

— Sigur. Şi spune-i lui Jamie că am să vorbesc şi cu ea.

— Bine. Mâine dimineaţă vom fi acasă până la unsprezece. E bine?

— Foarte bine. Te iubesc, Steph, închise telefonul şi îl băgă în buzunar.

În teatru, găsi un loc pe interval.

Sala se umplu repede, în cele din urmă, un tânăr păşi pe scenă; avea o coadă de cal de cel puţin cincisprezece centimetri şi mai subţire ca un creion. Era îmbrăcat cu bluză lălâie, roşie, cu guler colant şi mâneci care îi treceau de vârfurile degetelor; pantalonii maro erau largi şi încreţiţi, în picioare avea saboţi.

Peste mulţime se aşternu tăcerea.

— Sunt Simon Aronosky. Am regizat filmul pe care îl veţi vedea. *True Love* este povestea tragică, totuşi extrem de înălţătoare, a unei femei în comă. Profunzimea somnului ei este o metaforă pentru viaţa însăşi. Filmul explorează alegerile grele pe care trebuie să le facă un soţ pentru a-şi ţine familia unită. După premieră, vă stau la dispoziţie pentru a răspunde câtorva întrebări.

Luminile din teatru se stinseră. Pe ecran apăru genericul.

O producţie a Northwest Diversified Entertainment… Un film de Simon Aronosky.

George Clooney.

Thea Cartwright.

Filmul, realizat în alb-negru, începea cu un prim-plan

al figurii Theei. Ea stătea la o masă de bucătărie, întocmind o listă de cumpărături. Era luminată de o singură luminare. Părul ei blond, lung şi buclat, părea întreţesut de o duzină de nuanţe de cenuşiu şi alb, însă ochii ei erau cei care reţineau atenţia. Ochi mari, întunecaţi, care păreau să promită lumea.

Doamne, era frumoasă!

Jack încercă să se concentreze asupra filmului, dar niciodată nu-i plăcuseră filmele alb-negru, iar acesta era unul dintre cele lacrimogene care de fapt nu plăceau nimănui, dar scoteau o grămadă de bani.

Zgomotul aplauzelor îl trezi.

Luminile se aprinseră.

Simon reveni pe scenă. Zâmbea şi râdea.

— Mulţumesc. Am să răspund la orice întrebare aveţi, dar mai întâi daţi-mi voie să v-o prezint pe vedeta noastră. Doamnelor şi domnilor, Thea Cartwright.

Jack se îndreptă.

Thea păşi pe scenă, radioasă. Bliţurile explodară, aparatele de fotografiat ţăcăniră, lumea aplaudă frenetic.

Era îmbrăcată cu un top negru, de-o palmă, şi o pereche de blugi roşii, mulaţi, cu talia joasă. Sandalele ei negre aveau tocuri foarte înalte, cui.

Făcu mulţimii cu mâna, apoi îşi trecu o mână prin părul blond.

— Salut, New York, cum v-a plăcut filmul meu?

Publicul înnebuni.

— Cine vrea să sărute personajul meu ca să o trezească?

Alte aplauze, în următoarele treizeci de minute, Jack o urmări cum seducea o sală plină. La sfârşit, îi ciuguleau din palmă. Ochii ei negri şi luminoşi aveau ceva care făcea orice bărbat – inclusiv pe Jack – să creadă că pentru ea este unicul bărbat, că zâmbetul ei însemna ceva.

— Ei bine, spuse ea coborând glasul până la un tors

dezamăgit, sexy, acum trebuie să fug. Mai am în program câteva lucruri în seara asta. Ciao.

Şi dusă fu.

Regizorul se întoarse pe scenă. Jack nu-şi putu reţine un mârâit. Părăsi teatrul. La un restaurant din apropiere era programată o petrecere post-premieră. Avea să se ducă, să bea un pahar, apoi să se îndrepte spre casă.

El fu primul care ajunse la restaurant. După ce arătă invitaţia, intră. Mesele erau goale acum; chelneri în smoching stăteau prin preajmă, aşteptând să înceapă petrecerea.

Jack se duse la bar şi comandă un Dewar's cu gheaţă.

Cineva veni lângă el.

— Bună, Jack. Văd că ai primit invitaţia mea.

Se întoarse şi dădu cu ochii de Thea, care îi zâmbea.

— Tu m-ai trecut pe lista invitaţilor?

— Aveam nevoie de *ceva* pe care să-l aştept cu nerăbdare la acest festival al rânjetelor. Ia zi, unde-i dresoarea ta?

— Sally? El râse. Adună fapte pentru o emisiune viitoare. Voia şi ea să vadă filmul tău. Apropo, a fost… bun.

Ea zâmbi, puţin prea luminos ca să fie adevărat.

— Sper. Râse uşor şi sorbi din cosmopolitanul ei.

În cealaltă sală începu să cânte o orchestră. O muzică dulce, romantică, pe care nu avea s-o mai audă nimeni când năvălea mulţimea.

— Dansează cu mine, spuse ea, lăsând paharul pe bar.

— Thea… Avea gura atât de uscată încât doar atât reuşi să spună.

Ea se cuibări la pieptul lui, strecurându-şi braţele pe după gâtul lui.

Stăteau ochi în ochi. Ea se mişca încet, seducător. El nu se mai putu abţine; braţele lui se încolăciră în jurul ei. Se încruntă, remarcând cât de subţire era. Piele şi os,

chiar.

Era pentru prima dată după mulţi ani când ţinea în braţe o altă femeie, şi asta îi aminti de vechea lui viaţă. Imaginile altor femei i se rostogoliră în minte, amintiri ale unor nopţi lungi şi fierbinţi petrecute în paturi de hotel.

Şi a nopţii când pusese capăt acelei vieţi.

Era la Tavern de pe Green cu o femeie pe care acum n-o mai ţinea minte. Altă blondă drăguţă.

Erau afară, dansând obraz lângă obraz sub lumina a o sută de lampioane chinezeşti de mătase. Orchestra cânta „My Romance”. Asta nu avea să uite.

Jack auzise un sunet, ceva care nu făcea parte din atmosferă. Se întorsese şi dăduse cu ochii de Birdie, care stătea în picioare la marginea ringului de dans, cu poşeta strânsă la piept şi lacrimile şiroind pe obraji.

Înainte ca el să apuce să treacă prin mulţime, ea plecă. Când ajunsese acasă în noaptea aia, casa era goală. Ea se dusese cu copiii la un hotel.

Nu era niciun bilet, în schimb, pe patul lor mare, Birdie lăsase un geamantan deschis şi alături de el o fotografie cu familia lor.

Era evident ce voise să spună ea: Alege.

El se uitase o veşnicie la geamantanul deschis.

Apoi îl închisese şi îl pusese deoparte.

Thea se trase înapoi.

— S-a întâmplat ceva?

Fu salvat de o larmă bruscă. Oamenii intrau în restaurant vorbind zgomotos şi râzând.

— La naiba. Ea se desprinse de el, îşi netezi părul. Stau la St. Regis, apartamentul prezidenţial. M-am înregistrat sub numele de Scarlett O’Hara. Vino la mine după petrecere.

Lui îi veni să spună da.

Suntem despărţiţi, pentru Dumnezeu. Şi la insistenţele lui Birdie. Asta îţi dă mână liberă, Jacko, spuse

partea lui rea, partea din el care tăcuse ani de zile.

Însă el ştia. Unele limite rămâneau.

— Nu cred, Thea.

— Cum adică, „nu cred”? Vorbea aspru, de parcă i se refuza ceva de mult timp.

— Nu pot.

— Uite-o acolo! strigă cineva şi mulţimea se îmbulzi spre ei.

În timp ce Thea se duse să-şi salute admiratorii, Jack o şterse de acolo.

Pentru că dacă ar fi rămas, ar fi terminat scotch-ul ăla, şi apoi ar mai fi băut unul şi încă unul, şi mai devreme sau mai târziu ar fi uitat motivul pentru care nu voia să se ducă în apartamentul Theei.

Cea mai nouă galerie de artă din Echo Beach era la intersecţia dintre First şi Main. Pe un papirus din fier forjat de deasupra uşii scria: **ECLECTICA.**

Cu doar câteva săptămâni în urmă, acest spaţiu era ocupat de Flying High Shop, dar noii stăpâni se întrecuseră pe sine în renovarea locului. Faţada era acoperită cu plăci ceramice de un cafeniu deschis; jardiniere cu flori proaspăt plantate împodobeau zona de sub vitrina din faţă.

Acea vitrină era acum acoperită de la un capăt la altul cu hârtie neagră. Pe sticlă era lipit un afiş mic pe care scria: **NU TRAGEŢI CU OCHIUL. ACUM ARANJĂM VITRINA ŞI** *O SĂ VĂ PLACĂ LA NEBUNIE.*

Elizabeth se uită la bucata de hârtie pe care i-o dăduse Daniel. Ăsta era locul.

Du-te s-o vezi, îi spusese el la cafea; e nouă în oraş şi i-ar prinde bine puţină încurajare.

Elizabeth voise să spună nu, dar când el se uitase la ea cu acei ochi incredibil de albaştri, dădu automat din cap.

Acum îşi dori să fi fost mai fermă. Majoritatea aşa-

ziselor galerii de artă din Echo Beach expuneau fleacuri, şi ea se ferea de ele.

Totuşi, promisiunea era promisiune.

Deschise uşa şi intră. La intrarea ei, un clopoţel sună deasupra capului şi o pasăre ţipă zgomotos.

— Alo?

Niciun răspuns. Se uită în jur.

În stânga ei era o masă plină cu sculpturi uluitoare din lemn. Majoritatea erau femei – nuduri – de la gât până la şolduri. Lemnul era incredibil de frumos, de culoarea vinului roşu, vechi, lustruit până la perfecţiunea mătăsii.

Pe masa următoare era o expoziţie de fotografii alb-negru. Fiecare era aşezată extravagant pe un suport din catifea neagră, având ramă aurie. Fotograful captase cu măiestrie spiritul coastei într-o serie de fotografii izbitor de originale.

Pe peretele din spate erau mai multe tablouri. Suficiente, nu prea multe. Mai era şi un colaj în acuarelă de umbrele deschise. O lucrare abstractă care sugera un spinaker umflat de vânt. Cea mai mare piesă era o pictură în ulei care reprezenta Orca Point.

— Uimitor, spuse încet Elizabeth pentru sine.

— Este, nu-i aşa?

Elizabeth se întoarse.

O femeie ieşi de după o tapiserie atârnată. Avea cel puţin un metru optzeci, şi era tot atât de lată pe cât de înaltă. Părul şaten îi ajungea până la talie. Purta o rochie care cădea până la glezne, şi era în picioarele goale; pe degetul mare de la piciorul stâng avea un inel de argint cu un fluture, tot de argint.

Femeia înaintă, zâmbind.

— Eu sunt Large Marge. Rânji. Am primit porecla într-o comună din Bay Area. Niciodată n-am înţeles cum o fată micuţă, sfioasă ca mine s-a potcovit cu o poreclă ca asta, dar asta e. Se încruntă teatral. Potcovit n-a fost un

cuvânt bine ales. Îţi interzic să fugi cu el.

— Nicio grijă.

Large Marge râse cu poftă. Mişcarea îi făcu sânii să salte.

Elizabeth întinse mâna.

— Eu sunt Elizabeth Shore. Daniel Boudreaux m-a rugat să trec pe la tine.

Marge apucă mâna lui Elizabeth şi o scutură cu putere.

— Mi-a vorbit despre tine. Mă bucur că ai trecut pe aici. Voiam să discut cu tine despre Stormy Weather Arts Festival.

— E un lucru important pe aici.

— Aşa mi-a spus şi Daniel, deşi mi-e greu să-mi imaginez un eveniment artistic pe vremea asta. Niciodată n-am mai văzut atâta ploaie.

— Noi, localnicii, abia dacă o observăm, iar turiştii o descoperă prea târziu. Te ajut cu plăcere să organizezi evenimentul galeriei tale, dacă asta te interesează. Sunt de-a casei.

— Am talent organizatoric. Artiştii sunt foarte puţini. Se pare că cei buni sunt deja luaţi. Danny boy mi-a spus că lucrarea ta merită expusă.

— Da, cum să nu, spuse Elizabeth râzând.

Marge spuse încetişor:

— Mi-a spus că eşti speriată.

Zâmbetul lui Elizabeth se stinse. Făcu un pas înapoi.

— Am început să pictez din nou după foarte mulţi ani.

Privirea lui Marge se opri pe verigheta lui Elizabeth.

— Creşterea copiilor, aşa-i?

— Da. Zâmbi, deşi zâmbetul acela era trist, aproape o grimasă.

— Eşti cât de cât bună?

— Am fost.

— Eu iau de bună aprecierea lui Danny. Aş vrea să-ţi

expun lucrările la festival.

— Nu.

— De ce nu?

Elizabeth nu ştiu care era răspunsul corect.

— Şi dacă nu sunt bune?

— Atunci n-o să se vândă. Sau poate o să se vândă oricum. La naiba, iubito, e vorba de artă. Se poate întâmpla orice. Dacă vrei o garanţie, ia-ţi o slujbă la bancă. Care e rostul unei picturi dacă n-o vede nimeni?

— Am să mă mai gândesc.

Marge se uită la ceasul de perete.

— Îţi dau trei minute.

— Ei, hai…

Marge făcu un pas spre ea.

— Te cunosc, Elizabeth. La naiba, am fost şi eu ca tine. Am petrecut zece ani încercând să-mi găsesc locul într-o căsnicie apăsătoare. Dacă nu-mi dai un răspuns acum, n-am să mai aud niciodată de tine.

Observaţia asta îi dădu puteri lui Elizabeth. Nu trebuia să aibă însuşiri de mediu ca să audă în cap vocea lui Meghann: *La naiba, Birdie, să nu îndrăzneşti să eziţi.*

— De câte piese ai nevoie?

— Cinci. Se poate?

Elizabeth habar n-avea, dar ştia că trebuia să încerce.

— N-or să se vândă, să ştii.

Marge rânji.

— Ador încrederea la o femeie. O bătu pe spate atât de tare încât Elizabeth se duse împleticit lateral.

— Mai eşti aici? Ar trebui să fii acasă, cu pensula în mână. Hai, la treabă!

În ultimele cinci zile, Jack fusese în şase oraşe mari, şi fiecare deplasare fusese un succes, îi intervievase pe Alex Rodriguez, Ken Griffey Jr., Randy Johnson, Shawn Kemp şi Brian Bosworth.

După terminarea interviurilor, petrecuse alte trei zile în camera de montaj, îmbinând naraţiunea cu muzica într-o emisiune specială de o oră pe care o intitulase *Leii fragili.*

Îi plăcea la nebunie ce făcea.

— Tu şi Sally aţi făcut o treabă pe cinste, spuse Tom Jinaro. Ai avut dreptate s-o angajezi. E grozavă.

— Mulţumesc. Jack venise plin de încredere la această şedinţă. Ştia că emisiunea lui specială era un amestec desăvârşit de ştiri şi amuzament, îndrăznise să se expună emoţional în faţa camerei, suficient pentru a umaniza povestea. Recunoscuse ce greu îi fusese să fie uitat de un oraş care îl adorase cândva. Alex şi Ken fuseseră şi ei sinceri, recunoscând ce mult îi duruse să fie huiduiţi de foştii lor admiratori. Brian vorbea cu convingere despre cum e să fii uitat.

Tom se aplecă spre el.

— Sunt de mult în branşa asta. Am văzut oameni venind şi plecând – majoritatea plecând. Dar tu eşti nemaipomenit. N-am mai văzut niciodată pe cineva urcând scara mai repede. L-am pus pe Mark să-ţi producă emisiunea specială pentru că el e cel mai bun. Sincer, nu credeam că eşti pregătit pentru genul ăsta de emisiuni, dar el îmi spune că eşti foarte bun.

— Mulţumesc, spuse din nou Jack.

— Aşadar, ce vrei?

— Poftim?

— E o întrebare simplă. Ce vrei? Emisiunea *Fox NFL Sunday?* Sau propria oră de interviuri? Contract pentru o carte? Ce anume?

— Tu ştii ce făceam eu acum trei luni, Tom? Cerşeam o slujbă la o emisiune de sport regională – şi n-am primit-o. Tu m-ai angajat când eram în şanţ, profesional vorbind. Ai riscat cu mine. N-am să uit asta, crede-mă.

Tom zâmbi obosit.

— Ştiu că vrei să ţii minte asta, dar după un timp vei

începe să strângi cu grebla ofertele, şi atunci ai să te gândeşti la vârsta ta, iar agentul tău îţi va spune să strângi finul cât mai e soare. Aşa se joacă meciul. Ce am să-ţi spun eu acum, nu trebuie să iasă din camera asta. Dacă se aude, am să ştiu că de la tine s-a auzit.

— Despre ce e vorba?

— Unul dintre tipii de la *NFL Sunday* pleacă. Unul dintre cei patru grei. Nu pot să-ţi spun care. Dar ne-am gândit să umpli tu golul în următorul an.

Singura emisiune mai importantă era *Monday Night Football.*

Jack inspiră adânc, savurând momentul.

— Mulţumesc. Atât putu să spună, încă puţin şi avea să izbucnească în râs.

— Nu e sigur. Tom rânji. Dar e aproape sigur. Aşa că dă-mi voie să-ţi dau un sfat, ca de la bărbat la bărbat. Ai avut o imagine de băiat rău în NFL şi nu mi se pare că te-ai schimbat. Am auzit că locuieşti, practic, la cârciuma Kel's.

Jack dădu să-l contrazică, dar Tom îl opri râzând.

— Păstrează-ţi protestele pentru soţia ta absentă în mod ciudat. Nu-mi pasă ce faci în afara programului atât timp cât nu dăunează ratingului nostru. Dar ştii cum e când tabloidele se concentrează asupra ta. Oportunităţile pot dispărea într-o clipă. Stai departe de droguri şi de femei minore.

— Fii fără grijă. Nimic n-o să mă facă să deraiez de data asta. Sunt mai bătrân şi mai înţelept.

— Mă bucur s-o aud. Acum, la treabă. Vreau ca tu şi Mark să redublaţi muzica. Genericul de deschidere sună ca muzica ce s-a cântat la înmormântarea mătuşii mele.

— S-a făcut.

Jack ieşi din birou şi se duse direct la montaj. Când termină de făcut retuşurile, *Zeii fragi* Îi merita un premiu.

Deşi era extenuat şi lihnit de foame, se simţea în al nouălea cer. Plecă de la birou şi se duse acasă.

Când intră în apartament fu cât pe ce să strige *Birdie, am venit*, dar se opri la timp.

În apartament era liniște ca într-un mormânt. Nicio lumânare nu parfuma aerul, nu se auzea nicio muzică, nicio aromă nu-l trăgea spre bucătărie.

Dezamăgirea îi umbri buna dispoziţie. Nu-şi dăduse seama cât de singuratic era succesul dacă nu aveai cu cine să-l împărţi.

Îşi prepară o băutură, apoi puse un C.D. – un vechi album Queen. „We Are the Champions” se revărsă din boxe.

Sorbind din băutură, se duse la fereastră şi privi afară.

În seara asta priveliştea nu-l ajută. Tot ce văzu era o mulţime de străini. Pentru prima dată, se simţi singur în acest oraş cu milioane de locuitori.

Luă telefonul şi formă numărul lui Birdie, dar închise înainte ca ea să răspundă. Nu ştia ce să-i mai spună. „Te iubesc” nu mai era suficient, dar ce altceva mai era? Tot ce ştia era că victoria din seara asta era găunoasă fără ea.

Îşi termină băutura şi îşi turnă încă una. De-acum, apartamentul începea să se îndulcească; muchiile tari ale pereţilor se estompau.

Se lăsă pe podea şi rămase acolo, rezemat de fotoliu.

Poate că ar fi trebuit să iasă, să bea câteva pahare la Kel’s.

Dar nu avea chef să se mişte.

Ce avea el chef era să vorbească cu soţia lui. Voia să-i arate înregistrarea, şi s-o vadă zâmbindu-i după aceea.

De aşa ceva avea el nevoie acum.

Era ciudat cât de mult îţi putea lipsi ceva ce ani de zile nici nu observaseşi că dispăruse.

Se ridică în picioare. Apartamentul se învârti o secundă cu el, apoi îşi reveni.

Era mai beat decât credea. „Ei, şi?”

De ce să stea treaz? în clipa de faţă prefera să fie beat; avea o mulţime de lucruri pe care voia să le uite. Ca de pildă atingerea ei catifelată… sau felul în care scânteiau de mândrie ochii ei verzi în faţa realizărilor lui.

Se duse împleticit în bucătărie şi îşi mai turnă un pahar.

Se auzi soneria de la intrare. Inima îi tresări. *Birdie*, se gândi el.

Se duse grăbit la uşă şi o deschise.

Sally stătea rezemată de tocul uşii, cu o sticlă de Dom Perignon într-o mână. Părul i se revărsa pe umeri. Era îmbrăcată cu o rochie drăguţă, fără guler, strânsă în talie şi care îi ajungea până deasupra genunchilor.

— M-am furişat pe lângă portar. Sper că e în regulă.

— Ăă. Da, sigur.

— Am văzut montajul final, spuse ea zâmbind.

Cuvintele magice.

— Eee bun, nu-i aşa?

— Eşti un geniu, Jack. Un *zeu.* Practic am plâns când Alex Rodriguez vorbea despre plecarea din Seattle.

Cuvintele ei erau o apă preţioasă care îi iriga creierul uscat.

Se dădu înapoi şi o lăsă să intre. Se lovi de perete şi se dezechilibră.

— Hopaa. Scuze.

Ea îl apucă de braţ pentru a-l susţine, şi închise uşa cu piciorul.

— Cred că n-ai nevoie de şampanie.

— Sunt puţin matol, mărturisi el.

Ea veni mai aproape.

El îi simţi trupul mic şi subţire lipit de al lui şi gemu, dându-şi seama dintr-odată ce singur fusese în ultimele luni.

— Sally… Nu ştia ce să spună, ce să ceară. Tot ce ştia era că i se învârtea capul şi bărbăţia lui era tare ca piatra.

Prin mintea înceţoşată îi treceau în goană scuze şi motive, când ea îl sărută.

Ăsta fu sfârşitul gândirii pseudoraţionale.

Când buzele ei le atinseră pe ale lui, fu pidut. Cedă. Luni de zile – ani, de ftpt – se ţinuse în frâu, rămânând fidel jurămintelor făcute lui Elizabeth.

Dar acum ea trăia în Oregon şi îi dăduse limpede de înţeles că nu-l mai voia. Nimic nu-l duruse mai tare decât recunoaşterea acestui lucru.

Sally se uita la el cu ochii întunecaţi de pasiune.

— Ei bine?

Gura lui era uscată.

— Ştii că încă sunt însurat, spuse el, considerând fraza un triumf personal al autocontrolului.

— Bineînţeles că ştiu. Nu vreau o verighetă de la tine. Zâmbind, îi băgă mâna în pantaloni, în schimb am să iau asta.

Jack nu se putu abţine. Se mişcă în mâna ei. Simţi nasturele de sus de la pantaloni deschizându-se, simţi apăsarea caldă a degetelor ei pe carnea lui.

Dădu să vorbească… deşi nu ştia ce putea să-i spună…

— Du-mă în pat, şopti ea.

Patru cuvinţele care fură pierzania lui. Elizabeth încheie ziua pe pilotul automat, în timp ce dezgheţa puiul şi punea cratiţa pe foc, se gândise: *Expoziţie. Lucrările mele.*

Rumenise deja puiul şi tocase ceapa când îşi dădu seama că gătea pentru vechea ei viaţă. Era un pui la tavă cu care ar fi hrănit uşor opt persoane.

După ce puse tava în cuptor, se duse în cămară şi scoase tabloul cu priveliştea marină. Avea să-l termine până mâine dimineaţă, şi să înceapă altceva. Poate o acuarelă. Pe vremuri, îi plăceau mult uleiurile, dar acum era mai bătrână. Şi, mai important, timpul era limitat. Era

mai probabil să termine la timp cele cinci lucrări pentru festival dacă nu lucra în ulei.

I se păru că aude o maşină. Apoi o portieră trântită.

Poate că Meghann îşi schimbase programul şi se îndreptase spre sud pentru un weekend între fete.

Se repezi la uşă şi o deschise larg.

În prag stătea Anita, într-o rochie albă şi balerini roz. O pălărie roşie cu borul lăsat îi acoperea o mare parte din faţă. Alături de ea erau un geamantan uriaş şi o cutie de carton lungă şi îngustă. Un taxi verde se îndepărta.

— Bună, Birdie, spuse ea zâmbin<J incert, asta e plaja pe care am ales-o.

Elizabeth nu ştia cum să reacţioneze, în primul rând, era înfăţişarea Anitei – arăta ca desprinsă dintr-un basm al fraţilor Grimm, nicidecum ca o căutătoare de aur texană, care era stilul ei. Nu mai avea părul oxigenat, ridicat în vârful capului. Acum, o simplă coadă albă, împletită, îi atârna pe un umăr. Avea ceva aproape nepământesc, o fragilitate care trăda o mare tristeţe.

Şi – chiar mai deconcertant – era faptul că era *aici,* invadând singurătatea care o costase atât de scump pe Elizabeth.

— Sper că nu te superi că am apărut. Mama s-ar răsuci în mormânt la o aşa încălcare a etichetei, dar mă uitam prin nişte reviste de călătorie după un loc unde să mă duc, şi am văzut o reclamă cu plajele din Oregon. M-am gândit că trebuie să fie un semn.

— Arăţi… altfel, spuse cu stângăcie Elizabeth. Un eufemism la egalitate cu *în Oregon plouă*.

Anita râse.

— Oh, asta! Toate hainele alea erau pentru Edward. Asta e culoarea naturală a părului meu.

Pentru tata?

Tatăl ei aristocrat, regal voise ca soţia lui să se îmbrace ca Dolly Parton?

Elizabeth nu putea procesa asta. Nu-i venea să se dea la o parte, dar avea de ales?

Să ai grijă de ea, auzi?

— Intră. Elizabeth luă geamantanul (De ce avea Anita nevoie de atâtea haine? Cât avea de gând să stea???) şi îl trânti peste prag.

Anita păşi în casă şi se uită în jur, îşi frângea mâinile.

— Aşadar, asta e faimoasa casă de pe plajă. Tatăl tău a vrut mereu s-o vadă.

— L-am rugat să vină de 4 Iulie.

— Da, răspunse încet Anita.

— Vino să-ţi arăt camera de oaspeţi. E sus. Elizabeth se întoarse şi porni spre scară, târând după ea geamantanul pe rotile. La piciorul scării se opri şi se uită în urmă.

Anita stătea în faţa şemineului, întinse o mână spre o fotografie înrămată de pe poliţă.

O făcuseră de Crăciun; toată familia era adunată în jurul bradului împodobit. Râdeau cu gura până la urechi, în afară de tatăl lui Elizabeth, care era posac şi iritat.

Şi nu era de mirare, îi cumpărase lui Elizabeth de Crăciun un aparat de fotografiat, îi luase douăzeci de minute – şi cel puţin tot atâtea încercări – să facă să funcţioneze regulatorul automat. Râsetele lor îl enervaseră.

Era ultima fotografie pe care o avea cu el.

Anita se întoarse. Avea lacrimi în ochi.

— Aş putea avea şi eu una?

— Bineînţeles.

Anita se mai uită o secundă la fotografie, apoi se îndreptă spre scară şi se opri în faţa lui Elizabeth.

— Nu ştiam unde să mă duc în altă parte, Birdie. Nu mai puteam rămâne acolo încă o noapte.

Elizabeth înţelegea. Tatăl ei îi asigurase multă căldură. Fără el, era o lume rece. Se uită la mama ei

vitregă, în mod ciudat, nu o vedea pe femeia cu care se luptase aproape toată viaţa ei. Această nouă Anita era plăpândă şi fragilă, un suflet rătăcit.

— Nicio problemă, în regulă, Anita. Suntem rude.

Jack se trezi încet, gemând. Se simţea de parcă fusese lovit în cap cu o rangă. Se rostogoli în pat; braţul său aruncat căzu pe noptieră, trimiţând veioza pe podea. Deschise un ochi. Ceasul arăta 8: 07.

Trebuie să fi fost o întrerupere de curent noaptea trecută. Nu dormea niciodată mai mult de ora cinci.

Apoi observă ceva pe podea. Roşu. Mic.

Era un ambalaj de prezervativ, rupt în două.

Sări ca ars. Mişcarea îi înteţi durerea de cap.

Oh, la dracu' 7 Se uită în stânga.

Patul era gol.

Ghemuindu-se în faţă, închise ochii şi stătu aşa un moment lung; apoi dădu încet pătura la o parte şi coborî din pat. Se duse cu paşi împleticiţi în baie, şi acolo văzu pe oglindă, scris cu ruj, „biletul" de la Sally.

O partidă de sex grozavă.

Sally.

A-ul din numele ei avea deasupra o aură mică.

Capul îi zvâcnea de durere.

Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă Birdie s-ar fi mutat la New York. Dacă nu l-ar fi părăsit.

Mesajul de pe oglindă se holba la el.

O partidă de sex grozavă.

Fusese al naibii de bună; asta era adevărat. Nu nemaipomenită, dar al naibii de bună, îl întinerise, făcându-l să se simtă iarăşi tânăr.

Dorit.

În el existase întotdeauna o slăbiciune, acea nevoie disperată de a fi dorit. La dezintoxicare, un psihiatru îi spusese că această nevoie era o urmare a faptului că avusese părinţi alcoolici care muriseră prea tineri. El nu

ştia dacă era aşa, şi nici nu-i păsa cine ştie ce. Ceea ce ştia, însă, era că această nevoie disperată era să-l distrugă o dată.

Şi putea să-l distrugă iar.

Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, ca de la bărbat la bărbat. Stai departe de droguri şi femei minore. Oportunităţile pot dispărea într-o clipă.

Dacă se afla că făcuse sex cu asistenta lui…

În minte îi veniră cuvintele HĂRŢUIRE SEXUALĂ. Dacă Sally se hotăra s-o facă, putea să-l distrugă.

Şi se mai şi dăduse drept Domnul Moralitate!

— Iisuse Hristoase! şopti el, holbându-se la oglindă. N-o să se repete. A fost o treabă de o singură dată. O greşeală.

Elizabeth nu trebuia să ştie. Niciodată.

Făcu un duş, se bărbieri, se îmbrăcă şi plecă la serviciu. Deja se simţea mai bine. Făcuse o greşeală – una uriaşă, desigur –, dar avea să rămână singura.

Se aşeză la birou şi începu imediat să se uite peste însemnările pe care le făcuse ieri după-amiază. Lucra la un reportaj despre o tabără de călărie din Poulsbo, Washington, numită Blue Heron Farms, unde copiii handicapaţi învăţau să călărească.

Uşa se deschise brusc.

Sally stătea în prag, îmbrăcată într-un costum negru şi o bluză de mătase verde-smarald. Zâmbetul ei era deprimant de vesel.

Reuşea să-l facă să se simtă bătrân şi tânăr în acelaşi timp.

Ea închise uşa după ea.

— Îmi pare rău că am plecat cât încă dormeai. Trebuia să fiu devreme la treabă, spuse ea.

— Nu pomeni de asta. Simţi că i se face rău de la stomac. Era nervos, ruşinat şi excitat, toate în acelaşi timp. *Serios*, se gândi el, *nu pomeni de asta.*

Zâmbind, ea îşi prinse mâinile la spate şi veni spre el. Zgomotul făcut de tocurile ei înalte era îngrozitor de puternic. Singurul lucru mai puternic era bubuitul inimii lui.

O treabă de o singură dată, îşi reaminti el.

— Referitor la noaptea trecută…

Ea îşi puse mâinile pe biroul lui şi se aplecă. Din acest unghi, el îi vedea marginea de dantelă bej a sutienului. Sub ea, se umflau sânii albi şi fermi.

— N-ai să ghiceşti cine a sunat azi-dimineaţă, spuse ea.

— Cine?

— Agentul tău de publicitate. M-a rugat să-ţi înaintez o ofertă de la revista *People.*

— *People?* El se ridică de pe scaun. Ce vor?

— Vor să te bage în numărul cu „Cei mai frumoşi cincizeci de bărbaţi”.

— Glumeşti?

— Ăsta e momentul marilor realizări, Jack. Eşti din nou vedetă.

El nu vru s-o facă, dar se pomeni luând-o în braţe.

— Ia-mă cu tine la şedinţa foto, spuse ea, plimbându-şi un deget pe buzele lui. O să fie la Peninsula.

El se uită la faţa ei în formă de inimă şi simţi un val de dorinţă puternică. Dumnezeu să-l ajute, deja o voia din nou.

Elizabeth se foi toată noaptea, neputând să doarmă. Nu-şi dăduse seama cât se obişnuise cu intimitatea până apăruse Anita.

În zori, se îmbrăcă şi traversă holul în vârful picioarelor, apoi întredeschise uşa camerei de oaspeţi. Anita dormea încă. Scrise repede un bilet „Sunt pe plajă”, apoi ieşi.

Strângând la piept geanta de pânză cu ustensile, coborî treptele spre plajă. Mii de pescăruşi se roteau în

zbor deasupra stâncilor îndepărtate, ţipând zgomotos.

Îşi lăsă geanta lângă stânca ei şi începu să meargă, din ce în ce mai repede, până când mersul deveni alergare. Valurile îi dădeau energie, o făceau să se simtă puternică şi liberă.

Preţ de câteva minute minunate uită de Anita şi de geamantanul ei suficient de mare pentru o şedere de două luni.

În cele din urmă se întoarse la locul ei. Gâfâind, se aşeză pe stânca ei plată, îşi adună genunchii la piept şi se uită în largul oceanului albastru, nesfârşit. Pe cer pluteau câţiva nori argintii, diafani.

Mişcarea îi făcuse bine. După mulţi ani în care îşi ignorase corpul, înţelesese în sfârşit ce conta cu adevărat. Ce dacă îmbrăcămintea ei era cu vreo trei numere mai mare? Ea nu voia decât să poată alerga pe plajă, să urce scările şi să meargă cu bicicleta. Măsura hainelor nu conta; sănătatea, da.

Nu părea mare lucru, dar pentru o femeie care timp de aproape treizeci de ani numărase caloriile şi purtase centură de slăbit, asta însemna libertate.

— Birdie, iubito? Tu eşti?

Elizabeth se întoarse. Anita era la câţiva metri, îmbrăcată cu o fustă lungă, înflorată şi un pulover împletit.

Elizabeth îi făcu loc cu reţinere pe stânca plată.

— Vino aici. E loc destul.

Anita se aşeză lângă Elizabeth.

— Pfiii! Scările alea m-au omorât. Nu e de mirare că ai slăbit.

— Am slăbit?

— Cel puţin cinci kilograme, iubito, îţi atârnă hainele pe tine. Dădu din cap dezaprobator:

— Dar oricum, puloverele alea lălâi pe care le porţi ar atârna şi pe Mama Cass.

Iar începea bine cunoscutele replici şi comentarii

care le îndepărtaseră ani de zile, *zâmbeşte şi mergi mai departe*, îşi spuse ea, *altfel vizita o să se prelungească.* Cred că cel mai indicat este să faci mişcare.

Eu una fac yoga.

Elizabeth nu ştiuse asta. De fapt, nu ştia mare lucru despre viaţa Anitei în afară de Edward. Se agăţă de ultimele ei cuvinte, ca să înfiripe o conversaţie.

— Şi ce altceva mai faci? Acasă, vreau să spun.

— Treburi obişnuite, cred. Fac parte dintr-un club de carte care se întâlneşte o dată pe lună. Luna trecută am citit *The Hours.* Joc bridge cu fetele în fiecare dimineaţă de joi. Marţea lucrez ca voluntară la adăpostul de femei. Fireşte că tatăl tău mi-a ocupat majoritatea timpului. Se opri şi rămase tăcută mult timp. Apoi, încetişor, spuse: Nu-l visez. Mă culc în fiecare noapte cu dorinţa de a-l visa, dar el nu vine.

Elizabeth cunoştea sentimentul.

— Eu am aşteptat toată viaţa s-o visez pe mama. Nu s-a întâmplat niciodată.

— E ca şi cum l-aş pierde a doua oară, spuse Anita. După altă pauză lungă, adăugă: Mereu am ştiut că am să trăiesc mai mult decât el. Credeam că sunt pregătită pentru asta. Ce proastă am fost! Nu poţi fi pregătit pentru pierderea omului iubit.

Elizabeth ştia că nu avea ce să spună. Durerea era ca oceanul din faţa lor; valurile se rostogoleau continuu spre tine, şi uneori erau destul de înalte ca să te tragă la fund. De regulă, trebuia să-ţi rezolvi durerea singur, pe întuneric, când îţi era cel mai frică. Dar poate că Anita venise în Echo Beach pentru că întunericul era *prea* tăcut. Poate că simţea nevoia să vorbească despre soţul ei.

— Cum v-aţi cunoscut tu şi tata?

Anita îi zâmbi cu recunoştinţă.

— Eu lucram la salonul de frumuseţe. Doamne, încă mai ţin minte prima dată când l-am văzut! Semăna cu un

erou din filme, cu părul lui negru şi ochii întunecaţi. Pe vremea aceea avea mustaţă. M-am întors spre prietena mea, Mabel, şi i-am spus: „Oh, dragă, ia uită-te la ăsta”. Oftă. Cred că m-am îndrăgostit de el pe loc. Sigur, el abia dacă m-a băgat în seamă.

Elizabeth se încruntă. Tatăl ei îşi răsese acea mustaţă în anul de după moartea mamei ei. De atunci, nu mai avusese mustaţă niciodată.

— Când a fost asta? întrebă ea.

Anita nu se uită la ea.

— Nu contează.

— Tu ai cunoscut-o pe mama, spuse brusc Elizabeth, îndreptându-se.

Anita dădu să vorbească – să nege, Elizabeth era convinsă. Dar când ochii li se întâlniră, Anita oftă din greu şi umerii îi căzură.

— Nu chiar. Deşi în ziua aia era cu el. Mabel o tundea.

— Ai vorbit cu ea?

— Eu? Nuu. Eu tocmai terminasem şcoala de cosmetică. Nimeni nu mă prea băga în seamă.

— Vorbeşte-mi despre ea.

— Nu ştiu multe, zău. Am auzit istorioare, fireşte. Cea de a doua soţie aude întotdeauna poveşti despre prima. Din cât se spune, mama ta era cea mai frumoasă femeie din Springdale.

— Am auzit asta zeci de ani. Spune-mi ceva real. De ce nu voia tata să vorbească despre ea? Te rog, Anita.

— Înainte să te naşti tu, mama ta a fugit de acasă.

— L-a părăsit pe tata?

— În toiul nopţii, din câte am auzit. I-a luat ceva timp s-o găsească. Atunci ajunsese deja în Carolina de Nord, dar el i-a dat de urmă şi a adus-o acasă. După aceea, spune lumea, n-a mai fost aceeaşi. Era tristă şi tăcută. Jenny Pilger a văzut-o într-o zi izbucnind în lacrimi la Piggly

Wiggly.

— Depresie. Elizabeth nu-şi imaginase niciodată aşa ceva.

— Te-a iubit. Bătrâna Anna Deaver spunea că Marguerite nu te pierdea niciodată din ochi. Ba chiar dormea cu tine majoritatea nopţilor. Nu lăsa pe nimeni să aibă grijă de tine, însă se zvonea că nu s-a mai lecuit niciodată de acea tristeţe. N-a mai zâmbit. Asta am auzit cel mai mult. Că îşi lăsase zâmbetul în Carolina de Nord, şi n-a mai putut găsi unul pentru tine.

— L-am rugat mereu să-mi povestească despre ea. Singurul lucru pe care mi-l spunea era „Păstrează-ţi amintirile aproape, sfeclă de zahăr”. Dar eu nu aveam amintiri. Oricum, nu destule.

— Probabil nu avea ce să-ţi povestească. Uneori nefericirea poate să se instaleze asupra unui lucru şi să-l îngroape până nu mai rămâne nimic din el.

Nu mai rămâne nimic. Doar nefericirea.

Elizabeth ştia cum era.

— Asta s-a întâmplat între Jack şi mine.

— Uneori e uşor să uiţi de ce te-ai îndrăgostit de cineva… Ştii că l-am părăsit o dată.

— Nu, n-am ştiut. Oricum, nu atunci.

— Cum era să ştii, când trăiai atât de departe şi, pe deasupra, aveai viaţa ta? Edward nu era genul de bărbat care să-i spună copilului său că mariajul lui se ducea de râpă.

— Puteai să-mi spui tu.

— Iubito, tu abia dacă îmi transmitea! salutări când sunai.

— Unde te-ai dus?

— Nu contează. Nici chiar atunci n-a contat. Departe, atât. Oftă, şi Elizabeth se întrebă dacă acea amintire durea mai mult decât faptul că el murise.

— Poate n-ar trebui să vorbim despre asta.

Anita rămase tăcută o clipă.

— Mă copleşea uneori. Era atât de flămând de toate, iar eu eram tânără când ne-am căsătorit. Nu ştiam ce vreau. Aşa că am trăit viaţa lui. Mult timp, asta a fost în regulă.

Elizabeth cunoştea sentimentul. Jack şi tatăl ei semănau în privinţa asta. Amândoi erau ca soarele – totul se învârtea în jurul lor. La început, asta era în regulă, dar pe măsură ce îmbătrâneai, lucrurile se schimbau, începeai să vezi drumurile pe care nu le urmaseşi, şi te întrebai: *Ce-ar fi dacă…*?

Anita îşi privi verigheta.

— Am vrut să am un copil.

Elizabeth îşi aminti de noaptea aceea când, stând de vorbă în grădină, o întrebase naiv pe Anita de ce nu avusese copii.

— O, draga mea, nu este momentul să-ţi răspund la o astfel de întrebare, nu pot discuta aşa ceva cu tine.

— Cu alte cuvinte, să-mi văd de treaba mea.

— Exact, este un subiect foarte dureros pentru mine. Nu e un lucru despre care să pălăvrăgesc la miezul nopţii, la două zile după moartea soţului meu.

Trebuie să fi fost sfâşietor pentru Anita să audă acea întrebare.

— Ştiam că într-o zi am să fiu singură. Mă gândeam că un copil m-ar fi ajutat. Aşa că, după ce m-am împăcat cu Edward, am încercat. Am avut trei pierderi de sarcină. Toţi băieţi. Fiecare a luat o bucată tot mai mare din mine, până când… Se cutremură. Trei au fost de ajuns, cred. M-am gândit că Dumnezeu ştia ce făcea.

Elizabeth se simţi înmuindu-se faţă de Anita, întrezărind 255 o femeie pe care niciodată nu şi-o imaginase. Era un sentiment ciudat care semăna cu venirea acasă.

— Şi eu am avortat o dată, spuse ea încet. N-am spus

nimănui în afară de Jack. Mi-a zdrobit inima. Atinse glezna mamei ei vitrege, strângând-o uşor. Era prima dată când făcea aşa ceva.

Anita scoase un icnet slab, apoi se întoarse spre ea.

— Am ceva pentru tine. L-am adus tocmai din Tennessee. Şi n-a fost uşor.

Nimic din toate astea n-a fost uşor, se gândi Elizabeth, dar nu o spuse, îşi ajută mama vitregă să se ridice, şi urcară împreună treptele de lemn, alunecoase.

Când ajunseră pe verandă, Elizabeth observă cutia mare de carton rezemată de casă.

— Mă întrebam ce e în asta.

Anita dădu fuga în casă şi se întoarse cu un cuţit.

— Deschide-o.

Elizabeth luă cuţitul şi despică cutia în lungul muchiei.

— Ar trebui s-o pui jos, o sfătui Anita.

Elizabeth lăsă cutia pe podeaua verandei, apoi îngenunche şi o deschise.

Înăuntru văzu stâlpi lucioşi, verzi… frânghie albă, cu noduri.

— E hamacul tatii.

— Obişnuiaţi să staţi cuibăriţi în el ore în şir, legănându-vă înainte şi înapoi. Ţin minte că vă auzeam chicotele din bucătărie, în timp ce pregăteam cina.

Dintr-odată, tatăl ei fu acolo, lângă ea. Hei, sfeclă de zahăr, îi dai bătrânului tău tată o limonadă dulce, de acolo?

— Ne uitam împreună la licurici, şopti Elizabeth. Zburau în jurul nostru când eram în hamacul ăsta.

— Ar fi vrut să fie al tău, spuse Anita. Ar fi perfect acolo, lângă scări, ca să poţi dormi în el în zilele cu soare, să asculţi oceanul de jos… şi să-ţi aminteşti ce mult te-a iubit.

Elizabeth se uită în sfârşit la Anita. Ochii o usturau. Nu putea spune nimic, nici măcar mulţumesc.

Anita zâmbi.

— Cu plăcere.

Martie năvăli în New York cu o furtună arctică, în toiul unei nopţi atât de reci încât până şi Time Square era pustiu, începu să ningă. La început, doar câte un fulg ici şi colo, dar spre dimineaţă, ningea atât de des şi de abundent încât Jack abia dacă mai vedea clădirile de peste drum.

Stătea la fereastră, bând o cafea cu lapte. Jos, pe stradă, maşinile erau puţine. Autobuzele înaintau încet, patinând la semafoare. Firmele de neon semănau cu nişte pete de lumină înceţoşate pe cerul de plumb, ca o colecţie de timbre dintr-o eră uitată. Norii ca de bumbac atârnau jos pe cer, retezând în două zgârie-norii.

Tocmai se pregătea să intre la duş, când sună telefonul.

— Bună ziua, domnule Shore. Sunt agentul de asigurări, şi avem nevoie de autorizare pentru a vă distribui activele, întrucât aţi dispărut de pe faţa pământului.

Jack nu se putu abţine să nu râdă.

— *Mea culpa,* spuse el, întotdeauna era mai bine să intre în jocul lui Jamie.

— Nicio *mea culpa.* Bănuiesc că ai fost atât de ocupat să faci bani frumoşi încât n-ai mai avut timp să mă suni privitor la echipa de înot.

— Am vorbit nu mai departe de acum două zile. Ştiam că n-ai să faci nimic imediat.

— Alo, tată, cred că trebuie să renunţi la păr oxigenat. Conversaţia asta a fost acum mai mult de-o săptămână.

El se încruntă.

— O săptămână? Nici vorbă.

— Oh, ba da.

— Doamne, iartă-mă, iubito. Am vrut să te sun, dar aici a fost o nebunie. Revista *People…*

— Da, bine, întotdeauna alţii sunt de vină.

El îşi notă în gând să fie mai atent la calendar.

— Muncesc cincisprezece ore pe zi.

— Trebuie că de asta erai plecat când te-am sunat noaptea trecută… pe la două. Munceai.

Slavă Domnului că nu vorbea cu ea faţă în faţă. Se simţi roşind.

— Aseară am luat un somnifer, în ultimul timp am probleme cu somnul… ştii tu, fără mama ta… Asta era chiar adevărat.

Şi fals, bineînţeles.

— Nu ştiam că ţi-e dor de ea. N-ai pomenit de ea niciodată.

— Sigur că… mi-e dor de ea. O să fie aici din zi în zi.

— Spui asta de prea mult timp. Eu şi Stephie am făcut un plan. Eşti invitat să participi la planul nostru. El se relaxă imediat. Aşa era Jamie – avea un plan, şi îl hărţuia verbal până se asigura de participarea lui.

— Şi ce trebuie să fac de data asta, să vă trimit la vară în Europa? Sau poate în Aruba, să faceţi scufundări în vacanţa de primăvară?

— Eu şi Stephanie ajungem vineri dimineaţa pe Kennedy. Tu trebuie să ne aştepţi la aeroport; apoi plecăm cu toţii în Oregon, să petrecem weekend-ul.

— Poftim?

— E ziua mamei. N-ai uitat, nu-i aşa?

La dracu’ 7

— Nu, nu. Bineînţeles că nu. Aveam de gând să mă duc să-mi petrec weekend-ul cu ea, dar cu munca asta…

— Nici să nu termini fraza. Pe legea mea, tată, vii cu noi! Vorbesc serios. Lucrezi în televiziune, nu faci operaţii pe cord. N-o să moară nimeni dacă îţi iei vineri liber.

Ce încurcătură!

— Ai dreptate, spuse el cam fără convingere.

— Poţi, să ne aştepţi la aeroport, da? Cumpărăm noi

biletele şi le trecem pe cârdul tău.

— Sigur. De ce nu?

— Şi, tată, asta-i o surpriză. Să nu-i spui, bine?

Jack închise ochii şi oftă.

— Oh, o să fie o surpriză, asta-i sigur.

24

Cu o noapte în urmă, Elizabeth şi Anita stătură de vorbă până târziu. Nu se mai aventurară pe teritoriul intim. Vorbiră pur şi simplu, ca două femei care se cunoşteau de-o viaţă, şi totuşi niciodată nu se cunoscuseră cu adevărat. Spre mirarea lor, descoperiră că aveau multe în comun.

Dimineaţă, după micul dejun, se plimbară pe plajă. Era o zi frumoasă de primăvară, cu mult soare.

Mai târziu, când Anita îşi făcea somnul de după-amiază, Elizabeth se duse în oraş la cumpărături. Era târziu când se întoarse acasă.

În largul mării, luminile roz şi apoi violet ale serii începeau să coloreze cerul.

Anita era pe verandă şi se uita la ocean. Purta o rochie albă cu flori şi un pulover frumos, de culoarea coralilor. Părul ei era împletit într-o coadă care îi atârna pe spate.

Lumina era uluitoare. Perfectă. Se cernea peste casă ca untul topit, făcând ca ochiul să nu mai sesizeze toate muchiile şi colţurile. Faţa Anitei era plină de lumină şi umbră: ochii trişti, gura zâmbitoare, fruntea încreţită. Rochia ei părea ţesută din perle zdrobite.

Elizabeth simţi o străfulgerare de inspiraţie.

— Pot să te pictez?

Anita îşi apăsă pieptul cu mâna sa albă, plină de vine.

— Vrei să-mi faci tabloul?

— Nu promit că o să iasă ceva grozav. Abia am început să pictez din nou. Dar dacă n-ai nimic împotrivă…

— Aş putea să stau pe buşteanul ăla de lângă stâncă.

Elizabeth se întoarse. La marginea proprietăţii, era un buştean perfect. În soarele ce apunea, strălucea argintiu. Dincolo de el, se întindea până la orizont oceanul auriu. Era exact locul pe care l-ar fi ales ea, deşi probabil că i-ar fi trebuit o oră să se hotărască. Iar Anita îl alesese în cinci secunde.

Se uită la Anita.

— Eşti pictoriţă?

Anita râse.

— Nu, dar am citit cartea aia, *Girl With a Pearl Earring.* Cea de care vorbeşte toată lumea.

— Stai aici. Mă întorc imediat. Elizabeth alergă în casă, condimentă un pui şi îl băgă la cuptor împreună cu câţiva cartofi şi morcovi, depozită alimentele cumpărate şi îşi luă ustensilele de pictat. Totul îi luă mai puţin de un sfert de oră.

Afară, instală şevaletul şi pregăti totul, apoi se uită în jur după Anita.

Mama ei vitregă stătea în picioare lângă buştean în loc să şadă pe el. Era cu spatele la Elizabeth.

Cerul în amurg era magie pură. Nuanţe de roz, purpuriu, auriu şi portocaliu se întindeau în straturi deasupra oceanului argintiu scânteietor.

Anita părea să se estompeze sub ochii lui Elizabeth, de parcă nuanţele de pe cer îşi trăgeau forţa din ea. Devenea din ce în ce mai ştearsă, iar părul şi rochia ei arătau aproape opalescente.

— Nu te mişca!

Elizabeth lăsă instinctul să pună stăpânire pe ea. Niciodată nu se mişcase cu aşa o viteză. Amestecând culorile, mânuind pensula cu repeziciune, încercă cu disperare să prindă frumuseţea stranie a scenei din faţa ei.

Pictă cu furie, cu disperare, fără vorbe până când ultimele fărâme de lumină se prelinseră în linia apei de la marginea lumii şi dispărură.

Era aproape întuneric când spuse:

— Asta e, Anita. Gata pentru seara asta. Trebuie să fii moartă de foame. Eu sunt. Să mergem în casă.

Anita se uită curioasă la şevalet.

— Pot să-l văd?

— Nu. Elizabeth îşi auzi nota aspră din glas şi îi păm rău pe loc. Iartă-mă. Am vrut să spun nu încă. Te Superi?

Anita îşi flutură mâna în aer.

— Fireşte că nu, iubito.

Elizabeth duse pictura în casă, şi o puse în cămară, la uscat.

— Mai e până o să fie gata cina, îi spuse ea Anitei. Du-te sus şi fă o baie fierbinte.

— Mi-ai citit gândurile, draga mea.

Elizabeth puse masa şi făcu salata, apoi o strigă pe Anita. Cum nu primi niciun răspuns, se duse şi o găsi pe mama ei vitregă stând pe marginea patului, ţinând în mâini o pernă mică, cu dantelă pe margini. Stătea cu capul plecat.

— Anita?

Anita ridică privirea. Era palidă la faţă, în lumina slabă, pometii ei formau scobituri în obraji. Avea lacrimi în ochi.

Elizabeth se aşeză pe marginea patului.

— Te simţi bine?

— Cred că da.

Elizabeth nu ştia ce să spună. Anita îşi trecu mâna pe pernă.

— Tatăl tău a încercat întotdeauna să mă facă să mă apuc de brodat, dar n-am fost în stare. E un lucru atât de feminin!

Elizabeth se uită la pernă. Era una din puţinele amintiri pe care le avea de la mama sa. Deseori încercase să şi-o închipuie pe mama ei stând într-un balansoar şi brodând, dar nu reuşise mai mult de imaginea alb-negru a

unei femei tinere care se uita în aparatul de fotografiat.

— Mama ta a făcut perna asta, spuse Anita, îmi dau seama după cusătura îngrijită. Atunci, în salonul de frumuseţe, a brodat tot timpul cât a tuns-o Mabel.

— Am încercat să mi-o imaginez câteodată.

Anita lăsă perna pe pat şi se ridică. Punându-şi mâinile subţiri pe umerii lui Elizabeth, o conduse la oglinda care atârna deasupra birouaşului.

— Când am văzut-o prima dată pe mama ta, mi-am zis că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Ea şi Edward arătau ca două vedete de film. Tu semeni cu ea extraordinar – ca două picături de apă.

Elizabeth căutase de multe ori, în copilărie, fotografii ale mamei ei, dar găsise numai câteva. Ani de zile căutase unde nu trebuia, şi nimeni nu-i spusese. Ca s-o vadă pe mama ei, n-ar fi trebuit decât să se uite în oglindă.

— Mulţumesc, Anita, spuse ea cu glas tremurat.

— Cu plăcere, iubito.

Jack abia dacă dormi în noaptea aceea.

Mahmur şi cu ochii împăienjeniţi, se duse la baie şi dădu drumul la duş.

Din nefericire, apa fierbinte nu-l spălă de regrete. Iarăşi se culcase cu Sally noaptea trecută.

Îşi dorea să creadă că asta nu avea să conteze; el şi Birdie erau despărţiţi, în definitiv. Dar ştia el ce ştia. Despărţirea asta nu era o autorizaţie de călcat strâmb. Despărţirea asta era un hiat, o perioadă de odihnă pe drumul unei căsnicii lungi. Dacă el ar fi descoperit că Birdie îi era necredincioasă, l-ar fi omorât pe tipul ăla.

Ea îl iertase o dată, asta fusese demult, când ei erau alţi oameni. Pe atunci, ea accepta de bunăvoie să se sacrifice pentru familie. Deşi el o făcuse să sufere, ea fusese dispusă să creadă din nou în el, în ei.

Dar zilele alea erau de mult apuse. Noua Birdie era pentru el o femeie imprevizibilă.

Putea să afle de greşeala lui şi să demareze acţiunea de divorţ.

Sau putea să nu-i mai pese. Putea să se fi îndepărtat atât de mult de el încât fidelitatea nu mai conta.

Şterse de aburi oglinda din baie şi se uită în ea. După o noapte de chef, ridurile de la ochi erau mai accentuate, iar pielea avea o nuanţă gri, bolnăvicioasă, îi fu uşor să se imagineze bătrân, gârbovit de vreme şi alegeri proaste, umblând cu paşi mărunţei, sprijinit în baston.

Întotdeauna crezuse că Birdie avea să fie lângă el în anii aceia de amurg, continuând să îl iubească şi când nu mai avea nimic de oferit decât o mână tremurătoare şi inima lui. Niciodată nu-i trecuse prin minte că nu aveau să fie mereu împreună.

Acum, brusc, i se făcu frică. Dacă stricase totul?

Sună telefonul tocmai când voia să se bărbierească. Gol, se duse în dormitor să răspundă.

— Alo?

— Alo, tată. Jamie oftă dezgustător. Ţi-am spus eu că el e încă acasă. A uitat de noi.

La dracu' | Azi era ziua când trebuia să plece în Oregon.

— Tocmai ieşeam pe uşă.

Jalnic, Jack. Jalnic.

— Deseori, oamenii pleacă la aeroport *înainte* să aterizeze avionul, spuse Jamie.

— Aşa aveam de gând.

— Avea de gând, spuse Jamie, vorbind evident cu sora ei. Cât îţi ia să ajungi aici? Poate ar trebui să luăm o cameră şi să aşteptăm până îţi convine ţie să ne iei.

Se uită la ceas. Era opt patruzeci şi cinci.

— O oră, maxim. Nu ştiu cum e traficul. Avionul nostru pleacă la…

— Unsprezece patruzeci şi nouă.

— Corect. Ne întâlnim la intrare la zece.

Jamie oftă.

— Vom fi acolo, tată.

— Îmi pare rău, spuse el. Zău.

— Ştim. Te aşteptăm.

Jack închise, luă două aspirine şi fugi să se îmbrace.

Şi dacă Birdie îşi dădea seama că îi fusese necredincios doar uitându-se la el?

În zece minute era într-un taxi, îndreptându-se spre Kennedy. Asta îi dădea timp berechet să se gândească la ce să spună în afară de *îmi pare rău.*

Poate că Stephanie avea să se mulţumească cu atât şi să spună zâmbind *E în regulă*, *tată*, dar nu şi Jamie. Ea avea să îl fulgere din ochi şi să-l ignore cât avea ea chef.

Îi simţi încă o dată lipsa lui Birdie. Ea fusese întotdeauna liantul care ţinuse familia unită. Ea îl călăuzise, cu blândeţe sau fără blândeţe, spre o relaţie uşoară cu fetele lui. Fără ea, era pe cont propriu, şi nu ştia cum să se descurce.

— Poţi să renunţi să mai fi tare, să ştii, spuse Anita în timp ce luau prânzul în bucătărie. Pe masa alăturată erau câteva cadouri.

— Ce vrei să spui?

— Un „La mulţi ani” de la mama ta vitregă şi un mic cadou nu sunt mare lucru. Recunoaşte, ţi-e dor de familia ta. Azi te-ai uitat la telefon de cincizeci de ori.

— Mi-e bine. Şi spuneai că ai să mă înveţi diseară să joc cribbage. Abia aştept.

Anita trase cu ochiu’ Tla Elizabeth.

— Ce făceai în mod normal de ziua ta?

— Păi să vedem. De obicei îmi luam liber de la toate acţiunile de voluntariat şi dormeam până târziu. Când mă trezeam, casa era goală. Jack şi fetele îmi lăsau întotdeauna pe masă mesaje cu „La mulţi ani”. O dată au legat baloane de spătarele scaunelor. Inima lui Elizabeth se strânse uşor. Uitase asta… În seara aceea Jack îmi

pregătea mereu cina. Făcea un singur fel – ostropel de pui. Avea nevoie de două ore şi de două pahare ca să-l facă, şi nu puteai vorbi cu el în timp ce gătea, înjura tot timpul. După cină, îmi făcea un masaj, după care făceam dragoste. Oh, şi puteam să-mi sărut şi să-mi îmbrăţişez fetele cât voiam – nu aveau voie să protesteze.

— Sună minunat.

— A fost.

— Eşti bună la asta, să ştii.

— La ce?

— La negat. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că totul este nemaipomenit pentru tine.

— Eu am ales. Am vrut să fiu singură. Glasul lui Elizabeth se înmuie; sentimentele rănite se revărsau peste bariera pe care o ridicase. Dintr-odată, se îneca în durere. Se îngropase în negare pentru că ştia ce tare avea să doară o zi de naştere fără familia ei. Nimeni nu o sunase astăzi. Zâmbi forţat. Acum mă duc să pictez. Trebuie să mai termin patru lucrări înainte de festival.

Anita se ridică de la masă şi îşi scoase şorţul.

— Te deranjează dacă vin cu tine? Aş putea să tricotez în timp ce pictezi.

— Sigur că poţi să vii. Mă duc să mă schimb şi să-mi iau ustensilele.

La etaj, se schimbă într-o pereche de blugi largi şi o cămaşă de denim, în sertar, găsi o curea veche de piele cu o cataramă mare de argint. O trecu prin găicile de la blugi, apoi coborî la parter.

Anita îi zâmbi.

— Arăţi ca o cântăreaţă country de la mine de acasă.

— Tata mi-a cumpărat cureaua asta în Opryland, mai ţii minte? N-am putut s-o port ani de zile. Zâmbind la această amintire, Elizabeth îşi adună ustensilele. După zece minute, ea şi Anita coborau scările.

— Nu-mi vine să cred că zilnic care atâta bagaj pe

scările astea vechi şi oribile. Mă tot gândesc că am să-mi sucesc glezna şi am să aterizez în nisip.

Elizabeth râse. Se simţea iarăşi bine. Fetele aveau să sune diseară. Mai mult ca sigur.

Anita ridică de jos punga de tricotat pe care o aruncase din capul scării. Întinzând pătura pe nisip, se aşeză şi începu să tricoteze.

Elizabeth îşi instală şevaletul, prinse hârtia la locul ei şi se uită în jur după o temă. Era uşor să găseşti subiecte de pictat, dar greu să te decizi asupra unuia anume.

Ea se hotărî să aleagă oceanul. Era clar o zi de acuarele. Fără uleiuri sau vopsele acrilice. Dacă voia să termine patru picturi la timp pentru festival, lucrul cu uleiuri era exclus.

Bucuroasă de această decizie, se puse pe treabă.

Nu era atât de uşor pe cât ţinea minte, începu şi se opri de trei ori, incapabilă să găsească acea consistenţă de care avea nevoie la acuarele. Totul era atât de afurisit de ud; culorile se tot amestecau una în alta.

— La naiba! Smulse de pe şevalet ultima încercare şi o aruncă jos.

— Niciodată nu e uşor să începi ceva, spuse Anita, fără să ridice privirea. Cred că asta îi deosebeşte pe visători de cei care fac într-adevăr ceva.

Elizabeth oftă, dându-şi seama abia acum că iarăşi respira rău.

— Pe vremuri ştiam cum să fac asta.

— În liceu, eu vorbeam spaniola.

Elizabeth înţelese poanta, în viaţă, talentele veneau şi plecau. Dacă voiai să regăseşti unul, uneori trebuia să sapi adânc. Se duse până la apă şi rămase acolo, uitându-se în larg. Lăsă culorile să o seducă, să i se dezvăluie singure, la timpul lor.

Nu era bine că încerca să-şi impună voinţa pe hârtie. Ce trebuia să facă acum era *să simtă.* Să fie ca un copil

care se minunează de atâta frumuseţe.

Oftând, se întoarse la şevalet. Prinse altă hârtie şi aşteptă.

Aerul mării îi mângâia obrajii, umplându-i nările de mirosurile varecului ce se usca şi ale nisipului încins. Foşnetul constant al valurilor deveni muzică. Se legănă în ritmul ei. De data asta, când luă pensula şi o înmuie în vopsea, simţi vechea magie.

Următoarele câteva ore lucră cu furie, pe nerăsuflate, în cele din urmă, se dădu înapoi şi se uită cu ochi critic la munca ei.

Într-o paletă de albastru deschis, trandafiriu şi violet, prinsese linia povârnită a coastei şi curba sclipitoare a nisipului. Piscul îndepărtat al Dagger Rock abia se desluşea, o umbră întunecată în mijlocul unui cer ceţos alb-albastru. Dar ceva nu era bine…

— Vai, Birdie, e frumos.

Elizabeth tresări puternic. Era atât de absorbită de pictura ei încât nu o auzise pe Anita venind lângă ea.

— Se pare că n-am prins bine copacii.

— Ratezi unghiul. Vezi cum se apleacă spre spate? De parcă vântul i-a împins o mie de ani şi ei au cedat.

Au cedat.

În faţa marii presiuni, renunţaseră să mai crească drepţi. Cam cum făcuse Elizabeth în căsnicia ei, înmuie pensula în vopsea şi se întoarse la lucru.

Parcă trecuseră doar câteva minute când Anita spuse:

— Oh, Doamne, e trecut de două! Trebuie să ne întoarcem în casă. Repede! îşi îndesă lucrul în sacoşă şi pomi spre scări.

Elizabeth se uită în urma ei. Anita urca scările pufăind.

Îşi strânse lucrurile, apucă pictura cu două degete, şi pomi după Anita. Era aproape în vârful scării când simţi

miros de fum.

— Anita? Simţi că miroase a fum?

Şi se mai auzeau şi nişte glasuri, de parcă un radio era dat la maxim.

Ajunsă în vârful scării, Elizabeth se opri şi se uită în jur.

Pe ferestrele deschise ale casei ieşeau baloane care se legănau în briza uşoară. Uşa din faţă se deschise brusc. Marge, Anita şi Meghann – *Meghann!* – năvăliră pe verandă, cântând „Mulţi ani trăiască”.

Elizabeth fu cât pe ce să scape lucrurile. Nimeni nu-i mai pregătise o petrecere-surpriză.

Meghann alergă spre ea cu braţele întinse. O îmbrăţişă cu căldură, şoptind:

— Doar nu credeai că am uitat, nu-i aşa?

Apoi, toate trei erau acolo, râzând şi vorbind deodată.

Elizabeth nu mai ţinea minte de când nu se mai simţise atât de bine. Ea fusese cea care întotdeauna organiza petrecerile aniversare ale celorlalţi, pregătea mâncarea şi cumpăra cadouri. Chiar şi de ziua ei întocmea liste detaliate de daruri şi îşi făcea propriul tort.

O văzu pe Anita stând lângă un grătar roşu, nou.

Marge îi luă din mână acuarela încă umedă.

— Oh, Birdie, e nemaipomenită! E pentru mine?

Complimentul o încălzi.

— Bineînţeles.

După ce Marge se îndepărtă, veni Meghann.

— Anita a plănuit toate astea, să ştii. Ba chiar mi-a trimis un bilet de avion. Zâmbi. De parcă eu nu-mi puteam permite. Deveni serioasă. Nu m-aş fi aşteptat din partea ei. Ştii tu, după toate poveştile alea cu Anita – huna.

Elizabeth simţi o strângere de inimă. Ea inventase acea poreclă la ora de istorie din clasa a opta, în ultimele câteva zile, porecla o obsedase, o făcuse să-i fie ruşine.

— Anita nu e cine credeam eu că e, spuse Elizabeth. Mă întorc imediat.

Traversă curtea.

Anita îşi pusese o vestă tricotată, violet peste rochia de şifon, îşi prinsese părul într-un conci gros, alb. Era aplecată, scoţând stridiile dintr-o găleată şi punându-le pe grătar. La apropierea lui Elizabeth, se îndepărtă.

— Surpriză!

— Asta e numai opera ta, spuse Elizabeth.

— O nimica toată. Anita zâmbi. Meghann şi Marge sunt genul de prietene care lasă totul când e vorba de o petrecere, în plus, mereu am vrut să-ţi organizez o petrecere-surpriză.

Elizabeth ştia ce mult o făcuse să sufere pe mama ei vitregă de-a lungul anilor şi totuşi Anita îi organizase această petrecere. Era ceea ce şi Elizabeth ar fi făcut pentru fetele sale.

— Mulţumesc, spuse ea, ştiind că nu era destul.

Anita îi dădu cu blândeţe părul de pe ochi.

— Cu plăcere, Birdie.

Elizabeth o luă de mână.

— Vreau s-o luăm de la început.

Ochii Anitei se rotunjiră.

— Oh, vai…

Meghann veni lângă ele, într-o mână ţinea o carafă de plastic.

— Doamnelor, pot să vă tentez cu o mărgărită? Nu te teme, Anita, pot să te fac virgină.

Anita râse cu lacrimi, apoi îşi şterse ochii.

— N-ai cum să mă faci iar virgină, iubito, dar o mărgărită beau în mod sigur.

După aceea, petrecerea se dezlănţui. Muzica bubuia în boxele instalate pe verandă de Marge.

Elizabeth şi Meghann scoaseră în curte masa de bucătărie, în câteva minute o acoperiră cu mâncare –

stridii la grătar, scoici înăbuşite în unt, vin şi condimente, somon stropit cu lămâie, un castron de salată de paste şi o pâine de casă cu usturoi.

Elizabeth nu mai ţinea minte de când nu se mai distrase aşa. Dansau, vorbeau şi râdeau. Parcă avea iar douăzeci de ani.

Era la masă şi aranja tacâmurile când auzi o maşină.

Jack coti în Stormwatch Lane.

— Drumul ăsta tot îngrozitor e. îşi auzi încordarea din glas şi îşi dori să fi fost mai relaxat. Nu era destul că se apropiau de Birdie. *Nuuu.* Fetele aleseseră să-l trateze azi cu o tăcere aproape permanentă, în avion, Jamie abia dacă vorbise cu el.

Fetele vorbeau mult, de fapt, dar între ele. Remarcile lui plăpânde şi evident banale cădeau într-o fântână pustie.

Erau supărate pe el că uitase să le aştepte la aeroport. Asta înţelegea. Ce îl deranja era senzaţia sâcâitoare că era mai mult de atât. Că ăsta era un lucru… normal, şi el nu-şi dăduse seama până acum de adevărul relaţiei lor.

Ori de câte ori familia fusese laolaltă – la masă, de sărbători, în vacanţe – Birdie fusese acolo, însăilând într-un tot conversaţiile lor disparate.

Hei, Jack, i-ai spus lui Jamie de…

Jamie, tata ştie de…

Lui Jack îi păsase întotdeauna de imaginea generală a vieţii fetelor lui. Voise să ştie în ce credeau şi ce voiau să fie când vor fi mari şi ce fel de femei deveneau. Dar nu-l preocupaseră cu adevărat amănuntele vieţii lor de zi cu zi. Ăsta fusese teritoriul lui Elizabeth, însă acele amănunte alimentau conversaţia.

Acum, fără Elizabeth, între el şi fete se crease o distanţă. Nu ţinea minte destule lucruri despre viaţa lor obişnuită pentru a asigura o comunicare adevărată, şi se temea să spună ceva nepotrivit care ar fi putut trăda acest

lucru. Aşa că se limita la subiecte sigure.

— Avem noroc. E o zi frumoasă.

— Absolut, spuse Jamie de pe bancheta din spate. Nu-mi vine să cred că nu plouă.

Priveliştea îţi tăia răsuflarea, în cei doi ani în care trăise aici, Jack nu văzuse decât ploaie şi cer mohorât, îşi dorise mereu să găsească un mod de a pleca de aici, însă acum descoperea grandoarea şi minunăţia coastei.

Nu era de mirare că Elizabeth adora să trăiască aici. Locul era de o sălbăticie spectaculoasă. Cum de nu observase înainte această frumuseţe?

Luă ultima curbă şi încetini, în lungul aleii erau parcate câteva maşini. Când coborî din maşină, auzi muzica. Era un cântec disco vechi – poate Gloria Gaynor.

— Ar fi bine să ne luăm bagajele şi să urcăm.

— Vorbeşti de parcă am fi la poalele muntelui Rainier, tată.

Era Jamie, fireşte. Abia dacă o băgă în seamă. Inima îi bătea ca o tobă, gata să-i sară din piept.

Ar fi trebuit s-o sune. S-o pregătească.

Fetele puteau să fie o surpriză, însă ar fi trebuit s-o avertizeze că venea şi el.

Fetele fugiră înainte. Pomi şi el în urma lor, dar nu cu atâta viteză.

Când ajunseră în curte, le observară mai întâi pe femei. Stăteau în jurul mesei. El, însă, nici nu înregistra bine că Anita şi Meghann erau aici, când Elizabeth se întoarse.

Fetele alergară spre ea, ţipând.

Jack nu putu să se mişte. Ştiu dintr-odată cum era să te întorci de la război şi să vezi faţa femeii care fusese prima ta dragoste. Durea ca dracu’ să o privească, să fie aici, pe margine, uitându-se la o viaţă care fusese cândva a lui. Gândul la ce făcuse noaptea trecută cu Sally îl îmbolnăvea fizic.

Elizabeth era mai blondă, observă el, şi mai slabă. Pe obraz avea o dungă de vopsea galbenă, şi acest amănunt micuţ îl duse cu gândul la prima lor întâlnire.

— Vino încoace, tată! strigă Stephanie, făcându-i cu mâna.

Elizabeth ridică privirea şi dădu cu ochii de el. Jack înaintă spre ea, apoi o îmbrăţişă cu stângăcie.

— La mulţi ani, Birdie.

— Bună, Jack, spuse ea. Mă bucur să te văd.

Felul în care ea îi rosti numele avea o dulceaţă care îl tulbură. Când ea dădu să se retragă, lui îi fu greu să-i dea drumul din braţe.

Petrecerea se prelungi până noaptea. Când se înseră, Marge scoase o pungă de hârtie plină cu artificii şi coborâră cu toţii pe plajă să le aprindă.

Elizabeth rămase deoparte, urmărindu-şi fetele şi prietenele la lumina multicoloră a focurilor de artificii.

Jack stătea retras; aşa stătuse toată ziua. Oh, încercase să fie prietenos, dar păstrase distanţa. Elizabeth tocmai dădea să meargă la el, când Stephanie veni lângă ea.

— Aprinde şi tu câteva artificii. Doar e ziua ta.

Elizabeth râse.

— Sinceră să fiu, n-am făcut asta niciodată, scumpo. Stephanie o trase după ea, apoi se aplecă şi cotrobăi prin pungă. Scoase o chestie mică, dungată, în formă de rachetă.

— Înfige-o în nisip şi aprinde-o; apoi dă-te la o parte. Elizabeth aprinse fitilul, apoi se dădu în spate atât de repede încât se împiedică de o bucată de lemn adusă de valuri şi căzu. Artificiile zburară spre cer şi explodară într-o ploaie de scântei albe.

Era frumos, aşa cum probabil erau toate lucrurile periculoase.

În câteva minute, părăsiră plaja. Una câte una,

femeile se urcară în maşini şi plecară, inclusiv Anita şi Meghann, care se hotărâseră să-şi petreacă noaptea la Inn Between în Echo Beach.

Elizabeth rămase în curtea întunecată doar cu familia ei.

— Sunt sfârşită, spuse Stephanie. Suntem pe ora Coastei de Est, nu uitaţi. O luă pe Elizabeth pe după umeri, şi intrară toţi patru în casă.

Ea le conduse pe fete în camera de oaspeţi. Aceasta mirosea a Anita, a pudră de talc şi săculeţe cu levănţică. Jamie se trânti pe pat. Stephanie se întinse lângă ea.

— Petrecerea a însemnat enorm pentru mine, spuse Elizabeth. Mulţumesc.

— Ne-a fost dor de tine, spuse Jamie simplu, aruncându-şi pantofii din picioare, îşi scoase blugii şi se urcă în pat.

Stephanie ieşi. Când se întoarse, era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din flanelă şi avea faţa roz şi lucioasă. O sărută în trecere pe Elizabeth, apoi se sui în pat lângă sora ei.

Elizabeth nu era încă pregătită să plece, să dea ochii cu Jack.

— Vreau să-mi povesteşti despre noul tău iubit, Jamie.

— Asta e, spuse Stephanie, chicotind. Dacă o să înceapă să turuie despre omul cu jazz-ul şi „oh, ce ochi nemaipomeniţi”, am să adorm. Noapte bună, mamă. Se rostogoli pe o parte.

Elizabeth se aşeză pe podea şi se rezemă de perete.

— Povesteşte-mi, spuse ea.

Jamie dădu la o parte plapuma, şi se lăsă pe podea, lângă ea.

— De unde ai ştiut că tata era alesul?

Elizabeth îşi dădu capul pe spate şi se uită în tavan, unde un ventilator, rareori folosit, aduna praful.

— Primul sărut a contribuit în mare măsură la încheierea târgului, îşi aminti acum cum era să fii dus de val, să-ţi pierzi controlul. Ar fi renunţat la tot, pe atunci, ca să fie cu el.

Şi, în multe privinţe, chiar renunţase.

— Când tatăl tău m-a sărutat prima dată, am plâns.

— De ce?

— Cred că asta faci când cazi şi nu ai cum să aterizezi în siguranţă. Iubirea e un teritoriu periculos.

Jamie puse o mână pe umărul lui Elizabeth.

— Cred că m-am îndrăgostit de Michael. Asta mă sperie.

— Atunci, te maturizezi, puştoaico.

— Bănuiesc că mi-e teamă din cauza bunicului. Niciodată n-am ştiut că între viaţă şi moarte e un pas atât de mic.

Elizabeth o cuprinse cu un braţ şi o trase mai aproape. Mult timp nu spuse nimic, mângâind-o pe păr cum făcea cândva.

— Bunicul tău n-ar fi vrut să-ţi fie frică. Lui nu i-a fost niciodată.

— Asta îmi spun şi eu tot timpul, însă am un gol în suflet.

— Ştiu, iubito. O să-ţi mai treacă. Crede-mă. O să-ţi fie mereu dor de el, dar după un timp dorul nu o să mai fie o rană vie.

— El voia să particip la Olimpiadă. Asta mi-a spus de Crăciun. Iar eu nu pot să le învinge nici măcar pe fetele de la UVA.

— Lui nu-i păsa de Olimpiadă. Nu-i păsa decât de tine. Voia să fii fericită. I s-ar fi frânt inima dacă s-ar fi gândit că te laşi de înot din cauza lui.

Jamie se uită la ea.

— Pot să-ţi spun un secret?

— Sigur.

— De fapt, nu vreau să mă las de înot. Voiam doar atenţia tatii. Nu că am primit-o.

— Acum e puţin aiurit. Ai răbdare cu el. E mare lucru să-ţi împlineşti un vis.

— Ştiu. Doar că aş vrea să fie mai simplu, cred.

— Viaţa nu e întotdeauna simplă, Jamie. Cui îi pasă dacă descoperi că n-ai să înoţi niciodată cei trei sute de metri la fel de repede ca Hannah Toumilae? Important e să ştii că ai încercat.

— Deci ai să fii mândră de mine şi dacă n-am să câştig niciodată o întrecere?

— Acum vânezi complimente.

— Şi dacă pic examenul?

— Eşti pe cale să-l pici?

Jamie rânji.

— De fapt, nu. M-a ajutat Michael să evit pericolul. Am vrut doar să verific parametrii bunăvoinţei tale când eşti siropoasă.

— Eşti o fată bună, Jamie. Acum, la culcare!

Jamie o sărută pe obraz, apoi se sui în pat şi se cuibări lângă sora ei.

— Noapte bună, mamă. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Elizabeth se ridică şi stinse lumina, apoi coborî la parter.

Jack făcuse focul. Era evident că nu se simţea deloc la largul lui.

Ea se aşeză pe canapea, aproape dar nu lângă el.

O vreme, nu vorbi niciunul. Apoi, ea spuse:

— Înainte nu conteneam să vă amintesc de ziua mea.

— Ştim. El râse şi păru să se destindă, de parcă se temuse de ce avea să spună ea.

— Mereu credeam că o să uitaţi, şi îmi era groază de cum aveam să mă simt dacă se întâmpla asta. De ce făceam asta, Jack? De ce credeam că eram atât de

neimportantă?

El se întoarse cu faţa la ea, în ochii lui era o tristeţe pe care ea nu o văzuse de prea multe ori.

— Pentru că aş fi uitat. Nu în fiecare an, nici măcar în majoritatea anilor, dar la un moment dat s-ar fi întâmplat. Nu pentru că nu-mi păsa, ci pentru că n-a trebuit niciodată să mă gândesc la mine. Ai făcut-o mereu tu. Tu erai coloana mea vertebrală; mă ţineai în picioare. Oftă. Iar eu te-am considerat ca pe ceva de la sine înţeles.

Elizabeth ştia că acum câteva luni el n-ar fi gândit asta, darămite s-o spună.

— Cred că în ultimul timp amândoi am învăţat câte ceva despre noi înşine.

— Nu sunt tatăl care credeam că sunt. Păru mirat de această recunoaştere, de parcă nu intenţionase să-i dea glas. Fără tine, eu şi fetele nu avem despre ce să vorbim. Ele mă consideră un tâmpit.

Asta era o latură nouă la Jack, vulnerabilă. Ea îl schimba, oarecum, modificând balanţa puterii dintre ei. Acum parcă erau doi prieteni care vorbeau despre copiii lor.

— Au nouăsprezece şi douăzeci de ani, Jack; ele cred că toţi cei care îşi amintesc de Kennedy ar trebui să fie la azil. Pe vremuri aşa o tratam şi eu pe Anita.

— Jamie îşi dă ochii peste cap şi în faţa ta?

— Fireşte. De obicei înainte să spună: „Hei, mamă, vrei să cobori cu picioarele pe pământ?”. Iar Stephanie îmi aruncă privirea aia de căprioară rănită şi stă mută până iese ca ea.

— Tu cum rezolvi asta?

— Într-o zi bună, le ignor, într-o zi proastă, mă simt jignită. Din fericire, există mai multe zile bune decât proaste, îi văzu încruntătura şi întrebă: Ce e, Jack?

Trecură mai multe minute înainte ca el să răspundă.

— Va trebui să le spunem, nu-i aşa?

Ei îi veni să-l mângâie, dar ceva o reţinu. Frica, poate. Dacă îl atingea acum, când îşi simţea inima mărită şi sensibilă, s-ar fi putut ca povestea să reînceapă, iar ea nu era pregătită pentru asta. Călătoria ei nu se sfârşise încă.

— Da.

— Or să dea vina pe mine, să ştii.

— Am să le spun că a fost alegerea mea.

— Nu va conta.

— Au crescut, Jack. Vor înţelege. Şi n-o să pomenim de divorţ, ci doar de despărţire.

El zâmbi amar.

— Putem să le spunem orice vrem, dar nu sunt proaste. Am să le pierd.

Brusc, şi ei i se făcu frică.

— Poate n-ar trebui să le spunem. Poate n-or să observe că s-a schimbat ceva între noi.

El îi zâmbi cu tristeţe.

— Birdie, visătoarea mea. e

Ea nu ştia prea bine de ce, dar felul în care el spuse asta o făcu să-i vină a plânge.

— Noi n-am luat o decizie cu privire la viitor, Jack. Ne-am luat doar o pauză. Atâta tot, încă mai avem o şansă.

El o mângâie pe faţă cu blândeţe.

— Vreau să cred asta, Birdie.

— Şi eu. Era pe la sfârşitul după-amiezii de sâmbătă când izbucni scandalul.

Jamie stătea turceşte pe podea, lângă şemineu. Bărbia ei mică şi ascuţită împungea aerul cu expresia de buldog care, ştia Jack, însemna bucluc.

— În regulă, tipilor, daţi-i drumul.

Stephanie, în balansoarul din colţul camerei, păli vizibil.

— Vrei să întreb altfel? spuse Jamie cu glasul ridicat. Eu şi Steph nu suntem cretine. Ştim că între voi se petrece

ceva.

— Pe mine să nu mă bagi în treaba asta, spuse Stephanie.

Elizabeth, care stătea pe canapea, îşi vârî picioarele sub ea. Nu răspunse.

Evident, lăsa totul în seama lui Jack. Ăsta fusese întotdeauna şablonul lor. Elizabeth hotăra ce puteau şi ce nu puteau fetele să facă, iar Jack era tipul rău care aplica legea.

— Deci? întrebă Jamie din nou.

Fetele se uitară la Jack. Ele ştiau să toate veştile proaste veneau de la tata.

El îşi privi fetele iubite. Expresia încordată, gata de luptă a feţei lui Jamie era alterată de ochii deja trişti. Iar Stephanie nu-şi ridica privirea de la mâinile adunate în poală.

Gândul de a le spune, de a rosti cu glas tare cuvintele otrăvitoare îl făcea să-i fie rău de la stomac. Ele aveau să îşi amintească întotdeauna că glasul lui fusese cel care le destrămase familia.

Nu putea s-o facă.

Era atât de îngheţat de spaimă încât nici nu observă când Elizabeth se ridică şi, înconjurând canapeaua, veni în spatele lui.

— Ştiu că voi, fetelor, simţiţi că ceva nu e normal în relaţia dintre mine şi tatăl vostru, spuse ea. Glasul ei era surprinzător de calm.

Lui nu-i venea să creadă că ea avea s-o facă. *Birdie.* Femeia care fugea de conflicte şi nu putea să ia o decizie nici să-şi salveze viaţa… femeia care s-ar fi aşezat în faţa trenului pentru a salva viaţa fetelor ei.

— Ăsta e un eufemism, spuse cu încăpăţânare Jamie. Ştim că tata a dormit azi-noapte pe canapea.

— Oamenii care se iubesc se mai ceartă, Jamie, spuse Stephanie, ridicând privirea. Asta e tot, nu-i aşa?

Mâna lui Elizabeth se strânse pe umărul lui Jack. Lui îi trecu prin cap să-şi pună mâna pe a ei, dar era paralizat de ceea ce se petrecea. Abia putea să respire.

— E puţin mai mult decât o ceartă, spuse Elizabeth. Adevărul e că tatăl vostru şi cu mine ne-am despărţit.

Stephanie rămase cu gura căscată. Culoarea îi dispăru din obraji.

— Oh, Doamne!

— Ştiam că e greu de auzit asta, spuse repede Elizabeth. Şi va trebui să lucrăm împreună pentru a depăşi situaţia, dar vom reuşi, întotdeauna vom fi o familie, indiferent ce se va întâmpla.

— Oh, asta-i nemaipomenit! Vom *fi întotdeauna* o familie. Ce tâmpenie! Jamie sări în picioare. Respira greu, şi Jack vedea că era aproape să plângă. Este exa-l ca atunci când un tip îţi cere să fiţi doar prieteni. Asta înseamnă că el are deja altă iubită.

Strânsoarea lui Elizabeth deveni dureroasă.

— Iubito, lasă-ne să explicăm.

— Nici vorbă, îmi ajunge ce am auzit.

— Ascultă-ne, te rog. Tatăl vostru şi cu mine eram foarte tineri când ne-am căsătorit, spuse Elizabeth.

Stephanie ridică repede capul.

— Ăsta e motivul vostru? Că v-aţi căsătorit prea tineri? Eu credeam… vreau să spun că voi întotdeauna… Oh, la dracu'! izbucni în lacrimi.

Asta îi sfâşie inima lui Jack. Nimic nu-l duruse atât de tare. Nimic. Niciodată.

— Iubito… Nu ştia ce să spună. Se uită neajutorat la Birdie. Ea se uită la el; gura ei tremura. Şi atunci faţa ei frumoasă se schimonosi.

Jack nu gândi. Se aplecă într-o parte şi o trase în braţele lui.

— Vom depăşi asta, şopti el pe obrazul ei ud.

Niciodată nu o iubise mai mult ca acum. Ea fusese

mai tare decât el în treaba asta, şi acum el simţea preţul acelei tării. Se sfâşia ca o cârpă veche în braţele lui.

El se uită la fiicele lui şi ştiu că niciodată nu avea să uite acest moment.

Ăsta era preţul pentru fiecare alegere proastă pe care o făcuse. Şi dintre toate alegerile proaste, niciuna nu era mai rea decât că n-o iubise pe Birdie destul ca să lupte pentru căsnicia lor.

— E greu pentru noi toţi, spuse el. Cuvintele ieşeau cu hopuri; era ca un orb care îşi croia drum pe pipăite printr-un coridor întortocheat. Dar noi vă iubim. Se uită la Birdie, şi îşi dădu toată silinţa să nu plângă. Şi ne iubim. Deocamdată, asta e tot ce ştim. Voi fie ne ajutaţi să trecem prin asta, fie ne întoarceţi spatele. Sunteţi mari acum. Nu vă mai putem controla. Glasul aproape i se frânse. Însă acum avem nevoie de voi. Poate mai mult ca niciodată. Trebuie să fim o familie.

Asta lăsă fără vânt pânzele lui Jamie. Supărarea se scurse din ea; căzu mototol în genunchi, şoptind ceva ce Jack nu auzi.

Elizabeth se lăsă pe podea lângă ea.

— Fetele mele, şopti ea.

Jamie şi Stephanie se repeziră la ea. Se agăţară una de alta, plângând.

Jack se uita cu jind la ele. Îi venea să li se alăture, să facă parte şi el din acel cerc interior, dar nu se putea mişca. Ele fuseseră întotdeauna un trio în primul rând, şi abia apoi o familie.

Jamie fii prima care ridică privirea spre el. Jamie, prinţesa lui războinică, a cărei faţă era acum răvăşită de durere.

— Tati, atât spuse ea, întinzând mâna.

Nu-i mai spusese aşa de ani de zile.

Elizabeth întinse mâna prin spatele ei, căutând mâna lui Jack. Când o găsi, o strânse tare.

El se lăsă în genunchi şi le luă pe toate în braţe.

Elizabeth se simţea de parcă tocmai făcuse două ture cu tiribomba. Stătea în leagănul de pe verandă, alunecând înainte şi înapoi. Luna plină arginta valurile oceanului.

Ultimele patru ore fuseseră cele mai rele din viaţa ei.

Stătuseră toţi împreună, plângând şi râzând, alternativ. Jamie oscilase între furie şi disperare; Stephanie tăcuse cu încăpăţânare, refuzând să accepte că părinţii ei ar putea să nu mai fie împreună.

Acum, în sfârşit, fetele se duseseră la culcare.

Auzi uşa de plasă deschizându-se şi închizându-se.

Jack ieşi pe terasă. Cu un oftat, se trânti în leagăn, lângă ea. Lanţurile gemură sub greutatea lui.

Elizabeth se înfăşură mai bine în pătura de lână.

— Trebuia să le fi minţit.

— Nu ştiu cum ai avut curajul să le spui, răspunse el. Când au început să plângă… la dracu', a fost îngrozitor.

— E vina mea, spuse ea. Eu am refuzat să merg la New York. Eu am scris scrisoarea aia. Eu trebuia să fiu cea care să le spună.

— Amândoi ştim care e situaţia, Birdie. E un lucru pe care l-am făcut împreună.

Acele câteva cuvinte însemnau foarte mult pentru ea. El lua pe umeri o parte din vinovăţia ei.

— Tot te mai iubesc, spuse ea, dându-şi seama dintr-odată că era adevărat. Că fusese întotdeauna adevărat. Se întoarse spre el. Până în seara asta, uitasem.

El o privi drept.

— Ani de zile te-am întrebat ce nu merge. Nu mi-ai răspuns niciodată cu adevărat, nu-i aşa?

— Tu nu ştii cum e să dispari, Jack. Cum ai putea să ştii? Tu ai fost mereu foarte încrezător, foarte sigur pe tine.

— Glumeşti, Birdie? Am trecut de la vedeta supremă din NFL la nimeni. Nimeni.

— Asta e altceva. Eu vorbesc despre cine eşti tu în

interior. Nu despre slujba ta.

— N-ai înţeles niciodată. Pentru un bărbat, ce faci aia eşti. Când am pierdut fotbalul, m-am pierdut pe mine.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

— Cum aş fi putut? îmi era ruşine, şi ştiam cum fusese pentru tine să fii nevastă de jucător.

El avea dreptate. Ea ajunsese să urască fotbalul; cu cât îi mergea lui mai bine în sport, cu atât se îndepărta de familie.

Aşa că nu-i fusese alături când avusese nevoie de ea.

— Îmi pare rău, Jack.

— Să nu spui aşa ceva. Am irosit prea mulţi ani cu asta.

— Nu i-am irosit, spuse ea încetişor. Ne-am sprijinit unul pe altul timp de douăzeci şi patru de ani. Am clădit o casă şi un cămin care a fost un loc sigur şi fericit. Am făcut două fete frumoase şi iubitoare. Reuşi să schiţeze un zâmbet. Nu e prea rău pentru doi puşti care au fugit să se căsătorească în ultimul semestru de colegiu. Au existat foarte mulţi ani când credeam că avem totul.

El se ridică şi îi întinse mâna. Ea i-o luă şi o strânse atât de tare încât îi trosniră oasele.

— Eşti ceva aparte, ştii asta, Birdie?

Nu i-o mai spusese niciodată. Complimentul însemna enorm pentru ea.

— Şi tu.

— Noapte bună, Birdie.

— Noapte bună.

Ea se duse la culcare singură.

Jack intră în parcarea subterană a aeroportului. Când opri motorul maşinii închiriate, tăcerea îl asurzi.

Jamie şi Stephanie stăteau pe bancheta din spate, ghemuite una în cealaltă.

El se uită în oglinda retrovizoare.

— Ar fi bine să ne punem în mişcare. Nu vreţi să

pierdeţi avionul.

— Asta sigur, spuse Jamie deschizând portiera. Vrem să ieşim dracului din statul ăsta.

Stephanie îi aruncă lui Jack o privire compătimitoare, apoi coborî din maşină după sora ei. Nu-l aşteptară pe Jack. Porniră spre terminal, mergând atât de repede de parcă fugeau de la locul unei crime.

Cu un oftat, Jack le urmă.

La poartă, fură nevoite să se oprească. Jamie se întoarse în sfârşit către el. O secundă, privirile li se întâlniră şi armura ei slăbi. Jack văzu în ochii ei albaştri o durere atât de adâncă încât se clătină. Fata suferea al naibii de mult…

Iar el şi Birdie provocaseră asta. Simţi în inimă o durere, un amestec de vinovăţie, ruşine şi regret. Mai ales regret.

— Jamie, spuse el, apropiindu-se de ea cu braţele întinse.

— Să nu mă atingi acum, spuse ea tare, îndepărtându-se de el.

El cunoscu atunci adevărul unei inimi zdrobite; nu era o metaforă. Durea mai mult decât putea să doară vreodată un genunchi distrus.

— Îmi pare rău, Jamie. Ne pare rău.

Faţa lui Jamie se încreţi. Păru nesigură pe picioare.

— Fie şi-un lup mâncat de oaie. Se întoarse şi se îndepărtă cu paşi apăsaţi. Nu se uită înapoi nici când ajunse la uşa culoarului.

— O ştii pe Jamie, spuse Stephanie. Când se sperie devine ţâfnoasă.

Lui Jack îi veni să spună *şi eu sunt speriat*, dar nu ştia să fie chiar atât de sincer cu fetele lui. Sarcina lui era să fie tăria familiei.

— Cred că toţi suntem speriaţi.

Stephanie îşi dădea toată silinţa să nu plângă. Pentru

un tată era cumplit să vadă aşa ceva.

— E ca şi cum ai descoperi într-o zi că eşti schizofrenic. Tot în ce ai crezut devine suspect. Nu ştiu să trăiesc într-o lume în care familia noastră e sfărâmată.

— Continuă să crezi în noi toţi, Steph, într-o zi ai să înţelegi. Mama şi cu mine suntem împreună de când eram de vârsta ta. Asta înseamnă foarte mult. Lucrurile… se acumulează. Dar noi nici măcar nu vorbim de divorţ.

Stephanie se uită la el cu speranţă.

— Noi am crezut că minţiţi în privinţa asta.

— Nu. Ne-am luat doar o mică pauză; asta-i tot deocamdată.

— Oh.

În fundal, o voce anunţă la difuzor îmbarcarea pentru zborul 967.

Jack se uită în direcţia lui Jamie. Era cu spatele la el. Stephanie îi urmări privirea.

— E cu adevărat supărată pe tine şi pe mama. Ai văzut-o acasă? N-a vrut s-o lase pe mama să vină cu noi la aeroport. Niciodată n-am văzut-o atât de furioasă.

— Mă întreb cât o să evite să vorbească cu noi.

— Jamie? Cât e până se topeşte calota polară?

— Ai grijă de ea. Şi de tine. Te iubesc, Stephie.

— Să fii sincer cu noi, tată, bine? Dacă e vremea să încetăm a mai spera, spune-ne.

— Promit. Văzu după faţa ei că spusese ce nu trebuia. Bineînţeles, în trecut, promisiunile lui nu însemnaseră mare lucru. Era încă o schimbare pe care trebuia s-o facă pe viitor.

— Pa, tată. Stephanie îşi puse pe umăr geanta de voiaj şi se grăbi spre Jamie. Urcară amândouă în avion, fără să privească înapoi.

Jack se duse la fereastră şi se uită afară. Avionul decola, încet, Jack se îndreptă spre poarta lui.

Vremea frumoasă de primăvară ţinu până la sfârşitul

lui martie. Apoi, ploile se întoarseră ca o răzbunare. Elizabeth se ducea zilnic la cutia poştală, cu pelerină de ploaie, cizme până la genunchi şi speranţe mari. De cele mai multe ori se întorcea cu mâna goală. Stephanie îi scrisese de două ori în ultimele săptămâni. Scrisori scurte, care conţineau întrebări arzătoare, fără răspuns.

Cine pe cine nu mai iubeşte?

Ne-aţi minţit atâţia ani?

Vreţi să divorţaţi?

Întrebările căutau siguranţă în vremuri nesigure. Elizabeth ştia că răspunsurile ei erau prea vagi pentru a fi de mare ajutor. Cum putea fi altfel? Unele subiecte erau învăluite în ceaţă de prea mulţi ani.

Jamie nu-i scrisese deloc. Nici nu răspunsese la mesajele pe care i le lăsase Elizabeth pe robot.

Elizabeth fusese mereu foarte apropiată de fete. Această distanţă nouă – şi supărarea şi durerea lor – era aproape insuportabilă. Vechea Birdie s-ar fi năruit sub propria greutate, dar versiunea sa mai nouă, mai puternică ştia ce ştia. Uneori o femeie trebuie să lupte pentru nevoile ei, chiar şi împotriva propriilor copii. Şi totuşi, tăcerea o rodea, nu putea să mai doarmă.

— Ar fi fost mai bine să le mint… sau să mă întorc la Jack, îi spuse Elizabeth Anitei, poate pentru a suta oară de la petrecerea aniversară. Puteam să mă mut la New York şi să-mi reiau vechea viaţă. Toată lumea ar fi fost fericită. Se îndepărtă cu un pas de şevalet, se încruntă, apoi adăugă o tuşă de purpuriu apusului de soare. Era pictura pe care o începuse în seara în care venise Anita. Terminase patru din lucrările pentru Stormy Weather Arts Festival, dar ploile o forţară să se retragă în casă. Aşa că îşi întoarse atenţia la portret.

Anita stătea la masa din bucătărie şi tricota.

— Nu cred că toată lumea ar fi fost fericită, spuse ea.

— Atunci, toţi *ceilalţi*, spuse Elizabeth, admirându-şi

iar opera. Era încântătoare. Poate cea mai bună lucrare pe care o făcuse vreodată, în regulă. Asta e. Am terminat.

— Pot s-o văd şi eu, în sfârşit?

Elizabeth se simţi brusc emoţionată. Una era să fii mulţumit de arta ta, şi altceva să o arăţi. Se dădu la o parte şi îşi lăsă mama vitregă să stea în faţa şevaletului.

Anita rămase acolo o veşnicie, fără o vorbă.

— Nu-ţi place. Ştiu că culorile apusului sunt puţin prea vii; am vrut să-ţi accentuez dulceaţa exagerând lumea din jurul tău. Uite, cerul parcă îşi trage culoarea din tine, lăsându-te puţin mai palidă.

Elizabeth îşi studie opera în căutare de defecte, în ea, Anita arăta fragilă şi eterică, şi totuşi cumva puternică, precum o regină bătrână de la curtea regelui Arthur. Ochii ei cenuşii aveau o urmă vagă de tristeţe, deşi aluzia unui zâmbet îi arcuia buzele.

— Poate crezi că ţi-am făcut prea multe riduri. M-am gândit…

Anita îi atinse braţul, tot fără un cuvânt.

— Spune ceva. Te rog.

— Niciodată n-am fost aşa frumoasă, spuse Anita cu glas răguşit.

— Ba da, eşti.

— Doamne, tare aş vrea să fi văzut tatăl tău tabloul ăsta. L-ar fi pus pe perete, şi ar fi avut grijă să-l vadă toată lumea. „Intraţi să vedeţi ce a făcut fetiţa mea”, le-ar fi spus el musafirilor. Anita se întoarse, în sfârşit, spre ea. Presupun că acum eu am să spun asta.

În prima joi din aprilie, Elizabeth se duse la colegiul din Echo Beach. Găsi un loc aproape de intrare şi parcă. Lumina unui felinar de stradă din apropiere se revărsa în maşină, îmbrăcând totul într-o strălucire bizară, alb-albastră.

De pe locul din dreapta, Anita îi aruncă o privire nervoasă.

— Nu ştiu dacă e bine să merg la întrunirea asta, Birdie, spuse ea, frângându-şi mâinile. Niciodată nu mi-am expus problemele în public.

— O să te ajute, Anita. Sincer, înainte le numeam pe femeile astea femei fără pasiuni, dar nu sunt. Sunt exact ca noi.

Anita nu păru convinsă.

— În regulă.

Coborâră din maşină şi intrară pe uşile duble, din metal portocaliu, în faţa lor se întindea un culoar larg, punctat ici şi colo cu uşi albastre.

Anita se opri.

Elizabeth o luă de mână şi o strânse uşor.

— Vino.

În faţa uşii închise, se uită o dată la Anita.

— Eşti pregătită?

— Arăt eu pregătită? Nu, nu sunt, dar am de ales? îşi umflă pieptul amplu şi ridică bărbia.

Elizabeth deschise uşa şi intră, trăgând-o pe Anita după ea.

Primul lucru pe care îl observă fură baloanele. Baloane frumoase, umplute cu heliu, atârnau în aer, legate de scaune. Câteva mai rebele se eliberaseră şi stăteau lipite de tavan.

— A venit! strigă cineva şi, deodată, femeile din cameră se adunară grămadă şi începură să bată din palme.

Elizabeth se uită la Anita.

— Cred că le place când aduci un nou membru.

Sarah Taylor se desprinse din grup, zâmbind larg, într-o rochie de un galben aprins, semăna cu o rază de soare pe fundalul cenuşiu al pereţilor.

— Ai încercat să păstrezi secret, Elizabeth. Urât din partea ta.

Elizabeth habar n-avea despre ce vorbea ea.

Joey veni în faţă.

— Am văzut în ziar. Nu mi-a venit să cred. Nouă nu ne-ai spus.

Mina fu următoarea.

— Joey m-a sunat imediat. M-am dus şi am cumpărat un ziar, şi am văzut şi eu. Am sunat-o de îndată pe Sarah.

Fran zâmbi.

— Când am văzut… Faţa i se schimonosi, de parcă era gata să plângă… M-am dus direct şi m-am înscris în corul ăla. Primul meu concert e duminica viitoare.

Singura care nu spuse nimic fii Kim. Ea stătea în fundul clasei, lângă automatul de cafea, îmbrăcată ca de obicei în negru, jucându-se cu un pachet de ţigări.

— Ce tot vorbiţi voi acolo? întrebă Elizabeth.

— Expoziţia de artă, spuse Joey.

În cameră se lăsă tăcerea.

Obrajii lui Elizabeth se încinseră.

— Oh. Asta.

Anita o strânse de mână, îmbărbătând-o.

— Suntem foarte mândre de tine, spuse Mina, îţi trebuie mare curaj să semnezi pentru asta.

— Muşchi de oţel, aprobă Fran.

Joey îi zâmbi.

— Mi-ai dat speranţă, Elizabeth. M-am înscris la un curs de igienă dentară. M-am gândit că dacă tu poţi s-o faci, pot şi eu.

— Dar eu sunt speriată de moarte, spuse Elizabeth.

— Nu înţelegi? spuse Fran. De asta suntem atât de mândre de tine.

Elizabeth îşi simţi dintr-odată emoţiile mult prea mari pentru corpul ei.

— Ei bine… vă mulţumesc.

— Cine e prietena ta? întrebă Sarah.

Elizabeth se întoarse spre Anita.

— Ea e mama mea vitregă, Anita.

— Bine ai venit în grupul nostru, Anita, spuse Sarah.

— Mi-am pierdut de curând bărbatul, spuse dintr-o suflare Anita, de parcă voia să scape cât mai repede de „rândul” ei. Râse nervos. De fapt, nu l-am pierdut. A… murit.

Mina păşi în faţă şi o luă de braţ.

— Vino să stai lângă mine. Am să-ţi povestesc despre Bill al meu şi despre cum învăţ să-mi găsesc o viaţă a mea.

Elizabeth mai vorbi un timp cu femeile, apoi se duse în fundul clasei la masa cu mâncare. Kim stătea în picioare lângă automatul de cafea.

— Bună, spuse Elizabeth.

Kim se uită la ea cu ochii ei înguşti, puternic machiaţi.

— Cum va fi să dai greş?

Era întrebarea pe care Elizabeth o rumegase la fiecare masă. De săptămâni întregi îşi făcea griji în privinţa asta, punându-şi la îndoială alegerea şi talentul.

— Mă aştept să dau greş.

— Şi o faci oricum?

Elizabeth ridică din umeri.

— Ani la rând am dat greş prin omisiune. Nu cred că poate exista ceva mai rău.

Kim îşi agăţă pe umăr poşeta.

— Ştiu şi eu, Elizabeth… De fiecare dată când cred că viaţa nu poate deveni mai rea, soţul meu îmi trimite un nou set de acte. Dar baftă. Cred că cuiva trebuie să i se întâmple şi lucruri bune.

Elizabeth încă mai încerca să găsească un răspuns, când Kim trecu pe lângă ea şi părăsi clasa. PRIMĂVARA

Atracţia a ceea ce este îndepărtat şi greu este înşelătoare.

Prilejul cel mare este unde eşti tu.

— John Burroughs

26

Elizabeth era o epavă.

Noaptea trecută nu dormise mai mult de două ore. Se sucise, se răsucise şi transpirase. Ba şi plânsese, deşi nu ştia dacă de frică sau de frustrare. Ceea ce însă ştia era că Stormy Weather Arts Festival se deschidea oficial în mai puţin de o oră, iar ea – proasta – fusese de acord să arate lumii picturile ei.

— Am fost beată? bombăni ea în timp ce se schimba pentru a treia oară.

Nu se putea hotărî cu ce să se îmbrace.

Se lăsă pe podeaua rece de lemn, în faţa canapelei. Nu mai ţinea minte de când nu-i mai fusese atât de frică. Azi avea să eşueze în mod lamentabil. Şi pe urmă? Se luptase din greu pentru viaţa asta nouă a ei. Ieşise din căsnicie şi îşi făurise propriul drum. Pusese mâna pe vechile ei pensule şi făcuse ceea ce era de neconceput: visase.

— Vino-ţi în fire, Birdie.

Se duse în dormitor şi se schimbă într-o rochie tricotată neagră, lungă până la glezne, punându-şi o curea de piele cu model îndrăzneţ, îşi lăsă părul pe umeri (în caz că trebuia să se ascundă după el) şi se uită în oglindă.

Faţa ei era de mărimea unei mingi de volei.

Îşi înăbuşi dorinţa de a geme tare şi se concentra asupra unui singur lucru. Mai întâi fondul de ten, îşi puse mai mult decât de obicei, apoi adăugă fardul de obraz şi rimei. Când termină, semăna iar a om.

Telefonul sună la opt patruzeci şi cinci.

— Alo?

— Mă temeam că n-ai să răspunzi, spuse Meg. Eşti bine?

— Aş prefera să-mi smulg unghiile de la picioare decât să mă duc azi la galerie. Nu îmi vine să cred că am acceptat să fac asta.

— Doamne, tare aş vrea să fi putut să fiu şi eu acolo, îmi pare foarte rău.

— De fapt, mă bucur că ai treabă. Am să te sun când se termină.

— Birdie?

— Da?

— Eşti eroul meu. Să nu uiţi asta. Sunt foarte mândră de tine. Ziua de azi o să-ţi schimbe viaţa.

Din păcate, în clipa de faţă, nu era uşor de crezut.

— Mulţumesc, Meg.

Mai vorbiră câteva clipe, apoi Elizabeth spuse la revedere şi închise. Căută prin sertare un colier potrivit, în cele din urmă găsi ce voia: un trifoi cu patru foi din turcoaz pe care i-l cumpărase Jack când primise slujba din Albuquerque. *Ăsta înseamnă noroc, iubito*, spusese el.

După ce şi-l puse, aruncă o ultimă privire în oglindă, apoi coborî la parter.

Anita era deja lângă uşa din faţă. Purta un costum-pantalon drăguţ, violet. Părul ei alb ca zăpada era prins la ceafă într-un coc voluminos.

— Cum te simţi? întrebă ea.

— Ca dracu'. Poate n-ar trebui să merg. Arta ar trebui să se vândă singură, nu-i aşa? Nimic nu e mai jalnic ca o femeie între două vârste care plânge în public. Oh, Doamne, dacă vomit?

Anita se apropie de ea şi o apucă de umeri.

— Respiră.

Elizabeth făcu ce i se spuse.

— Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.

Elizabeth se destinse puţin.

— Mulţumesc, spuse ea, tot tremurat.

Anita băgă mâna în buzunar, apoi îi arătă, în palmă avea o mică piatră cenuşie, lucioasă ca oglinda, cu st am ruginii, negre şi verzi.

— Asta e piatra care alungă grijile, a tatălui tău. O purta mereu în buzunar. Spunea în glumă că atunci când te-ai născut tu avea mărimea unei bile de popice, şi el a

tocit-o până a ajuns o pietricică.

Elizabeth nu şi-l putea imagina pe tatăl ei temându-se de ceva, darămite să care în buzunar o piatră de alungat grijile.

— Tuturor ne e frică, spuse Anita. Tot ce contează e să mergi mai departe.

Elizabeth luă piatra. Atingerea ei o calmă.

— Mulţumesc, spuse ea, îmbrăţişându-şi mama vitregă.

— Ar fi bine s-o luăm din loc, să nu întârziem.

Tot drumul Elizabeth se concentră asupra respiraţiei.

Echo Beach era gătit de sărbătoare. Pretutindeni erau banere şi baloane. Vremea era surprinzător de frumoasă; nori cenuşii şi adieri reci, dar fără ploaie. Pe strada principală îngustă, se plimbau turişti în canadiene matlasate şi cizme până la genunchi. Plaja era înţesată de oameni care înălţau zmeie, câini care alergau şi copii construind castele de nisip.

Elizabeth stătea pe trotuarul de peste drum de Eclectica.

Un afiş alb umplea vitrina. Pe el scria: EXPOZIŢIA PICTORIŢEI LOCALE ELIZABETH SHORE.

— Cred că o să mi se facă rău.

— Ba n-o să ţi se facă, spuse Anita. Eşti fata lui Edward Rhodes. Nici vorbă să vomiţi în public. Să mergem.

— Elizabeth! Marge stătea lângă galerie, fluturându-şi braţele. Purta o rochie cu talie joasă, de culoarea stafidelor, şi sandale. Avea părul împletit în două cozi groase. Grăbeşte-te! strigă ea, apoi dispăru înăuntru.

Elizabeth traversă strada, în faţa galeriei, se opri. Picioarele ei refuzau să înainteze.

— Baftă, scumpo, spuse Anita şi o împinse în galerie, înăuntru aştepta Grupul de sprijin al femeilor fără pasiuni.

La intrarea ei, izbucniră în aplauze.

Elizabeth se opri.

— Bună, fetelor, spuse ea, detestându-şi tremurul din glas. Drăguţ din partea voastră că aţi venit.

Mina chicoti.

— Eşti noua noastră eroină. O să te punem pe antetul grupului.

Joey zâmbi.

— Eu aş fi cumpărat o pictură de-a ta, dar bacşişurile mele nu sunt atât de mari. Cred că, în schimb, am să te pun să-mi dai un autograf pe un şerveţel.

Apoi toate începură să vorbească deodată.

— Lucrările tale sunt incredibile!

— Uimitor! Când ai început să pictezi?

— Sunt grozave! Unde ai învăţat să faci asta?

Elizabeth nu apuca să răspundă la nicio întrebare, însă nu conta. Entuziasmul lor era exact balsamul de care avea nevoie ca să-şi calmeze nervii greu încercaţi. Pentru prima dată după multe ore, se destinse destul ca să poată spera.

Ba chiar îşi permise să viseze la succes. *O cronică minunată în Echo Location... lucrările ei vândute toate... o solicitare de la o galerie mai mare din Portland sau San Francisco...*

— Elizabeth, spuse nerăbdătoare Marge, de parcă ar fi spus-o de mai multe ori.

— Poftim? În?

Marge ţinea în mâini un buchet de trandafiri.

— Ăştia sunt pentru tine.

— Oh, nu trebuia să faci asta.

Marge îi zâmbi hâtru.

— Nu sunt de la mine, îi întinse florile.

Pe cartonaşul din buchet scria: Suntem supărate, dar tot te iubim. Baftă. Jamie şi Stephanie. P.S. Suntem mândre de tine.

Mândre de tine. Cuvintele se înceţoşară sub ochii ei.

Anita veni mai aproape.

— Eu le-am spus. Sper să nu te superi.

Lui Elizabeth îi veni s-o ia în braţe, dar nu putu să se mişte. Trebui să facă apel la toată voinţa ei să nu plângă.

— Nu mă supăr, şopti ea răguşit. Mulţumesc, Anita.

Mama ei vitregă îi strânse uşor braţul.

— Totul o să fie bine.

Lui Elizabeth mai că nu-i venea să creadă că era cu florile în braţe şi cu mama ei vitregă alături.

Marge începu să pună gustările, în câteva minute, mica galerie mirosea ca un bistro.

La zece, străzile erau înţesate de turişti şi localnici, în parcarea agenţiei Windermere Realty, o orchestră cânta melodii vechi, începuse să plouă abia simţit.

Străinii de oraş cumpărau comete cu îngheţată şi zmeie, tricouri, covoraşe şi podoabe de Crăciun confecţionate din lemn şi iarbă de mare uscată. Mai cumpărau şi clopoţei de vânt şi picturi în acuarelă cu ţărmul.

Ce nu cumpărau erau lucrările lui Elizabeth.

Pe măsură ce ziua trecea, lucrul ăsta era tot mai evident şi sâcâitor ca o durere de dinţi. Marge stătea la casă, socotind vânzările. Pereţii din jurul lucrărilor lui Elizabeth se goleau.

Joey plecă prima. Spuse că trebuia să ajungă la lucru, dar Elizabeth văzuse compasiunea din ochii noii ei prietene.

Pe la două, Fran pomeni ceva despre luarea copiilor, şi apoi dispăru. O oră mai târziu, Mina se duse la piaţă după alţi hot dog pitici, deşi rămăseseră o mulţime. Singura care nu inventă niciun pretext fu Anita; ea stătea pe un taburet într-un colţ, tricotând de ochii lumii, dar Elizabeth ştia că de fapt mama ei vitregă stătea cu ochii pe ea, aşteptând să cedeze.

Elizabeth stătea rezemată de perete, îmbrăţişându-se

atât de strâns că abia putea să respire, dar se ţinea atât de dreapta încât o dureau încheieturile. Zâmbetul n-o părăsi nicio clipă.

Fusese tâmpită să se aştepte la altceva. Recunoscu acea mică dezamăgire, apoi o puse deoparte. Asta nu era o greşeală pe care o făcuse din nou, şi nu avea rost să aibă remuşcări. Ce era făcut era bun făcut.

Iar dacă se simţea tot atât de fragilă ca un şerveţel umed, şi asta avea să treacă. Atâta timp cât nu făcea nicio mişcare bruscă, avea să treacă cu bine restul zilei. La fel şi noaptea, şi ziua următoare, şi aşa mai departe. Aşa era viaţa. Diseară avea să se ducă acasă, să-şi pună în cutie picturile şi să încerce să uite că se deranjase să picteze.

Se auzi clopoţelul de deasupra uşii. Se întări să zâmbească încă unei persoane care nu voia lucrările ei.

Daniel stătea în prag, umplând cadrul uşii. Soarele îi poleia părul blond.

— Cum merge? întrebă el, venind spre ea.

— Nu prea bine. De fapt, e un eufemism.

El trecu pe lângă ea şi se opri în faţa lucrărilor ei. Era greu să le rateze; toţi ceilalţi pereţi erau goi, în cele din urmă, se întoarse spre ea.

— Sunt frumoase. Ai un talent cu adevărat remarcabil.

— Oh, da. Ştiu. Autocontrolul ei atârna de un fir de păr, înainte ca el să apuce să-i vadă slăbiciunea, fugi din galerie.

Afară, reuşi să respire cum trebuie.

El veni după ea.

— Ce zici de o cafea cu lapte?

— Grozav.

Porniră împreună pe strada aglomerată. La cofetărie, el cumpără două comete cu îngheţată şi două cafele cu lapte. Apoi merseră pe promenadă şi se aşezară pe o bancă de ciment.

Elizabeth se uita lung la cornetul ei, de parcă pacea lumii putea fi găsită într-o cupă de ciocolată cu mentă.

— N-are de ce să-ţi fie ruşine, spuse el în cele din urmă.

— Ştiu. Aprobarea suna găunos, chiar şi pentru urechile ei. E mai degrabă o formă de depresie.

— Credeai că o să fie uşor?

— Credeam că am să vând *ceva.*

El îi atinse obrazul, forţând-o cu blândeţe să se uite la el.

— Contează atât de mult asta?

— Nu, dar, oh, *la dracu'* 7 Lacrimile pe care şi le reţinuse toată ziua izbucniră.

Daniel o luă în braţe. O mângâie pe păr şi o lăsă să plângă, în cele din urmă, ea se retrase, sughiţând şi simţindu-se ca o proastă.

— Iartă-mă. A fost o zi cumplită.

— Nu te lăsa, Birdie. Ai talent. Am ştiut-o de prima dată când te-am văzut pictând. Cred că înainte ai renunţat prea uşor.

Ea îşi dădu seama brusc că era în braţele lui, că el o ţinea strâns, îi simţea răsuflarea pe frunte, încet, ridică privirea.

El îi luă faţa în mâini şi îi şterse lacrimile cu degetele mari.

— Ţi-a trebuit curaj ca să-ţi expui azi lucrările. Ştiu. Nimic nu e mai rău decât să stai despuiat în public şi să spui *Iată-mă.*

Ea se uită la gura lui. Tot ce auzi fu „Despuiat".

— Ar trebui să fii mândră de tine, Elizabeth. Orice altceva ar fi o crimă. Se aplecă spre ea.

Ea văzu sărutul venind şi îşi făcu curaj. Inima ei o luă la galop. *Oh, Doamne…*

Buzele lui se lipiră de ale ei, limba lui pătrunse cu blândeţe în gura ei. El avea gust de cafea şi mentă.

Elizabeth îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îl trase mai aproape.

Şi… nimic. Niciun 4 Iulie, niciun foc de artificii.

Sărutul luă sfârşit şi el se retrase, încruntat.

— N-a fost bine, aşa-i? întrebă el, încercând să zâmbească.

Femeia era surprinsă.

— Cred că sunt mai măritată decât credeam.

— Păcat. Se ridică şi o trase în picioare. Apoi o luă de mână şi plecară.

Elizabeth îşi dădu seama o secundă prea târziu unde o ducea el, îl strânse puternic de mână, încercând să-l oprească.

El o trase înainte, oprindu-se doar când ajunseră la uşa deschisă a galeriei.

— Fii serios, Daniel. Acolo e moarte prin spânzurare.

— Atunci vâră-ţi gâtul în ştreang; asta fac pictorii, îi zâmbi. Mă aştept la lucruri mari de la tine, Elizabeth Shore. Acum, intră unde ţi-e locul.

Ea îşi îndreptă umerii şi intră.

Marge zâmbi, evident uşurată să o vadă.

— Mă bucur că te-ai întors.

— N-am vrut. Se uită la uşă şi văzu că Daniel plecase. Laşo, bombăni ea.

— Pentru un pictor e întotdeauna greu. Trebuia să te fi avertizat.

— Greu? spuse Elizabeth. Greu e să faci sos olandez. Asta e o experienţă de moarte clinică.

Marge râse, apoi deveni brusc serioasă.

— Iartă-mă. Ştiu că nu e de râs.

Elizabeth zâmbi.

— Mă bucur că umilirea mea e amuzantă. Poate mai târziu o să mă lovească un autobuz şi atunci chiar că ai să te prăpădeşti de râs.

— N-ai să păţeşti nimic, Elizabeth. Fii fără grijă.

Se auzi clopoţelul de deasupra uşii.

— Oh, grozav, bombăni Elizabeth şi încercă să simuleze un zâmbet.

Kim intră în galerie. Era palidă şi speriată; privirea îi fugea dintr-o parte în alta. Era îmbrăcată cu pantaloni negri de piele şi o bluză de caşmir cu guler colant, tot neagră, în mod surprinzător, un şal stacojiu îi drapa umărul drept.

— Bine ai venit la Eclectica, spuse Marge.

Kim flutură neglijent o mână şi se îndreptă spre peretele din fund, în faţa picturilor lui Elizabeth, se opri.

— Pictoriţa se află acolo, spuse tare Marge.

Elizabeth ieşi de după colţ.

— Bună, Kim. Ai ratat grupul.

Kim deschise poşeta şi începu să cotrobăie prin ea.

— Şi voiam aşa de mult să petrec mai mult timp cu ele. Arătă cu capul spre perete. Astea sunt picturile tale?

— Da.

Kim se uită la ele. O fracţiune de secundă privirea i se îndulci, şi Elizabeth văzu jindul din ochii ei.

Elizabeth ştia cum e să tânjeşti. Ani de zile tânjise după o schimbare în viaţa ei. Acum, era rândul lui Kim.

— Am s-o iau pe aceea, spuse Kim arătând acuarela marină.

— Scuze, politica galeriei se opune achiziţiilor din milă.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, după cum şi tu şi eu ştiam că se va întâmpla, azi am eşuat lamentabil. Singurul lucru care s-a cerut mai puţin decât tablourile mele a fost îngheţata cu aromă de brânză tofu. Şi gustările lui Marge.

— Dar ce înseamnă o achiziţie din milă?

— Asta e atunci când unui prieten îi e milă de pictor şi cumpără o lucrare. Nu, mulţumesc. Dar apreciez gestul.

Kim se uita la ea.

— Suntem prietene, ce zici?

— Bineînţeles că suntem, spuse încet Elizabeth.

Kim zâmbi subit, şi schimbarea din comportamentul ei fu remarcabilă.

— Dă pictura aia jos şi împacheteaz-o. Şi să nu îndrăzneşti să zici că e o achiziţie din milă. Vreau s-o pun în camera mea de zi. De câte ori am să mă uit la ea, o să-mi amintesc că poţi s-o iei de la început. Ai vinde speranţa asta unei prietene, nu-i aşa?

Gestul era fermecător; Kim nu avea de unde să ştie că acesta o făcea să se simtă şi mai rău.

Elizabeth dădu tabloul jos de pe perete şi se duse cu el la casă.

— Preţul de pe ăsta era greşit, îi spuse ea lui Marge. E…

— Nici vorbă, spuse Kim, apărând ca glonţul lângă ea. Canalia m-a lăsat plină de bani. Lasă-mă să fac cum ştiu eu.

Elizabeth voia să se simtă bine privitor la vânzarea asta, dar nu prea putea s-o pună pe seama succesului. Pictura nu se vânduse pentru frumuseţea ei.

— Bine.

Kim plăti şi se întoarse spre Elizabeth.

— Vii la întrunire săptămâna asta?

— Desigur.

— Poate după aceea luăm cina împreună, ce zici? Dacă ai alte planuri, înţeleg.

— Cu mare plăcere.

Kim zâmbi.

— Grozav. Ne întâlnim acolo.

Elizabeth se mai învârti pe acolo un timp, în cele din urmă, nu mai suportă.

Ultimul lucru pe care îl văzu când ieşi din galerie fu peretele plin cu picturile ei.

Jack stătea la fereastra biroului, uitându-se afară la

ziua frumoasă de primăvară.

Asta ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă zi din viaţa lui. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, i se oferise cea mai bună slujbă din televiziune: *NFL Sunday*.

Ani de zile visase la un moment ca ăsta, poate toată viaţa, şi totuşi acum, că sosise, se simţea ciudat de amorţit.

Uşa biroului se deschise scârţâind.

— Aici erai, spuse Warren. Am auzit vestea despre şedinţa foto. Revista *People*, ai? O chestie foarte picantă.

— Probabil am să fiu cel mai bătrân tip din numărul ăsta.

Warren se încruntă.

— Am priceput. Ceva nu e în regulă cu tine. Să mergem.

Jack îşi înşfacă haina şi ieşi cu Warren din clădire. Printr-un consens tacit, se duseră direct la cârciuma din colţ şi se îndreptară spre separeul din fund.

— Un bourbon dublu cu gheaţă, spuse Warren când apăru chelneriţa.

Ea se uită la Jack.

— Apă minerală cu lămâie.

— Acum ştiu sigur că ceva nu e în regulă, spuse Warren. Apă minerală?

— În ultimul timp am băut cam zdravăn, în fine. Fox tocmai mi-a oferit *NFL Sunday.*

Warren se rezemă de speteaza banchetei.

— Doamne, Jack! Majoritatea tipilor şi-ar da bila stingă pentru o slujbă ca asta, şi uite la tine, bei apă minerală şi mai ai puţin până să plângi. Ce este?

Jack se uită în stânga. Nu-i stătea în fire să vorbească despre probleme ca asta, dar tăcerile astea – şi noua singurătate – îl ucideau. Şi dacă era cineva care putea să înţeleagă problemele conjugale, acela era Warren, cel însurat de trei ori.

— Le-am spus copiilor despre despărţire.

— Au! De asta n-am avut eu niciodată copii. Cum au primit vestea?

— Rău. Au plâns şi au ţipat şi au bătut din picioare. Apoi s-au întors la şcoală. De atunci nu-mi vorbesc.

— O să treacă. După un timp or să accepte noul format al familiei. Ai încredere în mine.

Asta era sursa nopţilor lui de insomnie. *Noua familie.*

— Şi dacă nici eu nu pot s-o accept?

— Cum adică?

— Mi-e dor de Birdie. Gata, o spusese.

— Ai făcut o afacere proastă, Jacko, dar nu eşti primul. Ai crezut că l-ai apucat pe Dumnezeu de un picior, dar tot ce contează la sfârşitul zilei este să găseşti o femeie care te iubeşte pe tine, cel adevărat. Una care să-ţi fie alături în vremuri grele. Şi asta, prietene, a fost Birdie. Nu trebuia să-i dai drumul niciodată.

— Ea m-a părăsit.

— Birdie te-a părăsit?

— Căsnicia a intrat uşurel în rahat. Nici nu ştiu bine când. Deşi cred că totul a început cu mine, când am pierdut fotbalul. Nu mă gândeam decât la ce pierdusem. Mă însurasem foarte tânăr. N-am apucat să ajung supervedeta care se culca în fiecare noapte cu altă femeie. Eu asta voiam. Oftă. Ani de zile am visat să mă întorc în timp şi să fac altă alegere. Cred că, după un timp, visul de a fi în altă parte a devenit un ţel; el ne-a distrus căsnicia. Poate că o parte din mine o învinuia pe ea că mă legase de mâini şi de picioare. Nu ştiu. Tot ce ştiu e că voiam cu disperare să fiu iar *cineva.* Apoi a venit slujba asta, şi am primit totul înapoi. Zâmbi amar. Pentru prima dată în viaţă, sunt liber, bogat şi faimos. Pot să fac orice vreau. La dracu', mă culc cu o femeie frumoasă care are jumătate din vârsta mea, şi ei nu-i pasă că nu o iubesc. La asta am visat întotdeauna. Şi acum nu pot să sufăr. Mi-e dor tot timpul de Birdie.

— I-ai spus?

— Mă tem că e prea târziu.

Warren sorbi din pahar.

— N-am cunoscut niciodată o femeie care ar fi rămas cu mine douăzeci şi patru de ani. O femeie care să mă facă să mă las de droguri şi să-mi ierte escapadele. Dacă aş fi găsit o astfel de femeie, Jacko, nu i-aş fi dat drumul niciodată.

— Şi dacă îmi spune că e prea târziu? Dacă nu mă mai iubeşte?

Warren se uită la el.

— Atunci, n-ai să ai un sfârşit ca în filme, prietene. Uneori o alegere proastă poate să te urmărească toată viaţa.

27

Drumul de la galerie până acasă părea să nu se mai termine.

Elizabeth eşuase.

Gândul era ca o durere de ulcer; indiferent cât de tare durea, nu puteai să n-o zgândări.

O simţea pe Anita uitându-se la ea, privind-o îngrijorată când şi când, dar din fericire mama ei vitregă îşi păstra părerile pentru sine. Nu era un moment potrivit pentru o discuţie de ridicare a moralului, în ultimele câteva luni, Elizabeth avusese parte de o grămadă de astfel de discuţii de încurajare, iniţiate de Meghann, Anita şi Daniel, îşi ascultase prietenii şi se lăsase convinsă.

Şi uite ce era. O femeie de patruzeci şi şase de ani, ratată.

Coti în Stormwatch Lane şi ajunse acasă. După ce parcă maşina, se întoarse spre Anita şi schiţă un zâmbet obosit.

— Îţi mulţumesc pentru ziua de azi. A însemnat mult pentru mine că ai fost acolo.

Anita arăta îndurerată.

— Nu ştiu ce să spun, Birdie.

— Nu spune nimic. Te rog. Şi-aşa mi-e greu. N-aş putea să mai şi vorbesc despre asta.

Anita dădu din cap. Una din calităţile femeilor sudiste era capacitatea de a ignora în mod politicos neplăcerile.

— Am să pregătesc o cină bună.

— Nu mi-e foame. Cred că am să fac o baie fierbinte. Nu se grăbi să iasă din maşină. Se uită la mama ei vitregă şi simţi prima fisură cât un fir de păr în calmul ei. Dacă nu avea grijă, se va sparge ca un porţelan vechi, şi asta nu-i putea fi de niciun ajutor. Deschise portiera şi ieşi din maşină, apoi se grăbi spre casa ei dragă.

Aceasta o întâmpină cu lumini blânde, miresme dulci şi siguranţă.

Trase adânc aer în piept şi îl slobozi încet. Când o auzi pe Anita venind după ea, se duse glonţ la etaj şi închise după ea uşa de la baie. Se apropie de fereastră, încercând să găsească alinare în priveliştea pe care o iubea atât de mult, dar în perioada asta a anului se întuneca devreme, şi dincolo de sticlă era doar beznă.

Dădu drumul la apă şi turnă în ea un căpăcel de ulei de migdale. Lăsă cada să se umple peste rozeta de preaplin, ştiind că apa avea să dea pe dinafară când intra în cadă. Aşadar, trebuia să cureţe după aceea. Măcar ăsta era un lucru pe care îl făcea bine.

Se dezbrăcă şi intră în apa aproape opărită. Bineînţeles, apa se revărsă pe podeaua de gresie. Căldura o învălui. Mirosul dulce de migdale umplu încăperea micuţă.

Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

În minte îi năvăliră imagini ale zilei fără sfârşit. Clienţi cumpărând sculpturi, litografii, fotografii şi picturi ale altor artişti… trecând pe lângă lucrările ei.

Îşi dori să poată plânge, dar se simţea amorţită. Un

deţinut care crezuse în eliberarea din închisoare, şi apoi fusese trimis înapoi în celulă, nescutit de pedeapsă.

Cel mai rău era că *crezuse* în ea. Ar fi trebuit să aibă destulă minte să nu creadă, dar ea făcuse un pas greşit şi acele nisipuri mişcătoare o trăseseră la fund. Crezuse, îndrăznise, visase.

Şi dăduse greş.

Lucrările ei nu erau destul de bune. Asta era clar.

Şi acum? Se îndepărtase de toate lucrurile bune pe care le clădise, pentru a se putea găsi pe sine.

Ei bine, găsise o femeie al cărei dar era de a-i ajuta pe semenii săi, de a-i iubi şi a le încuraja visele, în timp ce stătea în apa fierbinte, se întrebă de ce asta nu-i fusese de ajuns.

Ea nu era pictoriţă. Trebuie că ştiuse asta acum douăzeci şi cinci de ani. De asta nu ţinuse să urmeze cursul postuniversitar. Părăsirea drumului o scutise de acest moment cumplit.

Rămase în cadă până apa se răci şi pielea i se făcu vineţie. Abia atunci ieşi, dar cu reţinere, înfăşurată într-un prosop, se trânti pe pat.

Văzu telefonul şi se gândi, *Sună-l pe Jack.*

Nu ştia sigur de ce anume, în afară de faptul că el fusese întotdeauna locul ei sigur, întinse mâna spre noptieră, luă telefonul şi formă numărul lui, în timp ce telefonul suna, frânturi de conversaţie îi zburau prin minte.

Te iubesc. Frumos şi direct.

Mi-e dor de tine. Absolut adevărat.

Am nevoie de tine. Cel mai sincer adevăr.

Interveni robotul, spunându-i că Jack şi Birdie nu erau acum acasă.

Jack şi Birdie.

El nu schimbase mesajul de pe robot. Asta îi dădu curaj. „Bună, Jack”, spuse ea, rostogolindu-se pe spate, cu

ochii în tavan. „M-am gândit că poate e timpul să vorbim despre viitor”. Se opri, încercând să se gândească la ce să spună mai departe, dar nu-i venea nimic în minte. Se temu că dacă vorbea, va începe să plângă.

Închise, apoi formă numărul fetelor.

Alt robot. Lăsă un mesaj forţat vesel, strecură o scuză scurtă şi un mulţumesc pentru flori, apoi închise.

Rămase acolo mult timp, uitându-se în tavan la un păianjen care îşi ţesea pânza. El era mereu acolo, acelaşi păianjen mic şi negru, care se întorcea la locul lui indiferent de câte ori îi distrugea ea pânza. Era o lecţie de viaţă în asta.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Birdie?

Elizabeth închise ochii. Voia să fie lăsată în pace încă un timp, singură cu suferinţa ei.

— Sunt bine, Anita.

— Masa e gata.

— Nu pot să mănânc. Iartă-mă. Dar îţi mulţumesc că ai gătit. Ne vedem mâine dimineaţă.

Uşa se deschise. Anita stătea în prag, ţinând în mâini o casetă de metal

— Vino, Birdie. E timpul să vezi asta. A fost a mamei tale. Dacă vrei să vezi ce e înăuntru, ar fi bine să vii jos. Anita se întoarse şi plecă.

Lui Elizabeth nu-i venea să se ducă după ea, dar Anita aruncase cea mai mare momeală: Mama.

Cu un oftat, se dădu jos din pat şi se îmbrăcă.

Ajunsă la parter, se aşeză pe canapea, lângă Anita. Caseta de metal era acum pe măsuţă.

Elizabeth se uită la Anita. La lumina veiozei părea palidă. Fragilă.

— Am adus asta cu mine. Mă gândeam dacă e momentul să fie deschisă, încercă să zâmbească, dar falsitatea transparentă a zâmbetului nu făcu decât să-i

accentueze nervozitatea. Tatăl tău te-a iubit mult. Mai mult decât orice pe lume.

— Ştiu.

— A fost un om al vremurilor lui, şi a crezut mereu că bărbaţii trebuie să le apere pe femei de tot ce e… neplăcut.

— Ei haide, ştiu asta.

Anita luă caseta şi o deschise. Elizabeth observă că degetele ei tremurau când îi întinse caseta.

Elizabeth o luă şi o puse pe genunchi.

Înăuntru, într-un colţ era un teanc de fotografii prinse cu un elastic. Un tub lung, de carton, zăcea în diagonală, pe fundul cutiei.

Scoase mai întâi fotografiile. Prima fotografie – era mama ei. Stătea în leagănul din verandă, îmbrăcată în pantaloni roz şi o bluză de şifon înflorată, cu mâneci scurte şi guler rotund. Avea picioarele adunate sub ea, şi i se vedeau doar vârfurile. Unghiile de la picioare erau lăcuite.

Râdea.

Nu zâmbea, nu poza. Râdea.

În mâna dreaptă avea o ţigară, iar la picioare un cocteil băut pe jumătate. Arăta extraordinar, minunat de vie.

Pentru prima dată, îşi vedea mama ca o femeie adevărată. O femeie care râdea, care fuma, care îşi dădea cu lac unghiile de la picioare.

— E frumoasă, spuse Elizabeth.

— Da.

Următoarea fotografie era a altei femei. O femeie cu ochi fierbinţi şi aprigi şi păr negru buclat care îi ajungea până la şoldurile puternice. Semăna cu o ţărancă italiancă, pământeană şi pătimaşă. Era în toate privinţele opusul mamei ei delicate, aristocrate.

Restul fotografiilor era al altor femei.

Elizabeth se încruntă, dezamăgită, în sfârşit, luă tubul de carton şi îi scoase capacul, înăuntru era o pânză

rulată. O scoase şi o întinse pe măsuţă.

Era portretul femeii brunete, lucrat în vopsele acrilice, vii. Stătea întinsă pe un maldăr de perne roşii, cu părul negru aranjat fără artă în jurul ei. Cu excepţia unui şal roz care era drapat pe şoldurile ei ample, era goală. Avea sânii plini, cu sfârcurile mari, maronii.

Detaliul era excelent. El îi amintea de un Modigliani timpuriu. Elizabeth aproape că simţea moliciunea şalului de angora şi catifelarea pielii bronzate a femeii. Pe perne şi pe carnea femeii erau împrăştiate sute de petale de trandafiri galben şi roz.

Tabloul avea o anume tristeţe. Era ca şi cum, poate, se uita la un iubit care începuse deja s-o părăsească.

Elizabeth se uită la semnătură. *Marguerite Rhodes*.

Timpul păru să se oprească în loc, îşi auzea bubuitul inimii.

— Mama a fost pictoriţă?

— Da.

Iată, după atâţia ani, legătura dintre ele, lucrul care fusese transmis de la mamă la fiică, un talent purtat în sânge. Elizabeth ridică privirea.

— Tata de ce nu mi-a spus?

— Ăsta e singurul tablou care există.

— Şi? Ştia că visam să ajung pictoriţă. Trebuia să ştie ce ar fi însemnat asta pentru mine.

Anita arăta cumplit de tristă. Preţ de o clipă, Elizabeth crezu că mama ei vitregă avea să dea înapoi, prea speriată de ceea ce dezvăluise.

— Ţii minte când ţi-am spus că mama ta a fugit de la Edward? Asta a fost în 1955.

Elizabeth observă data de pe tablou: *1955.*

Anita oftă din greu.

— Pe atunci lumea era altfel. Nu atât de deschisă şi gata să accepte unele lucruri… cum e acum.

Elizabeth se uită din nou la pictură; de data asta,

văzu pasiunea din el. Şi înţelese secretul care îi fusese ascuns atâţia ani.

— Mama s-a îndrăgostit de femeia asta, spuse ea încet.

— O chema Missy Esteban. Şi, da, a fost iubita mamei tale.

Elizabeth se rezemă de speteaza canapelei. Zeci de amintiri vagi din copilărie căpătau brusc înţeles. Uşa închisă de la dormitorul mamei; plânsul care răzbătea dinăuntru.

— De asta era deprimată, spuse cu glas tare Elizabeth. De asta nu voia tata să vorbească despre ea, îi era ruşine.

— Îl ştii pe tatăl tău; se credea mai bun decât alţi bărbaţi. Tot oraşul îl trata de parcă inventase aerul proaspăt. Că-i fugise soţia era una – peste asta ar fi putut să treacă, pentru că ea s-a întors – dar alta a fost să descopere că ea se îndrăgostise de o femeie. Ei bine, asta i-a pus capac lui Edward. Nici n-a vrut să se mai gândească la acest lucru. S-a prefăcut că nici nu s-a întâmplat.

— Tu cum ai aflat?

— Cu ajutorul unui vin vechi de douăzeci de ani. Tatăl tău s-a îmbătat într-o noapte şi a divulgat secretul.

Da, totul avea logică. Tăcerile, lipsa fotografiilor, lipsa poveştilor de familie. Mama ei dăduse o lovitură puternică respectului de sine al tatălui ei. Nu era de mirare că el se agăţase atât de strâns de Anita.

— Dar eu de ce n-am amintiri despre ea? A murit când aveam şase ani, eram destul de măricică.

— Te-a iubit foarte mult, Birdie, dar după ce s-a întors era distrusă pe dinăuntru. Pierdută. Nu putea să aibă grijă de tine, într-o zi te ţinea strâns în braţe, iar în următoarea se încuia în camera ei şi uita de tine câte o săptămână. Asta era să-l omoare pe tatăl tău. Fireşte, lua

medicamente puternice. Pe atunci, o femeie care făcea un lucru ca ăsta era nebună. Toată lumea gândea aşa, mai ales ea. Şi nu uita că provenea dintr-o familie bună, credincioasă. Fetele bune nu făceau sex cu alte femei.

Asta aprinse brusc o amintire. A doua zi după ce împlinise patru ani, Elizabeth se sculase devreme şi fugise în camera mamei sale. O găsise stând pe podea, cu genunchii la piept, plângând. Elizabeth nu mai ţinea minte exact ce spusese ea, dar îşi amintea răspunsul mamei ei: *Să nu fii ca mine, micuţă Birdie. Să nu-ţi fie frică.*

Anita atinse mâna lui Elizabeth.

— Mama ta a descoperit ce voia de la viaţă, dar i-a întors spatele. A lăsat ca presiunile familiei să fie mai importante decât ce era în inima ei. A întors spatele iubirii şi talentului. Şi asta a omorât-o. Te cunosc, Birdie. Stăteai sus în dormitor, gândindu-te să renunţi, spunându-ţi că ai fost proastă să crezi că ai talent.

Elizabeth se simţi dintr-odată transparentă.

— Când ai ajuns să mă cunoşti atât de bine?

— Să nu îndrăzneşti să te dai bătută, Elizabeth Shore. Ai ajuns prea departe şi ai muncit prea mult ca să te întorci la vechea ta viaţă doar pentru că eşti speriată. Dacă ai să renunţi, ai să faci aceeaşi greşeală pe care a făcut-o mama ta. Poate pe tine n-o să te ucidă, dar o să te frângă, Birdie.

Elizabeth închise ochii. Îi veni să nege, dar nu avea rost.

Ce îi spusese lui Kim în ziua aceea? *Ani de zile am dat greş prin omisiune.* Era adevărat, şi fiecare lucru neîncercat o lăsase mai pustie.

Acum, încercase şi dăduse greş. Dar cel puţin încercase. Putea să se mândrească cu asta.

Reuşi să zâmbească.

— Eşti o figură, spuse ea încet.

— Şi tu, Birdie.

— Atâţia ani am crezut că n-am mamă. M-am înşelat, nu-i aşa? Am avut două. Te iubesc, Anita. Trebuia să ţi-o fi spus de mult.

Gura Anitei tremură.

— Tatăl tău îmi spunea mereu că într-o bună zi ai să-ţi dai seama de asta.

În sala de bal a hotelului, aşteptându-şi rândul să vorbească, Jack nu se putea gândi la nimic în afară de Birdie. Lucrul ăsta îl mira. De fiecare dată când încerca să se gândească la noua şi grozava ofertă de slujbă sau la şedinţa foto pentru revista *People*, îi venea să ia telefonul şi să-şi sune soţia. Fără ea, niciunul din triumfurile lui nu era foarte dulce.

Lucrul ăsta se datora în mare măsură faptului că nu mai bea. Acum avea mintea limpede şi vedea totul în lumina adevărată.

De la conversaţia cu Warren, lumina aceea rămăsese neclintită, îşi vedea toată viaţa.

Fiecare zi fusese o căutare pentru *mai mult.* Nimic nu fusese suficient. Nici chiar Birdie. Acum putea să recunoască asta. Nu avea rost să se mai mintă.

Din cauza omului care fusese era singur acum. Un soţ înstrăinat de soţia lui, un tată înstrăinat de fiicele lui, în afară de muncă, nu avea nicio responsabilitate.

Dar libertatea nu era ce crezuse el.

Ani de zile îşi imaginase „luarea de la capăt”. În fanteziile lui nesfârşite primise o a doua şansă în toate – renume, tinereţe, adoraţie. Şi, ca să fie sincer, lucrul la care visase cel mai mult erau femeile. Femei mai tinere cu trupuri tari şi rochii de-o palmă, care se urcau în pat cu un bărbat nevrând nimic de la el în afară de câteva minute de plăcere. Ăsta fusese visul lui. O femeie fără chip şi nume, care să-i iubească trupul şi să nu-i ceară niciodată să lase jos capacul de la toaletă sau să cumpere tampoane în drum spre casă.

Acum avea asta. Legătura lui cu Sally era fierbinte. Partidele de sex erau grozave – fizic satisfăcătoare, în tot cazul – şi după aceea era perfect. Ea se ridica, se îmbrăca în tăcere şi pleca la apartamentul ei. Fără scene să rămână la el, fără pretenţii la iubire.

O relaţie practică, fără căldură.

Warren avusese dreptate; Jack făcuse o afacere proastă. Dăduse adevărata căldură pe o dogoare falsă.

Visul – acea viaţă de *acţiune, reflectoare şi camere de filmat* – nu era plin. Era înspăimântător de deşert. Şi nu numai visul. Şi el se simţea deşert.

— Jack? Sally îl împunse cu cotul.

Se rupse din gânduri, tresărind. Publicul aplauda. O privire rapidă spre Sally îi spuse că pierduse introducerea.

Se ridică în picioare şi îşi croi drum spre microfon. Ajuns acolo, ţinu acelaşi discurs pe care îl ţinuse de cel puţin zece ori în ultimele luni. Când termină, asistenţa aplaudă frenetic. Următoarea oră şi-o petrecu pozând pentru fotografi, răspunzând la întrebări şi dând autografe.

Sally veni lângă el.

— Îţi mulţumesc că ai făcut asta pentru mine. Acum cumnatul meu îmi e dator. Toată lumea îl consideră un zeu că te-a convins să vorbeşti.

— Întotdeauna e plăcut să ajuţi copiii.

Fruntea lui Sally se încreţi uşor, îl luă de braţ şi îl scoase din sală, ducându-l în bar, la o masă retrasă din colţ.

— Sunt derutată, spuse ea cu glas coborât, după ce comandă un pahar de vin alb.

— De ce eşti derutată? El ştia, fireşte.

— M-ai evitat toată săptămâna. Nu ţi-am pretins nimic, nu-i aşa? Ştiu că eşti însurat. Şi-atunci, ce s-a întâmplat?

În lumina slabă, ea părea incredibil de tânără. Asta îl făcea să se simtă şi mai bătrân.

— În ultimii cincisprezece ani – până la tine – i-am fost absolut credincios soţiei mele. Dar am numărat şi mi-am adus aminte de fiecare femeie pe care mi-am refuzat-o.

— Ai ţinut scorul?

Exprimarea era urâtă, dar adevărată.

— Eram foarte mândru de fiecare femeie cu care nu mă culcam, îmi spuneam, *Bravo ţie, Jack, eşti tare ca oţelul*, în fiecare seară mă duceam acasă şi mă băgăm în pat cu soţia mea şi îi spuneam că o iubesc. Şi vorbeam serios.

— Ce legătură are asta cu mine?

Decizia care îi dădea târcoale deveni dintr-odată limpede precum cristalul.

— Nu vreau să mai fiu tipul ăla. Nu vreau să mă culc cu o femeie doar pentru că am ocazia.

— Asta-i o tâmpenie. Ştiu că nu suntem îndrăgostiţi până peste cap unul de altul, dar credeam că suntem prieteni.

— Ei, haide, Sally. Prietenii stau de vorbă. Ajung să se cunoască. Nu sar în pat împreună, iar dimineaţa se trezesc singuri.

— Tu n-ai vrut să te trezeşti alături de mine. De câte ori m-am oferit să rămân la tine peste noapte, ai schimbat subiectul.

— Eşti o femeie grozavă, Sally.

— Iar schimbi subiectul, Jack. Ce încerc eu să spun este că nu sunt Elizabeth. Ştiu. Dar *eu* sunt cea care te-a urmat la New York, nu ea.

— Sunt încă îndrăgostit de ea, spuse el cu blândeţe. Nici nu ştiam cât de mult, până am pierdut-o.

— Vrei să spui că între noi totul s-a terminat? Te-ai răzgândit, pur şi simplu, şi cui îi pasă ce simte Sally?

— Meriţi mai mult decât pot să-ţi ofer eu.

— Ba nu.

El o privi şi văzu că, în ciuda încercărilor de a părea

calmă, buzele ei tremurau. Ea credea că îl iubea; lucrul ăsta lui nu-i trecuse prin cap niciodată. Cum de fusese atât de orb? întinse mâna şi o aşează peste a ei. Dintr-odată, simţi toţi anii care îi despărţeau.

— Nu eu sunt alesul, Sally. Crede-mă.

— Pe dracu'! Ştii care e treaba tâmpită la confesiunea asta? Te face şi mai atrăgător. Cu slujba mea cum rămâne?

— Tom crede că ai să fii un producător asociat grozav.

— Nemaipomenit. Am ajuns una din femeile alea care urcă scara culcându-se cu unul şi cu altul. Dădu pe gât restul vinului din pahar. Am plecat. Doar atâta sinceritate poate suporta respectul de sine al unei fete. La revedere, Jack. Făcu câţiva paşi, apoi se întoarse în loc. Apropo, am să primesc promovarea.

— Ţi-ai câştigat-o.

— Am să mă întreb mereu dacă e aşa. Pa, Jack.

El se uită în urma ei, temându-se de ceea ce simţea. Pe vremuri, ar fi fost regret.

Era uşurare.

Plăti pentru băuturi şi ieşi.

În stradă, ploaia îl lovi în faţă şi îl duse cu gândul la Oregon. Acasă.

Acum îşi înţelegea iubirea pentru Elizabeth. Nu era un sentiment de suprafaţă ca multe altele. Iubirea asta o avea în oase, în sânge; ea îl ţinuse în picioare toţi aceşti ani.

Ştia unde voia să fie acum, şi asta nu era în apartamentul lui pustiu, înconjurat de prea multe regrete. Cândva, îşi imaginase că ocaziile din viaţa unui bărbat erau nesfârşite; acum vedea ce uşor era să faci o cotitură greşită şi să pierzi totul. Nu întotdeauna puteai să îndrepţi lucrurile.

Pentru prima dată după mulţi ani, se rugă: *Dă,*

Doamne, să nu fie prea târziu.

28

Elizabeth stătea pe stânca ei preferată de pe plajă, uitându-se la priveliştea pe care o iubea atât de mult. Azi era singură aici. Nu se zăreau foci lenevind pe stâncile din lungul ţărmului, nici păsări care să plonjeze în apă. Valurile înaintau pe plajă, împingând-o tot mai în spate.

Noaptea trecută se tot răsucise în pat, neputând să doarmă. Se gândise la multe lucruri. La mama ei şi la preţul cumplit pe care îl plătise ea pentru iubire. La tatăl ei, la copiii ei, la căsnicia ei, la arta ei.

Toată viaţa ei se afla acolo, în pat cu ea, reînviindu-i amintiri din vremuri bune şi rele, alegeri făcute şi drumuri neurmate. Pentru prima dată, poate, vedea tabloul în ansamblu. Îl iubea pe Jack.

Cel mai mare defect al ei fusese incapacitatea de a se iubi pe sine tot atât de mult pe cât îşi iubise familia.

Apoi, în sfârşit, apucase volanul şi schimbase ruta, îşi pusese pe primul loc nevoile sale, îl părăsise pe Jack şi îndrăznise să îşi viseze propriul vis. Muncise din greu pentru el, pictase până îi amorţiseră degetele şi o duruse spatele.

Dar la primul hop din drum, se năruise, pur şi simplu.

Un singur mic obstacol, şi redevenise vechea Birdie. Se gândise să renunţe. De parcă rostul artei ţinea de cerere şi ofertă.

Asta o scotea din sărite.

Se ridică şi înaintă. Fluxul încercă s-o oprească. Apa trecu peste cizmele ei de cauciuc, udându-i pantalonii. Dar nimic nu mai putea să o împingă înapoi. Nu avea să se mai lase de pictat. Chiar dacă nimănui nu-i plăceau tablourile. Avea să-i fie de ajuns că le făcea.

Înaintă tot mai mult, izbită în plină faţă de apa rece ca gheaţa. Plonjă cu capul înainte în următorul val, ceva ce

nu mai avusese curajul să facă, şi ieşi la suprafaţă dincolo de el, unde apa era liniştită.

Viaţa, îşi dădu ea seama, era ca valul ăsta. Uneori trebuia să plonjezi în necazuri pentru a ieşi la suprafaţă dincolo de acestea. Asta învăţase ea din expoziţia ei ratată: perspectiva. Trebuia să muncească mai mult, să studieze mai mult. Nimic în viaţă nu venea uşor; era timpul să accepte acest lucru.

Un val mare o luă pe sus şi o trimise de-a rostogolul pe plajă. Căzu grămadă pe ţărm şi izbucni în râs.

Când Elizabeth ajunse în casă, udă fleaşcă şi îngheţată de frig, casa mirosea dumnezeieşte, a vanilie, scorţişoară şi cafea proaspăt făcută. Asta îi aminti de copilărie. Duminică după biserică, Anita făcea întotdeauna brioşe grozave.

Îşi aruncă din picioare cizmele ude.

— Micul dejun miroase nemaipomenit, spuse ea tremurând.

Anita era la aragaz şi gătea. Faţa ei era încinsă de căldură.

— Ce-ai păţit?

Elizabeth râdea. Apa îi curgea pe frunte.

— Am luat-o de la început. Iarăşi.

— Ei bine, du-te sus şi schimbă-ţi hainele, spuse Anita zâmbind. Mor de foame. Şi să nu te mai aud cu vreo cură de slăbire. Muream de poftă să mănânc pâine prăjită.

— Ştii doar că eu mănânc tot ce găteşte altcineva.

Elizabeth alergă la etaj, se uscă şi se schimbă într-un trening, apoi se grăbi la parter. Când ajunse în bucătărie, Anita pusese deja mâncarea pe masă şi stătea la locul ei. Jumătate din pâinea prăjită a Anitei lipsea.

— Te am aşteptat cum un porc îl aşteaptă pe altul.

Elizabeth râse şi se aşeză.

— Tata spunea asta.

— L-am visat astă-noapte.

— Serios? Ce făcea?

— Stătea pe verandă în balansoarul ăla alb – cel despre care bombănea mereu că e prea mic pentru un fund de bărbat adevărat. Dar în vis nu se văita. Fuma trabuc şi se uita la câmp. Eu stăteam la picioarele lui, şi el mă strângea uşurel de ceafa, cum făcea de obicei. „**Mamă,** e vremea”, mi-a spus.

— Probabil că era supărat că n-a semănat grâu anul ăsta.

Anita lăsă furculiţa jos.

— Nu cred că de asta. Cred că vorbea despre mine.

— Ce crezi că voia să spună?

— Că e timpul să mă duc acasă, spuse încetişor Anita. Că e timpul să trec la noua mea viaţă. M-am ascuns destul aici, în seara aceea, la întrunire, am avut o discuţie lungă cu Mina. M-a convins că trebuie să încep să trăiesc iar. Am vorbit să mergem împreună într-o croazieră.

Elizabeth lăsă jos furculiţa. Era surprinsă cât de mult voia ca Anita să mai rămână.

— Sigur eşti pregătită?

— Am plecat de la Sweetwater pentru că nu suportam să fiu singură. Dar acum te am pe tine.

— Da, spuse încet Elizabeth, aşa e.

— Tu o să rezişti singură?

— Da. Cred că e un lucru pe care l-am învăţat amândouă. Nu-i nicio problemă să fii singur. Dar o să-mi fie dor de tine.

— Îl iubeşti pe Jack? întrebă dintr-odată Anita.

Întrebarea o surprinse pe Elizabeth, dar răspunsul veni uşor.

— Da.

Anita zâmbi larg.

— Ei bine, iubito, iubirea adevărată este un lucru rar. Ani de zile ne sprijinim pe ea fără a ne deranja să ne uităm la ce ne ţine în picioare. Ea durează veşnic, cum spun

poeţii, dar viaţa nu. Ar fi bine să te gândeşti la asta.

Elizabeth ştia că mama ei vitregă avea dreptate, în lunile în care fusese departe de Jack, aşteptase ca noua ei viaţă să se desfăşoare în linie dreaptă, fără curbe în ac de păr, fără suişuri şi coborâşuri bruşte. Voise *certitudine.*

Dar viaţa nu era aşa.

Te iubesc.

Acelea erau cuvintele care contau. Avea şase ani când învăţase că te puteai trezi într-o zi însorită de duminică crezând că totul era bine în lumea ta, ca apoi să afli că cineva pe care îl iubeai murise.

Îl iubea pe Jack. Avea nevoie de el, deşi nu cu disperarea înspăimântătoare de dinainte. Putea să trăiască fără el. Acum ştia asta. Poate că, în esenţă, ăsta era adevărul în căutarea căruia plecase.

Putea să-şi croiască singură drum în lume, dar voia s-o facă alături de el, iar el s-o ţină de mână şi să-i şoptească: *Eşti tot frumoasă.* Voia ca el să fie întotdeauna limanul ei, locul în care venea acasă.

Anita o urmărea îndeaproape.

— O să-mi fie dor de tine, spuse Elizabeth, simţind un nod în gât.

— Avioanele zboară şi spre est, să ştii. Ia zi, cu pictatul cum rămâne?

Elizabeth zâmbi.

— Din cauza unui mic eşec? Nu. N-am să renunţ. Asta e o promisiune.

*

Cu ani în urmă, când, pentru prima dată, totul în viaţa lui Jack o luase razna, fusese admonestat de şeful lui, îl implorase să-i mai dea o şansă, zadarnic însă.

Pe-atunci era tânăr, încă pătruns de propria importanţă, îi venise greu să se milogească, i se părea inutil; bineînţeles, nu convinsese pe nimeni.

Acum, după atâţia ani – şi atâtea eşecuri – învăţase

lecţia. Există lucruri pentru care, dacă le-ai pierdut, merită să te umileşti, să cazi în genunchi. Chiar dacă genunchii tăi sunt fragili şi s-ar putea zdrobi în urma impactului.

Jack stătea în maşina închiriată şi se gândea la greşelile pe care le făcuse în viaţă. Din această listă lungă de greşeli, cea mai gravă era că îşi considerase familia ca pe ceva de la sine înţeles.

Coborî din maşină.

Vremea din Washington D.C. era cumplit de rece. Primăvara părea azi departe, deşi în aerul rece pluteau petale roz de cireş.

În timp ce urca scările de beton ale clădirii, îşi dădu seama că era prima dată când venea aici.

Ruşine, Jack!

Împinse uşile duble şi intră în umiditatea cu miros de clor. Mirosul cunoscut şi căldura îi amintiră imediat de orele petrecute aici cu familia, când stăteau pe bănci şi o încurajau pe Jamie.

La biroul din faţă, un puşti cu părul verde stătea în faţa unui computer.

— Azi se ţine aici campionatul ECAC? întrebă Jack.

— E pe sfârşite. Luaţi-o prin vestiarul băieţilor, şi prima uşă pe stânga.

— Mulţumesc. Jack îşi scoase haina din piele de căprioară şi şi-o aruncă pe umăr. Traversă vestiarul şi ieşi în lumea umedă a unui bazin acoperit.

Tribunele erau pline. Lângă peretele din fund, zeci de fete în costume de baie şi cu căşti din cauciuc în culori vii stăteau laolaltă, discutând între ele.

Se dădu startul. Un şir de înotătoare se aruncară în bazin, înotând spre capătul celălalt.

Jack urcă în tribună şi se aşeză. Cu ochii îngustaţi, studie echipa Georgetown.

Jamie a lui era acolo.

Era cu un cap mai înaltă decât colegele ei de echipă.

Cu mâinile pâlnie, urla strigăte de îmbărbătare unei fete din bazin.

Privind-o cât de mult crescuse, el simţi o durere dulce-amară. Ca ieri avea şapte ani şi plonja în bazin când nici măcar nu era cursa ei.

Am vrut doar să înot, tată.

Pe atunci era atât de mândru de ea!

Cursa luă sfârşit foarte repede. Un nou grup de înotătoare se alinie la marginea bazinului.

Jamie îşi luă locul, întinse braţele, apoi luă poziţia de start, înclinată.

Era cursa de 200 m. Nu avusese niciodată cele mai bune rezultate la această probă.

Se dădu startul, şi înotătoarele plonjară în apă.

Jack nu putea să strige, încet, simţindu-se de parcă el era în apă, se ridică în picioare.

La prima întoarcere, ea era pe locul al doilea.

— Haide, Jamie, spuse el.

La a doua întoarcere, ea ajunsese pe locul al patrulea. Pe vremuri, el s-ar fi dus la marginea bazinului, s-ar fi aplecat şi ar fi încurajat-o să nu se lase.

Pe vremea aceea considera că victoria era totul. Acum ştia că nu era aşa.

La ultima întoarcere, ea mări viteza. Lovea apa cu mişcări aproape perfecte.

El coborî din tribună şi păşi pe podea.

— Haide, Jamie, spuse el.

Finişul era aproape.

Ea ieşi a treia, cu un timp de 2: 33. Dacă nu era recordul ei personal, era al naibii de aproape. Niciodată nu fusese mai mândru de ea

Când ieşi din bazin, colegele ei de echipă se adunară în jurul ei, îmbrăţişând-o şi felicitând-o.

Jack rămase pe loc, aşteptând ca ea să-l observe.

Când în cele din urmă ea ridică privirea, zâmbetul i

se stinse.

El făcu primul pas, înaintă spre ea, pregătindu-se în gând pentru supărarea ei care, numai Dumnezeu ştia, putea să fie ca o lovitură de baros. Uneori, trebuia să te fereşti repede.

— Bună, Jamie. O cursă bună.

Ea îşi încrucişă braţele şi îşi împinse bărbia înainte, dar ochii ei aveau o blândeţe care îi dădu speranţă.

— Am ieşit a treia.

— Ai înotat din răsputeri. Am fost mândru de tine.

Ea coborî imediat privirea.

— De ce eşti aici? Ai treburi în oraş?

— Am venit să te văd înotând.

Încet, ea ridică ochii.

— Ţi-a trebuit cam mult. Era evident că voia să sune dur, dar glasul ei tremura.

— Prea mult.

În ochii lui Jamie el văzu o fulgerare a fetiţei care, cândva, îl urmărea peste tot de teamă că ar putea să plece fără ea.

— Îţi mulţumesc că ai venit. Am să-i spun lui Stephanie că ai fost aici. Are de terminat o lucrare importantă. Se întoarse şi plecă.

— Aşteaptă!

Ea se opri, dar nu se întoarse.

El veni în spatele ei.

— Iartă-mă, şopti el, auzindu-şi disperarea din glasul răguşit. Mi-am văzut prea mult numai de viaţa mea.

— Să te iert?

Glasul lui deveni o şoaptă:

— Mai ţii minte când erai junioară, în liceu, şi ai luat startul greşit la concursul pe stat? Te-am luat deoparte şi ţi-am spus că poziţia ta nu fusese bună. Dar tu ştiai asta, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Ar fi trebuit să te îmbrăţişez şi să-ţi spun că nu conta. Ce faci e nimic în comparaţie cu cine eşti. Mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama de asta, îmi pare rău, Jamie, că te-am dezamăgit.

Ea se întoarse încet. Avea ochii umezi.

— Te rog să nu plângi.

— Nu plâng. Cum rămâne cu tine şi cu mama?

— Nu ştiu.

— Ce s-a întâmplat? N-am înţeles.

— Gândeşte-te la tine şi la iubitul tău, Mark.

— Michael.

La dracu'!

— Scuze. Oricum, închipuie-ţi că eşti măritată cu el. Trăieşti cu el de douăzeci şi patru de ani, sunteţi zi şi noapte împreună. Creşte-ţi copiii împreună şi vă schimbaţi slujba şi vă mutaţi din oraş în oraş. De-a lungul anilor, vă înmormântaţi părinţii şi vă vedeţi prietenii divorţând şi vă luaţi la revedere de la fetele voastre, în tot acest timp e uşor să uitaţi de ce v-aţi îndrăgostit la început. Dar ştii ce am descoperit?

— Ce?

— Că, dacă vrei, poţi să-ţi aduci aminte.

— Încă o mai iubeşti?

— Am s-o iubesc mereu. Exact cum am să vă iubesc mereu pe tine şi pe Stephanie. Suntem o *familie.* Rosti cuvântul cu blândeţe, cu o veneraţie proaspăt descoperită. Nu ştiu ce o să fie cu mine şi cu mama ta, dar ştiu că tu eşti sufletul meu, Jamie.

Ea îl privi cu ochii în lacrimi.

— Te iubesc, tată.

El o îmbrăţişă.

Când Elizabeth se întoarse acasă de la aeroport, era aproape întuneric. Deschise uşa şi intră, gata s-o strige pe Anita. Dar Anita era în avion, zburând spre est.

Elizabeth trase adânc aer în piept şi urcă în dormitor.

Acolo, lângă pat, erau stivuite ordonat hârtiile pe care i le trimisese Meghann. Le luă şi se uită la ele. Universitatea Columbia… SUNY… NYU. Toate, universităţi din New York. Aproape de Jack.

Foarte subtil, Meg.

Băgă hârtiile sub braţ, apoi luă un teanc de formulare şi un pix. La parter, se aşeză la masa din bucătărie şi începu să completeze formularele. Când termină, luă telefonul şi o sună pe Meghann.

— Bună, Meg. Am nevoie să-mi faci o scrisoare de recomandare, spuse ea fără preambul. Fac cerere pentru postuniversitare.

Meghann ţipă în telefon.

— *Oh, Doamne!* Sunt tare mândră de tine! Acum închid; trebuie să întocmesc o scrisoare care s-o ajute pe cea mai bună prietenă a mea să semene cu da Vinci în sutien şi chiloţei.

Elizabeth închise, apoi îl sună pe Daniel, care avu o reacţie foarte asemănătoare. Al treilea telefon îl dădu la Universitatea Washington, cu rugămintea de a-i fi expediată foaia matricolă.

Mai avea doar două lucruri de făcut. Să-şi fotografieze lucrările pentru a le pune în portofoliu alături de formularele tip, şi să scrie cererea de admitere.

Îşi turnă un pahar de vin şi se întoarse la masa din bucătărie. Luă o foaie de hârtie şi se apucă de scris.

De la bun început, trebuie să vă spun că am patruzeci şi şase de ani. S-ar putea ca lucrul ăsta să fie relevant doar pentru mine, dar poate că nu. Sunt convinsă că veţi primi o mulţime de cereri de la studenţi de douăzeci şi unu de ani cu note maxime şi talent excepţional. Sinceră să fiu, nu văd cum dosarul meu ar putea concura cu al lor.

Decât dacă visele contează. Ştiu că un vis e un vis, dar pentru cei tineri un astfel de lucru este doar un scop de atins, un premiu de câştigat. Pentru o femeie ca mine,

care şi-a petrecut jumătate din viaţă făcând să se împlinească aspiraţiile altora, are un cu totul alt înţeles.

Cândva, cu ani în urmă, mi s-a spus că am talent. Pe atunci părea un lucru lipsit de substanţă, ceva obişnuit, care nu mi-a atras atenţia în mod deosebit. Acum înţeleg că un astfel de lucru este un dar. Un loc de pornire pe care se poate clădi întreaga viaţă. L-am lăsat să treacă pe lângă mine, şi mi-am văzut de viaţa de zi cu zi. M-am măritat, am făcut copii, şi am dat la o parte gândurile despre cine voiam odată să fiu.

Viaţa trece foarte repede. Nici nu ştiu când am ajuns la patruzeci şi şase de ani. Dar se poate întâmpla ca un singur moment să schimbe totul.

Asta mi s-a întâmplat mie anul ăsta. M-am trezit. La fel ca Frumoasa Adormită, am deschis ochii, am căscat şi m-am uitat în jur. Ce am văzut a fost o femeie care uitase cum e să pictezi.

Acum, mi-am adus aminte. Mi-am petrecut ultimele luni studiind iarăşi, punându-mi sufletul pe pânză, şi am descoperit în mod miraculos că talentul meu a supravieţuit. Bineînţeles că e mai slab, mai puţin format decât cu mult timp în urmă, dar eu sunt mai puternică. Am vederea mai limpede. Ştiu că, de data asta, am ceva de spus cu arta mea.

Aşa că, iată-mă aici, stând la masa din bucătărie, rugându-vă să-mi daţi o şansă, să-mi faceţi un loc în clasele dumneavoastră pentru la toamnă. Nu vă pot garanta că voi ajunge faimoasă sau excepţională. Totuşi, vă pot promite că voi da totul pentru a mă apropia de excelenţă.

Nu voi înceta să încerc.

În maşina închiriată Jack se înscrise pe Stormwatch Lane. Acum era noapte de-a binelea, întuneric beznă când parcă sub şopron.

Casa strălucea luminată pe fundalul de onix al coastei dealului.

Se duse la uşa din faţă şi bătu. Nu primi niciun răspuns, aşa că intră.

Ea era în camera de zi, dansând singură, îmbrăcată într-un tricou lung, alb, şi având în picioare şosete flauşate roz. Ţinea la gură un pahar gol şi cânta odată cu discul: „Acum te văd clar, ploaia s-a oprit”.

Se întoarse brusc şi dădu cu ochii de el. Un zâmbet strălucitor îi lumină faţa, săgetându-l direct în inimă. Acum ştia ce voiau să spună poeţii când scriau despre venirea acasă.

Pe vremuri, când venea acasă după o absenţă îndelungată, ea alerga în braţele lui; se îmbinau ca piesele unui puzzle. Alt lucru pe care îl luase ca pe ceva de la sine înţeles.

Acum se uitau unul la altul, având între ei toată lungimea camerei de zi. Voia să-i spună atâtea lucruri, dar oare cât voia ea să audă?

— N-o să-ţi vină să crezi ce am făcut în seara asta, spuse ea venind spre el în paşi de dans.

— Ce? Faptul că o vedea atât de veselă şi strălucitoare îl descumpănea. Arăta mai fericită decât îşi amintea el că o văzuse vreodată. Asta poate pentru că îi *plăcea* să fie departe de el.

— Am făcut cerere pentru postuniversitare.

— Serios? Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat. Simţi un val de mândrie care se răci imediat. Unde?

— Oh, m-am gândit să încerc… New York, îi zâmbi. Acolo unde trăieşte soţul meu. Nu văd de ce m-aş duce în altă parte.

El putu iarăşi să respire.

— Sunt mândru de tine, iubito, întotdeauna am ştiut că ai talent.

— S-ar putea să nu mă accepte.

— Te vor accepta.

— Dacă nu, am să încerc iarăşi la anul, şi apoi anul

următor. Poate am să ajung în *Cartea recordurilor.* Zâmbi.

— Mi s-a oferit emisiunea *NFL Sunday.*

— Grozav! Când începi?

— Nu le-am dat un răspuns. Le-am spus că mai întâi trebuie să vorbesc cu soţia mea.

— Glumeşti?

Îndrăzni să întindă mâna spre ea. Când o luă de mână, ea îl lăsă s-o conducă la canapea. El se gândi la toate cuvintele cu care venise pregătit să le ofere. *Te iubesc, Birdie.* Dintre toate, astea erau singurele care contau cel mai mult.

— Nu mai vreau să trăiesc fără tine.

— Nu? Zâmbetul ei se stinse. Ochii ei aveau o privire nouă, ceva necunoscut lui. Asta îl sperie puţin, amintindu-i că ea se schimbase.

— Eşti echilibrul meu, Birdie. N-am ştiut ce mult te iubesc până te-am pierdut.

Ea se aplecă în faţă şi îl sărută, şoptindu-i:

— Mi-ai lipsit.

Erau cuvintele pe care le aşteptase. Şi, dintr-odată, era acasă.

După sărut, se priviră în ochi.

— De data asta e viaţa *noastră*, Birdie. Vorbesc serios. Nimic nu e mai important decât noi. Nimic. De asta n-am acceptat încă slujba.

— Oh, Jack. Ea îl mângâie uşor pe faţă, şi familiaritatea gestului fu aproape dureroasă. Am învăţat câte ceva despre vise. Ele nu se îndeplinesc în fiecare zi. Iar iubirea… iubirea o fi ea fragilă, dar totodată e mai puternică decât mi-am imaginat. Acceptă slujba. Vom găsi o mansardă frumoasă în Chelsea sau TriBeCa Undeva unde să pot picta.

De data asta aveau să reuşească, era sigur de asta. După douăzeci şi patru de ani de căsnicie şi doi copii, îşi găsiseră în sfârşit drumul.

— Arată-mi tablourile tale, spuse el.

Faţa ei se lumină. Mână în mână, se duseră în bucătărie. Acolo, ea ţâşni în cămară şi se întoarse cu o pictură uriaşă. O rezemă de dulap şi se dădu înapoi.

— Nu trebuie să te prefaci că îţi place, spuse ea cu emoţie.

El era prea uluit ca să spună ceva.

Pictura ei era o reprezentare obsedantă, plină de tristeţe a coastei pe timp de iarnă, pictată în nuanţe de cenuşiu, purpuriu şi negru, în depărtare, o siluetă singuratică mergea pe plajă. Tabloul îl întristă oarecum, îl facusă se gândească la cât de repede trecea viaţa, la cât de uşor era să treci pe lângă ceea ce conta, fiind ocupat să priveşti spre viitor.

— Doamne, Birdie… e uimitor! Se întoarse spre ea şi spuse cu blândeţe: Pictai când ne-am cunoscut, mai ţii minte? în apropiere de mlaştinile de la marginea Lacului Washington, în tabloul tău era un doc, şi arăta şi el singuratic, ca plaja asta… abandonat. Ţin minte că am vrut să-ţi spun că tabloul mă întrista, dar n-am îndrăznit.

— Nu-mi vine să cred că ţii minte toate astea.

— Mult timp am uitat. Dar nimic nu era bine fără tine. Din colorată, lumea mea a trecut la alb-negru, îi atinse faţa şi simţi căldura pielii ei, îmi tai răsuflarea, Birdie.

— Te iubesc, Jack. Niciodată n-am să mai uit asta.

De data asta, când Jack se aplecă s-o sărute, el era cel care plângea.

Vara

Nu ţi se dă niciodată o dorinţă fără puterea de a o împlini.

Deşi s-ar putea să te străduieşti pentru asta.

— Richard Bach, Illusions

După aproape 6 săptămâni, veni scrisoarea:

Dragă domnişoară Shore.

Avem plăcerea de a vă ura bun venit la facultatea de Arte a Universităţii Columbia…